PNŢCD PREIA INIŢIATIVA ÎN POLITICA ROMÂNEASCĂ

Roxana IORDACHE

Blamaţi pentru pasivism, politică reactivă şi cedări compromiţătoare, fruntaşii ţărănişti şi-au reconsiderat surprinzător atitudinea şi au luat, Joi, o decizie adecvată statutului de principal partid de guvernământ. O decizie strategică prin care PNŢCD preia iniţiativa în politica românească, determinându-şi partenerii de coaliţie (şi, implicit, adversarii din opoziţie) să se raporteze la ea.

Ţărăniştii şi-au anunţat hotărîrea de a susţine candidatura Preşedintelui Emil Constantinescu pentru un nou mandat, hotărîre pe care, totodată, au lansat-o CDR spre adoptare, cu titlul de necesitate pentru continuitate reformatoare. Din aceleaşi raţiuni de continuare a procesului de reformă care s'a anticipat că va depăşi actualul mandat, PNŢCD şi-a comunicat consideraţia că *"este necesară în primul rând menţinerea Convenţiei Democrate din România cu baza electorală şi politică a unei viitoare guvernări"* şi aprecierea conform căreia *"în ipoteza că rezultatul viitoarelor alegeri parlamentare o va permite, păstrarea actualei coaliţii de guvernare poate fi considerată benefică"*, semnalând că *"orice disensiuni şi tensiuni între partenerii şi instituţiile care participă la această guvernare duc la crearea unei zone de instabilitate de natură a aduce grave prejudicii reuşitei procesului de reformă"*. Ţărăniştii le-au făcut partenerilor din coaliţie un apel la solidaritate şi propunerea unui *"angajament din partea tuturor structurilor puterii, aşa cum au fost ele constituite pe baza scrutinului electoral din 1996"*, necesar *"pentru soluţionarea gravelor probleme economice ce ne stau în faţă ca urmare a procesului de reformă în care este angajată ţara"*.

Din punct de vedere politic, mişcarea PNŢCD este o lovitură de maestru, fiindcă nimeni dintre cei vizaţi n'ar putea contesta justeţea propunerilor ţărăniste fără riscul de a fi considerat antireformist sau răuintenţionat. Mult mai importantă este însă valoarea naţională a apelului PNŢCD, fiindcă el urmăreşte să degajeze perioada care a mai rămas până la alegeri de ispite electorale şi să facă loc preocupărilor exclusive pentru aplicarea solidară a reformelor. Propunerea semnării unui protocol-angajament în acest sens între partenerii de coaliţie este benefică, întrucât e de natură să-i degajeze de obsesia partajului responsabilităţii pentru inerentele eşecuri şi să dea coaliţiei stabilitatea generată de asumarea unei responsabilităţi comune pentru angajarea ţării într'un proces curajos şi ireversibil de reformă generală. Important este ca toţi partenerii să-şi ia angajamentul

Continuare în pag.5

CITIŢI ÎN ACEST NUMĂR
articole semnate de următorii colaboratori din România:

Roxana IORDACHE	pagina 1
Andrei BĂDIN	pagina 2
Bogdan COSTEA	pagina 2
Roland C. PENA	pagina 3
Dan BITU	pagina 4
Viorel PALTIN	pagina 4
F.O. SĂLCEANU	pagina 5
Av. George VASU	pagina 6
Prof. V. ARBORE	pagina 9
Prof. D. HAIDER	pagina 9
Prof. M.S. DERDENA	pagina 13
Dr.Ing. N. BRĂDEANU	pagina 15
Prof. B.T. ŞUŢEANU	pagina 23

ISSN 0705-8365

Preţul unui abonament anual 35 $ / 55 DM

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 25 NR.271 - IUNIE 1999 PUBLICAŢIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAŞU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ISRAEL, ITALIA, IUGOSLAVIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, UNGARIA, NOUA ZEELANDA

"DUMNEZEU CU MILA!"

Eugen BÂRSAN

Imensa disproporţie dintre preţuri şi salarii, nivelul pensiilor şi impozitele sporite nu i-au mai lăsat Românului decât starea de *"Dumnezeu cu mila!"*. Şi parcă această stare este un blestem de soartă de care el nu se mai poate deslipi. De soarta care înseamnă limita suportabilului, creată de politica argumentului că nici un preţ n'ar fi prea mare atunci când e vorba de salvarea ţării. Iar cei mai crunt loviţi de acest argument sunt cei de jos, care trebue să plătească găurile din bugetul ţării făcute de miliardarii roşii care jumulesc poporul şi nu se gândesc decât la burta lor. Oare până când îi mai poate duce în spinare biata de ţară?

Dusul în spinare al criptocomunismului e chestiune de ani. Deceniul care e pe terminate va rămâne, probabil, ca un deceniu al manipulărilor de tot felul, al confuziilor, al mimetismului social şi economic, iar de aici şi pe deasupra al lui *"Dumnezeu cu mila!"*, care este scenariul mizeriei şi poverii naţionale. Sfârşitul deceniului, în fapt anul acesta, precipită lucrurile. După cum se pare, abia acum încep să se vadă vinile. Începând cu neputinţa guvernelor care n'au fost în stare să ducă până la capăt ieşirea din comunism şi trecând la mimetismul social şi economic care a devenit existenţa Românilor în ultimul deceniu. Poate că şi ca o urmare a unei duplicităţi a lor, ştiute şi bine învăţate. A unei duplicităţi, în care ei produc ori nu, mulţi aşteaptă ca statul să le dea bani în continuare.

Între atâtea confuzii ale democraţiei, moştenirea comunistă rămâne cea mai împovărătoare. Ea este o istorie a confruntării dintre uzurpare şi legitimitate. O istorie în care colcăie germenii infecţiei comuniste, care nu pot fi stârpiţi cu uşurinţă. Astfel, ce te faci într'o societate globalizată în care nimeni nu vrea să se căiască şi nimeni - între cei de jos -, nu este fericit. Şi aşa, atâta timp cât nu este căinţă, acolo unde ea ar trebui să fie, atâta timp cât nu se rezolvă crizele de sistem în care România se zbate de un deceniu, Românii vor continua să-şi ducă viaţa în sfera lui *"Dumnezeu cu mila!"*.

În anii deceniului din vorbă, a dominat criminala lipsă de lichidare şi deconspirare a Securităţii şi de restituire a proprietăţilor furate în numele dictaturii

Continuare în pagina 3

UN EVENIMENT ISTORIC

VIZITA SUVERANULUI PONTIF ÎN "GRĂDINA MAICII DOMNULUI"

Dela trimisul nostru special Georgeta GEORGESCU

Vizita Papei Ioan Paul al II-lea este de acum istorie. Ecourile ei însă vor dăinui încă multă vreme, mai cu seamă în conştiinţa celor care am avut prilejul a-l vedea de aproape şi asculta pe acest adevărat Apostol al Bisericii lui Cristos.

Au existat în istoria zbuciumată a omenirii momente cruciale, dar şi anumite personalităţi predestinate să schimbe cursul unor evenimente dezastruoase pentru viitorul societăţii. Un astfel de om, de o covârşitoare importanţă în scoaterea comunismului materialist şi ateu, introdus prin silnicie în conştiinţa omului, când exista pericolul substituirii lui Dumnezeu cu falşi profeţi reprezentanţi ai anticristului, s'a dovedit a fi Papa Ioan Paul al II-lea, care, împreună cu un alt Polonez, l-am numit pe Lech Walesa, au pus bazele unui ere noi la acest sfârşit de secol şi mileniu. Poate că astăzi, fără prezenţa lor providenţială, zidul Berlinului ar mai fi despărţit încă lumea liberă creştină de cea a sclaviei marxist-leniniste.

La invitaţia Preşedintelui României Prof. Emil Constantinescu, cu acordul BOR care şi-a dat în final consimţământul, a sosit în ţara noastră Vineri 7 Mai Sfântul Părinte Papa Ioan Paul al II-lea. Fostul Cardinal Karol Josef Wojtila, un prelat cu o vastă erudiţie şi un orizont spiritual impresionant, a reuşit să răstoarne tradiţia Vaticanului care a ales după 476 de ani un Papă neitalian. A studiat Teologia la Cracovia, şi-a desăvârşit-o la Universitatea Papală din Capitala Italiei, după care a absolvit şi Facultatea de Filosofie a Universităţii din Cracovia. Examenul de Docenţă l-a trecut cu brio la Lublin, după care a fost numit Episcop de Cracovia, apoi Cardinal, fiind ales Şef al Bisericii Catolice şi Suveran Pontif al Vaticanului la data de 22 Octombrie 1978.

În 21 de ani de apostolat a efectuat un număr impresionant de călătorii pe toate meridianele, parcurgând peste un milion de kilometri. Pe unde a trecut a fost întâmpinat de dragoste şi afecţiune, mesajul lui de solidaritate umană provocând mutaţii în conştiinţa celor care căutau drumul către Dumnezeu cel Adevărat. A fost şi a rămas un ostaş neclintit al lui Cristos în lupta contra comunismului, ale cărui orori le-a cunoscut în ţara lui de origine şi la răsturnarea căruia a avut un rol covârşitor.

Primele cuvinte pe care le-a adresat conaţionalilor noştri înainte de sosirea la Bucureşti, au fost: *"...Vin la voi în numele lui Hristos, în pragul celui de al treilea Mileniu... Vin pentru a vă propune nu iluzii facile, nu încântări de moment, nu utopii trecătoare, ci pe Acela care este Adevărul lui Dumnezeu, Pe Iisus Hristos, Domnul nostru mort şi Înviat pentru Mântuirea lumii"*.

Sosirea Înaltului Oaspete a fost pe ziua de 7 Mai în jurul orelor 12 pe Aeroportul Băneasa, unde a fost întâmpinat de Preşedintele României Emil Constantinescu şi Prea Fericitul

Continuare în pag. 5

editorial

SEMINIFICAŢIA VIZITEI PAPEI ÎN ROMÂNIA

În climatul destul de prelungit, după iobăgia comunistă, al crizei naţionale care împiedică aşezarea în făgaşurile fireşti de identitate şi de orientare ale poporului român, vizita Papei Ioan Paul al II-lea în România a fost un adevărat semn al unor mutaţii deosebite în cuprinsul existenţei neamului românesc. În primul rând a semnalat lichidarea domniei satanice a comunismului şi a puterii distructive a ateismului marxist şi a genocidului spiritual şi naţional.

Neamul îşi poate continua drumul său în istorie, după poruncile şi imperativele morale ale legilor specifice şi abisale ale subconştientului său. A fost un moment de cutremur şi de trezire a conştiinţei naţionale, care se găsea într'un fel de adormire după zguduirile pe care poporul le-a încercat în perioada dictaturii comuniste.

Pe plan naţional, această vizită a adus primenirea orizontului românesc, îmbâcsit de marxism şi slavonism timp de 45 de ani. În România post-decembristă, după ridicarea din 1989, înţelegerile greşite ale culturilor din afara zonelor de existenţă românească au dus la ignorarea tradiţiei şi valorilor naţionale specifice poporului nostru. Amprenta etnicului sub asaltul valorilor străine a fost schimbată de o pseudo-elită, a căror zestre intelectuală era dospită de învăţători ieşiţi din partid, cu o ideologie complet străină sufletului românesc.

Sosirea pentru prima dată a unui Papă la Bucureşti şi într'o ţară de religie ortodoxă a mişcat toată suflarea românească. După venirea Papei dela Roma, lumea întreagă a văzut semnele vremii şi a înţeles tâlcul lor; a văzut o altă lumină deasupra României, care va risipi alterările de până acum, impuse de concepţiile acelora care nu aveau acces la valorile tradiţiei naţionale.

Papa a adus, prin credinţa Sa, puterea de nebiruit a dragostei, curăţeniei şi a adevărului. A restabilit din nou, pe pământul românesc primatul spiritual în viaţa istorică a unui neam. Prin clădirea unei comunităţi morale, s'a restabilit o ierarhie creştină a valorilor.

Sanctitatea Sa a subliniat fundamentul originar şi comun al celor două Biserici Naţionale Române şi a îndemnat la reluarea dialogului pentru a se ajunge din nou la unirea poruncită de Iisus Hristos. A fost impresionant momentul în care s'a evocat evanghelizarea poporului român de către Sf. Andrei, fratele Apostolului Petru, al cărui moştenitor spiritual este Papa însuşi. Este simbolică, dar şi semnificativă această invocaţie istorică, care va avea ecouri puternice în viitorul care se anunţă privitor la legăturile dintre cele două confesiuni.

Mesajele Sanctităţii Sale presărate în toate ocaziile şi întâlnirile sale, timp de trei zile, s'au adresat tuturor categoriilor sociale - clasa politică conducătoare a auzit multe lucruri, care vor avea darul să-i schimbe mentalitatea şi scara valorilor. În aceste cuvântări, blânde, pline de căldură şi de inspiraţie Sanctitatea Sa s'a referit şi la tineret. Tineretul de elită a fost prezent la evenimentele legate de această vizită, care va rămâne de neuitat. Tineretul român încă nu s'a mai întâlnit cu o asemenea răscolire de suflet, de putere şi dinamism sufletesc. Ţăranii au venit în grupuri mari la Bucureşti să-l vadă şi să-l asculte pe Sanctitatea Sa, care a impresionat şi prin faptul că a vorbit şi în limba română.

Pământul românesc a fost sărutat de Papa dela Roma, şi România şi-a câştigat o nouă platformă în lumea europeană, pe care o pierduse oarecum în condiţiile excepţionale istorice, şi care azi a revenit la locul ei meritat. Mai mult, de acum încolo, ea va putea juca un rol însemnat de unificare spirituală în pragul Mileniului Trei.

Vizita în România a Papei Ioan Paul al II-lea a fost o biruinţă a Europei, care se zbate de lungă vreme, dar pe căi ocolite, pentru închegarea sa unitară. Realizarea unităţii europene e posibilă numai pe calea spirituală, nu pe cea politică şi economică. Acestea din urmă vor fi o consecinţă firească a unităţii spirituale.

Ziarul nostru a preconizat întotdeauna imperativul unităţii şi reconcilierii dintre cele două Biserici Naţionale, fără de care nu este posibilă refacerea morală şi spirituală a poporului român. Astăzi, se arată zorile acestei reconcilieri.

În Piaţa San Pietro, după reîntoarcerea din România, Sfântul Părinte a spus cu glas tare: *Naţiunea română s'a născut odată cu evanghelizarea şi în Evanghelie va găsi lumina şi forţa sa de a-şi realiza vocaţia de răscruce a păcii în Europa viitorului Mileniu".*

George BĂLAŞU

SRI RĂMAS TOT FOSTA SECURITATE

—Andrei BĂDIN—

Despre Serviciul Român de Informaţii s'au scris multe după Decembrie 1989. S'au adus dovezi clare despre implicarea acestui serviciu şi a celui care i-a fost şef timp de şapte ani, Virgil Măgureanu alias Imre Astaloş, în acţiuni tipice de Poliţie Politică. Dovezi care niciodată nu au fost consultate de organele judiciare şi ca atare nici o măsură nu s'a luat pentru ca vinovaţii să plătească. Timp de şapte ani, Măgureanu a transformat acest serviciu de informaţii în fieful său personal şi mai ales o unealtă pentru a-şi plăti poliţele politice. La plecarea lui Măgureanu, opinia publică românească a răsuflat uşurată, crezând că astfel automat, peste nopate, SRI va deveni un serviciu de informaţii şi nimic altceva. Şi de data aceasta, noi Românii ne-am dovedit prea optimişti.

Plecarea lui Măgureanu nu a rezolvat nimic în SRI. Venirea în fruntea instituţiei a unor oameni de tipul Costin Georgescu sau Mircea Gheordunescu nu a reprezentat decât aducerea unor oameni de paie în fruntea SRI, şi mai ales pregătirea terenului ca Măgureanu şi acoliţii săi să-şi facă, din nou, mendrele de data aceasta sub acoperirea liberală a lui Costin Georgescu şi ţărănistă a lui Gheordunescu.

SRI nu va face în prezent decât să mintă în continuare opinia publică şi mai ales să-şi folosească influenţa contra intereselor naţionale ale României. Un exemplu este poziţia instituţiei lui Costin Georgescu faţă de Legea privind accesul la propriul dosar şi deconspirarea Securităţii ca Poliţie Politică. Şi aici, SRI-ul una spune, alta face. În primul rând, în acest sens, SRI se luptă pe viaţă şi pe moarte pentru a păstra baza informatică a fostei Securităţi. Această ţintă a SRI este explicată de directorul instituţiei, Costin Georgescu, într'o scrisoare datată 15 Mai şi trimisă senatorului Constantin Ticu Dumitrescu. Scrisoarea dezvăluie însă un amănunt foarte interesant şi anume o parte din discuţia pe care Costin Georgescu a avut-o cu preşedintele Camerei Deputaţilor şi al onorabilului Partid Naţional Ţărănesc, Ion Diaconescu. Astfel, se arată că cei doi au căzut de acord că SRI nu poate sub nici un motiv da înapoi baza informatică a fostei Securităţi şi în prezent a SRI şi nici sediile unde aceasta îşi desfăşoară activitatea. Motivul invocat de Costin Georgescu este că astfel *"ar însemna lipsirea a două unităţi de sediile în care îşi desfaşoară activitatea"*. O enormitate mai mare decât cea a celor 15.000 de specialişti ai Convenţiei din campania electorală! Şi mai ales de actul de perpetuare al Poliţiei Politice sub egida SRI-ului actual. Şi mai grav este faptul că directorul SRI, Costin Georgescu, recunoaşte implicit faptul că în prezent dosarele de Securitate sunt folosite de SRI, prin faptul că în sediile unde se află acestea, SRI-ul îşi continuă *"activitatea"*. Ce *"activitate"* oare se duce acolo? Nu cumva dosarele respective sunt triate şi poate chiar refăcute? Sau nu cumva din anumite dosare dispar anumite file compromiţătoare?

Cel mai grav lucru este însă că SRI a rămas aceeaşi instituţie politrucă creată de Măgureanu şi de agenţi obişnuiţi mai curând cu Kremlinul decât cu instituţiile româneşti. Măgureanu, Georgescu şi Gheordunescu nu au dat până acum opiniei publice nici un spion străin, nu au dezvăluit nici una din crimele făcute de Securitate în cei 50 de ani de comunism, tocmai seva de unde îşi trage SRI-ul existenţa sa.

În plus, chiar dacă s'ar fi înfiinţat o comisie parlamentară care supraveghează activitatea instituţiei, acest fapt este numai pe hârtie, căci în primul rând această Comisie anchilozată prin preşedinţia asumată de Nicolae Ionescu Galbeni nu face decât să acopere ilegalităţile SRI. Până acum SRI nu a prezentat în faţa Parlamentului modalitatea în care şi-a cheltuit fondurile alocate prin buget. Şi nici măcar fondurile obţinute din activitatea economică... De aici se poate concluziona că SRI este un fel de stat în stat, care necontrolat în nici un fel, poate face tot felul de afaceri necurate. În acest sens, nu s'a răspuns niciodată la întrebarea dacă SRI este implicat în aşa numitele transporturi strategice, trafic cu arme şi echipamente sofisticate.

Menţinerea SRI drept continuator al fostei Securităţi nu face decât rău democraţiei româneşti şi mai ales consacră Poliţia Politică ca o forţă decisivă în societatea românească.

VICTOR CIORBEA LA UN NOU ÎNCEPUT

—Bogdan COSTEA—

Nu cu mult timp în urmă, atunci când spuneai Victor Ciorbea te gândeai automat la PNŢCD. Fusese prim-ministru, fusese ales primarul Bucureştiului, fusese sprijinit mereu de cele mai înalte personalităţi ale partidului şi ale statului. Era membru PNŢCD şi mulţi îl priveau chiar ca o soluţie interesantă pentru alegerile prezidenţiale din 2000. Şi, dintr'o dată a venit furtuna. Toate punţile de legătură s'au rupt şi Victor Ciorbea a ajuns dintr'o dată singur. A plecat din PNŢCD şi şi-a format un nou partid. Alianţa Naţional Creştin Democrată (ANCD). Un partid care a început să strângă destui adepţi, dar deocamdată e departe de statutul de formaţiune politică cu pretenţii pe scena românească. Altul este, însă, subiectul articolului de faţă. Recent, Victor Ciorbea a rupt tăcerea şi a acordat un interviu în care critică în termeni foarte duri PNŢCD, explicând şi motivele care l-au făcut să plece. În cele ce urmează vom vedea câteva pasaje din acest interviu, multe dintre ele sugestive pentru o parte din lucrurile care se petrec acum în politica românească. Iată, deci, ce zice ex-Premierul Victor Ciorbea:

"Indiscutabil că nu ne va fi deloc uşor ţinând seamă de faptul că obiectivele pe care ni le propunem, şi mai ales această bătălie fără menajamente împotriva structurilor de tip mafiot din economie, din sfera politicii şi din societate, în general, atrag după sine tot noianul de consecinţe foarte uşor de anticipat"... (...)

"Cel mai mult m'a dezamăgit faptul că s'au abandonat, de către unii lideri, principiile, valorile, o parte din obiectivele esenţiale din programul partidului şi chiar din programul de guvernare. De altfel, cred că situaţia actuală din partid, această orientare politică ce este la mare distanţă de ceea ce a fost şi de ce îşi propusese să fie PNŢCD, a fost cel mai bine exprimată de către unii din liderii partidului în urmă cu trei săptămâni (Ciorbea nu spune despre cine este vorba - n.r.) *când am avut o ultimă încercare de a evita despărţirea de acest partid şi punerea bazelor unei noi formaţiuni politice. Domnia sa recunoştea în prezenţa altor lideri că partidul participă la o guvernare dezastruoasă, termenul a fost chiar mai dur decât acesta, şi că ea nu mai are nici un fel de legătură cu programul partidului sau al CDR. Partidul a ajuns să fie o anexă a altor formaţiuni din coaliţie". (...)*

"Din păcate, partidul se confruntă cu o criză de identitate, cu renunţarea de către mulţi lideri la valorile, principiile şi obiectivele esenţiale ale partidului. Pe de altă parte, există frământări interne foarte serioase în partid chiar şi după această despărţire. Din nefericire, cred că în interiorul partidului aceste lupte vor continua şi nu este vorba doar de simple curente de opinie. Există persoane care au pus bazele unor clanuri mai mici sau mai mari, ale unor grupuri şi din acest punct de vedere partidul începe să nu se mai deosebească de unele grupări care acum se află în opoziţie şi care au guvernat ţara până în 1996" (...).

"Este trist când soarta unui guvern (guvernul Ciorbea - n.r.) *şi chiar soarta ţării au fost tranşate de către un grup de persoane adunate în jurul unui grătar şi a unui pahar de vin la Poiana Braşov". (...)*

"Nici unul dintre cei care am fost membri PNŢCD nu am plecat cu bucurie din partid. Asta e valabil şi pentru mine, care am fost primul premier ţărănist după mai bine de 60 de ani, dar mai ales pentru cei care s'au născut, au crescut, au trăit întreaga lor viaţă în acest partid şi au făcut zeci de ani de puşcărie. Însă am fost nevoiţi să facem acest demers tocmai pentrucă am ajuns la concluzia tristă că bătălia în interiorul partidului nu mai avea sorţi de izbândă". (...)

"Nu aş putea spune că sunt o victimă exclusivă a partidului... Acea criză artificială dela sfârşitul lui 1997 s'a datorat şi unor interese de ordin politic ale PD. Această criză a fost datorată de interesele clientelei politice ale PD şi a unor partide din CDR, cum ar fi chiar şi PNŢCD. Este vorba de interesele unora care au văzut un foarte mare pericol în prezenţa masivă de capital străin în România, fără să înţeleagă că în absenţa unui asemenea capital o economie subcapitalizată este sortită eşecului". (...)

"Decizia demisiei am luat-o eu. Am considerat că se mersese prea departe cu batjocura şi am considerat că acea susţinere declarativă foarte bine afişată şi de către CDR, şi de către PNŢCD şi de instituţia prezidenţială, rămăsese doar la nivel declarativ". (...)

"Structurile de tip mafiot din economie, dar cu încrengături foarte puternice în viaţa politică şi uneori spre mass-media, vor încerca să ne desfiinţeze. De aceea, demersul este extrem de dificil, iar baza în campania electorală extrem de inegală, mai ales în condiţiile în care unii vorbesc de mii de miliarde pe care le-au rezervat pentru anul viitor".

"Fiecare persoană care doreşte să se înscrie în partidul nostru trebue să completeze o declaraţie moral-politică în cadrul căreia se grevează faptul că nu a făcut parte din fosta Securitate, servicii secrete româneşti sau străine, că nu face parte din structurile mafiote sau fostul PCR. Din punctul ăsta de vedere suntem mai catolici decât papa." (...)

"La un moment dat mă susţinea toată lumea până în pânzele albe. Până la urmă s'a văzut că acestea erau chiar foarte aproape. Voi continua să stimez anumiţi colegi cu care am colaborat, însă nu-mi cereţi nominalizări". (...)

Declaraţiile fostului lider al PNŢCD sunt extrem de elocvente. Unele dintre ele au încă parfumul conflictului pe care Victor Ciorbea l-a resimţit cu alţi ţărănişti dar, în general, ele dau o imagine destul de clară a celor ce se petrec acum sub acoperişul celui mai important partid dela putere. Structurile mafiote îşi fac de cap şi sufocă economia, interesele personale sunt de multe ori mai presus de cele ale partidului, se fac alianţe care în trecut nici nu se imaginau a se realiza vreodată ş.a.m.d. Rămâne să vedem dacă soluţia salvatoare poate fi partidul Domnului Ciorbea sau şi acesta va intra, în scurt timp, în aceeaşi rutină, în aceleaşi jocuri politice care au făcut să ne aflăm acolo unde suntem.

CINE ÎL VREA PE ILIESCU ?

—— Mihaela MOISIN ——

Poporul român este foarte inteligent, lucru care s'a arătat în permanenţă, prin personalităţile de origine română care sunt recunoscute la nivel mondial, în literatură, artă sau ştiinţă. Pe lângă mari nume ca M. Eliade, E. Ionescu, V. Horia, E. Cioran, G. Enescu, C. Brâncuşi sau Palade, H. Coandă (cu practicul *"efect Coandă"*) etc., care au dus în lume faima României, azi elevii şi studenţii noştri se înscriu pe primele locuri în concursurile internaţionale, olimpiade, la matematică, fizică, computere. Mai recent, din ultimele informaţii, inginerii români în domeniul computerelor, în special în partea de programare (software) tind să ia locul Indienilor, recunoscuţi ca cei mai buni până azi în lume. Şoarecii noştri de bibliotecă se transformă uşor în... şoareci (mouse) de computere.

Dar unde-i inteligenţă multă, multă-i şi prostia.

Citeam de curând în presă, că unul din sondajele efectuate în România, în ce priveşte viitoarele alegeri, care se apropie de altfel cu paşi prea mari, ar arăta pe Ion Iliescu ca deţinând peste jumătate din votul electoratului. Se poate aşa ceva? Uite că se poate!

Citeşti şi nu-ţi vine să crezi. Parcă nu ne-ar fi fost de ajuns cei 45 de ani de comunism şi încă vreo şase de neocomunism. Nici n'au trecut bine trei ani de când poporul a dat cu el de pământ, ca acum să-l regrete şi nu numai. Chiar să-l vrea înapoi. Tocmai pe el, creatorul mineriadelor, al piramidei lui Stoica, al întregului dezastru pe care l-a lăsat în urmă...

Iliescu a îndatorat ţara cu miliarde de dolari, a creat mafia economică secu-comunistă, căci cine altcineva a devenit om de afaceri în România, dacă nu securiştii pensionaţi la frageda vârstă de 50 de ani; cine sunt posesorii vilelor sistem occidental, cu piscine şi tot confortul, dacă nu tovarăşii lui Ion Iliescu?

Tot oamenii lui Ion Iliescu au fost cei care au practicat (şi practică încă atât cât mai pot) traficul cu droguri, ţigări, îmbogăţindu-se şi mai mult?

Cine a călcat embargoul impus lui Saddam Hussein şi i-a facilitat aprovizionarea cu armament? Şi nu de mult se opunea embargoului impus Iugoslaviei?

Oare unde este omul inteligent care să vadă că prin votarea lui Iliescu, se va stopa privatizarea, şi aşa destul de fragilă, în fază incipientă, se va opri retrocedarea proprietăţilor, atât locative cât şi funciare, păduri etc. dar mai mult decât atât, probabil că ne vom întoarce la gospodăriile colective şi de stat, întovărăşirile care ne-au dominat tinereţea.

Nici nu a fost încă ales, şi tovarăşii lui, mulţi încă mişunând prin instituţiile de stat şi guvernamentale, şi luptând să nu se deconspire dosarele Securităţii, încep să comploteze iar goana după foştii deţinuţi politici...

Unde este inteligenţa Românului, care nu vrea să înţeleagă că prin revenirea la conducere a PDSR-ului, toate posibilităţile de integrare în Uniunea Europeană, unde de fapt este locul României, integrarea în NATO, toate investiţiile cu capital străin se vor spulbera în vânt?

Alegerea lui Ion Iliescu ar bucura pe toţi securiştii, proştii şi leneşii, mafioţii, hoţii şi traficanţii. Dar mai mult decât pe toată această plebe a societăţii române, l-ar bucura pe Vadim, care s'ar alege iarăşi cu ceva imunitate şi şi-ar relua activitatea de înjurături, calomnii şi idei comuniste, recent întreruptă.

Să fie atâţia proşti în România? Sau şi la agenţiile de sondaje s'au strecurat oamenii lui Iliescu, securiştii lui dragi, care au acces oriunde, falsificând chiar şi nişte sondaje?

Doar aşa s'ar putea explica marele procentaj de voturi ce ar putea fi obţinute de Ion Iliescu.

Este adevărat că în România astăzi viaţa este mai grea ca anul trecut, că se practică un regim de austeritate, dar ea se datoreşte tuturor *"binefacerilor"* moştenite dela comunişti şi neocomunişti, recte Iliescu cu regimurile sale. România are scadenţe de miliarde de dolari, datorii făcute în timpul guvernării lui Iliescu. După ce Ceauşescu înfometase ţara ani în şir, explicând poporului că este sănătos să mănânci raţional (adică mai nimic) şi plătise datoriile, în numai şase ani, Iliescu a reuşit să facă datorii mai mari decât înaintaşii lui au făcut în decenii.

Este la fel de adevărat că la posibilul succes al lui Iliescu, indirect contribuie şi veşnica dezbinare în rândul Convenţiei Democrate, precum şi ambiţiile şi orgoliile conducătorilor partidelor istorice.

Încerc să vizualizez România condusă din nou de Ion Iliescu şi secu-comuniştii lui, în mileniul trei: creşterea productivităţii muncii, realizările mari de producţie în toate minele şi gigantele combinate metalurgice şi siderurgice, întreprinderile agricole de stat, gospodăriile colective şi întovărăşirile agricole etc. Mulţimile de pionieri (visul lui Vadim) aşteptând în frig şi ploaie sosirea tovarăşului Iliescu în vizitele de lucru prin pieţele Capitalei... armata română ajutând la strânsul recoltei; deţinuţii politici muncind în ţarc, în regim de toxicitate la Copşa Mică, păziţi de milieni, şi câte altele... şi, considerând apartenenţa şefului, poate chiar aderarea la Federaţia statelor slave, alături de fraţii noştri întru tovărăşie, ruşi şi sârbi... Orice este posibil...

Degeaba ne-am ales ca imn *"Deşteaptă-te Române"*, că de deşteptat nu ne deşteptăm deloc. Nici din somnul cel de moarte, nici la minte.

LUPA SĂPTĂMÂNALĂ

—Roland Cătălin PENA—

2 - 8 Mai 1999

CUTREMURE

Iniţiativele liberalilor de a merge în alegerile locale separt de Convenţie şi de a-l roti pe preşedintele Diaconescu cu preşedintele Quintus la cârma aceleiaşi ambarcaţiuni politice i-a zguduit pe *ţărăniştii mai ceva decât cutremurul de Miercuri*. Primul care a simţit că-i fuge pământul de sub picioare a fost întâimergătorul (la Mititica) al PRM, Vadim Tudor, ce s'a spovedit, la sfârşitul săptămânii trecute, în faţa fărtaţilor de partid, ca să-i ierte adversarii vorbele proaste, păcatele nemărturisite şi - poate, poate - dramul de imunitate rămas. Vedeta Cremenalului a fost, însă, Ion Iliescu chemat să dea socoteală despre expulzarea lui Doru Braia din ţară, în primăvara lui '90. Aprig la mânie, cum îl ştiam din perioada *"măi animalule"*, Iliescu - dacă tot avea un lapsus ad-hoc despre cauza aflată pe rol - l-a insultat chiar în faţa instanţei pe Braia, pricină de un nou proces.

Dacă n'ar fi fost comunicatul Institutului de fizica pământului, epicentrul seismului ar fi fost cu siguranţă perceput de Ministerul de Interne unde Ministrul Dudu Ionescu a dat de glia strămoşească cu câteva zeci de ofiţeri superiori şi generali cărora le întrase în cap că ţara a fost, este şi va fi a lor în vecii vecilor. Un alt ministru ce sperie *"fauna"* se dovedeşte Ioan Mureşan, a cărui lege de privatizare a IAS pre mulţi îvârtiţi îi va lăsa fără obiectul furtişagurilor.

PUNR insistă prin Parlament pentru publicarea listelor cu agamani, iar Vasile Lupu face *lobby* la Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei pentru Legea lui Ticu, ambele acţiuni lăsând surzi parlamentarii dela Bucureşti. Or ştii ei de ce! Tony Blair ne-a anunţat o vizită, post-Washington, de patru ore jumătate, guvernanţii s'au declarat mulţumiţi de noua nominalizare pentru valul doi, iar Iliescu o ţine că în Iugoslavia nu e dictatură. În rest e bine, la vară cald şi la REBU un suspect de febră tifoidă.

9-15 Mai 1999

SĂPTĂMÂNA MICĂ

Comparată cu surata precedentă, devenită adevărat Săptămâna Mare a României prin vizitele Papei şi Premierului Blair, săptămâna politică ce s'a încheiat ieri pare mult prea mică, atunci când stai să faci diferenţa între ce aşteptam (niţel mai mult ecumenism ales-alegător) şi ce ne-au adus politicienii noştri de fiecare zi.

PDSR a dăruit scena cu o moţiune de cenzură, iar Iliescu i-a omenit pe şefii organizaţiilor judeţene ale partidului cu o porţie de sfaturi electorale şi pe aperişti cu calificativul de *(fripturişti)*. Punând în cumpănă faptul că pedeseriştii îi simt ca principali duşmani pe oamenii lui Meleşcanu cu râca intrată între ţărăniştii şi liberali - ajunşi până la medierea preşedintelui, rezultatul e că nici Puterea, nici Opoziţia nu mai sunt ce-au fost. Că ambele mironosiţe electorale de mai sus se simt din ce în ce mai prost, depun mărturie atât scrisoarea de pa şi pusi adresată de Cunescu lui (dragă Petre), cât şi relaţia Mohora-Verdeţ moartă în stadiul de preludiu.

La UDMR, ca la Unguri (fără nici o referire la lucrările Congresului UDMR, unde Marko a fost reales), se ceartă între ei de zici că şi-au şterpelit reciproc carnea de sub şei, ca la o adică să-i vezi jurând, strânşi uniţi în jurul Uniunii, că bandiţii au fost aliaţii la guvernare ce n'au pus mâna (sus) la vot, când se adoptau drepturile minorităţilor. Întâlnirea post-asumare răspundere de către Guvern, Radu Vasile - Adrian Năstase ar putea fi privită, totuşi, ca o mică mişcare ecumenică Putere-Opoziţie

Continuare în pag. 4

"DUMNEZEU CU MILA!"

Urmare din pag.1

proletariatului. Este greu de prevăzut când România va fi în stare să treacă aceste examene care sunt amânate cu o diabolică perseverenţă ca până una alta, azi ca şi ieri, atotputernică să fie mafia securisto-comunistă, adevărata deţinătoare a puterii în stat prin fabuloasele averi dobândite de exponenţii săi şi prin controlul exercitat asupra economiei şi finanţelor.

Într'o ţară a lui *"Dumnezeu cu mila!"* singurii care surâd sunt securiştii şi mafioţii. În drojdia grea şi tenace lăsată după *"împuşcat"*, ei îl vând şi-l cumpără pe Român şi totodată discreditează ideea de democraţie încercând să convingă lumea că economia liberă este flagelul care duce la pauperizare. Totul este pus într'un fel diversionist, ca să nu se mai poată înţelege cine poartă responsabilitatea răului şi a dăinuirii lui. Iar această dăinuire, cel puţin în ceea ce priveşte finanţele, nu are deocamdată nici o deschidere. Îl confirmă acest lucru însuşi Premierul Radu Vasile atunci când se referă la bugetul ţării pe 1999 ca la un alt buget de severă austeritate. Ceea ce iarăşi, în chip simplu, înseamnă că starea de *"Dumnezeu cu mila!"* e o stare de viaţă în cârje.

Deci Românul trebue să strângă şi pe mai departe cureaua, pentru a se potrivi zicalei *"dacă vrem să ne fie bine, întâi trebue să ne fie rău"*. Numai că răul arată a fi de durată fără scadenţă. Iar în fapt, în loc de rău este tot mai rău, fără a se întrevedea o certitudine de ieşire din dramatismul vieţii în cârje.

În fond, ca să scapi de cârje este nevoie de măsurile fundamentale de dreptate de care politicienii din partidele ţării fug ca dracul de tămâie. Ţara are lipsă de politicieni care nu-şi bagă reciproc beţe'n roate şi care nu trag unii hăis şi alţii cea. Căci pe cât de mari sunt aceste manifestări negative pe atât de mare este şi incoerenţa guvernamentală şi în final prejudiciul naţional.

"Dumnezeu cu mila!" este în fapt umbra trecutului. Vechile structuri au lăsat urme grele în moravuri şi instituţii, în minţile şi sufletele oamenilor. Urme care sunt o putere de nimicire, ţinându-i pe oameni într'un coşmar fără capăt. Un coşmar din care nu se poate ieşi decât cu o contraputere care nu are o misiune imposibilă, considerând că ce-i rău e sortit prăbuşirii prin propria sa neputinţă de a dura. Un mare om de cultură a scris: *"Acolo unde pericolul creşte, creşte şi ceea ce salvează"*. Creşte conştiinţa problemelor, care poate scoate pe Români din starea de *"Dumnezeu cu mila!"*

Eugen BÂRSAN

CENTRUL CULTURAL
"NAE IONESCU"
CÂMPUL ROMÂNESC DIN HAMILTON

Aranjaţi să fiţi la
"CÂMPUL ROMÂNESC"
-HAMILTON, ONTARIO CANADA-
În săptămâna
TABEREI DE VARĂ
ASOCIAŢIA CULTURALĂ ROMÂNĂ
HAMILTON, ONTARIO, CANADA
Vă invită să petreceţi anul acesta vacanţa de vară la
CÂMPUL ROMÂNESC
18 IULIE - 25 IULIE, 1999
TIMP DE O SĂPTĂMÂNĂ
PETRECEŢI VACANŢA
ÎNTR'O ATMOSFERĂ ROMÂNEASCĂ
Aduceţi cu Dvs. corturi sau treilere pentru dormit
Pentru informaţii suplimentare, telefonaţi la:
(905) 389-0644; (905) 548-4821; (905) 387-0637

PREMIER CONTRA PREŞEDINTE SAU PREŞEDINTE CONTRA PREMIER ?

Dan BITU

Viaţa politică românească şi aşa subiect de bârfe şi de şuşoteli a mai prins un pic de culoare prin zvonul lansat privind o dispută dură ce se duce în spatele uşilor închise între Preşedintele Constantinescu şi Premierul Radu Vasile. Zvonul în sine a fost alimentat de o declaraţie a Premierului făcută la o oră de vârf în emisiunea de ştiri a Televiziunii Române, cum că există instituţii ale statului care se amestecă nepermis în treburile Executivului. Vasile nu a dat amănunte, spunând doar că dacă aceste interferenţe nu se vor opri va face public cine sunt instigatorii. Declaraţia şefului Executivului a dus în opinia analiştilor politici, la concluzia, ca instituţia vinovată să fie identificată cu Preşedinţia României. Bineînţeles că după lansarea glonţului în presă, şi preşedintele şi premierul au negat, spunând că alegaţiile presei sunt speculaţii, prostii.

Care este însă adevărul? Pentru cei care cunosc cât de cât dedesubturile vieţii politice româneşti, era de notorietate conflictul dintre Radu Vasile şi Emil Constantinescu. Acest conflict a avut punctul culminant la moartea lui Corneliu Coposu, când Radu Vasile spunea, cui vrea să-l asculte, că trebue schimbat candidatul la preşedinţie, adică Emil Constantinescu. Disputa s'a dus atunci cu toate armele permise şi nepermise până la capăt, în cele din urmă Constantinescu câştigând. După Noembrie 1996, Radu Vasile a mai atacat, dar fără prea multă tărie, pe Emil Constantinescu, fiind însă conştient că preşedintele se află într'un moment de vârf al popularităţii sale, fapt care a amânat declanşarea atacului final. A venit oare acum momentul? Până acum o săptămână de zile, se părea că da. Liniştit de faptul că a câştigat lupta din PNŢCD, prin alungarea rivalului său de moarte Victor Ciorbea, Radu Vasile îşi făcea planuri de viitor. În aceste planuri intra şi ideea unei candidaturi la preşedinţie, mai ales ţinând cont de faptul că ţărăniştii erau nemulţumiţi de concubinajul preşedintelui cu naţional-liberalii lui Quintus şi Stoica, şi de faptul că ultimul este preferatul Cotrocenilor pentru postul de premier. Nu putem trece cu vederea însă că în acelaşi timp şi preşedintele arăta că se distanţează de PNŢCD, mai ales prin personalul pe care şi-l pregătea pentru alegerile din 2000, unde preponderenţi sunt tot naţional-liberalii. Ca atare, dinspre PNŢCD se simţea oarecum un curent anti-Constantinescu. Gruparea Vasile credea că ar fi un prilej bun, ca Radu Vasile să fie fi un contracandidat serios al lui Constantinescu.

Totul însă, pe ultima sută de metri a fost schimbat, şi partidul lui Diaconescu, amânând probabil candidatura lui Vasile până în anul 2004, a reuşit să surprindă pe toţi. Partidul Naţional Ţărănesc Creştin Democrat a cerut partenerilor din Coaliţia guvernamentală să susţină ca un candidat unic al Convenţiei pe Emil Constantinescu. O lovitură de maestru a ţărăniştilor dată atât Cotrocenilor cât şi partenerilor liberali.

LUPA SĂPTĂMÂNALĂ

Urmare din pag. 3

pe fundalul moţiunii, a cărei trecere prin Parlament, fie vorba între noi, n'ar încălzi pe nici unul.

Cu voinicie, răspândacii au aruncat pe piaţă ba un cutremur de pământ mai dihai ca'n '77, ba o ciocnire de toată frumuseţea între Palatul Cotroceni şi cel din Piaţa Victoria. Viaţa a dezmînţînt, natural, primul zvon, iar premierul, elegant, pe-al doilea: (o mare prostie).

Roman s'a chitit pe modificarea Constituţiei, scriindu-i Preşedintelui Constantinescu că o Comisie ad-hoc de largă reprezentare parlamentară ar fi indispensabilă unui atare demers. Ciorbea a pus ochiul pe Ilaşcu, cum că i-ar şade bine şef peste un ANCD cu patriot în frunte.

Emil Constantinescu, potrivit purtătorului său de cuvânt, simte mai tare ca oricând aplecarea spre problemele simplului cetăţean. Păcat că Legea Ticu nu mai face, după răstălmăcirile din Cameră, diferenţe între cetăţenii simpli şi cei sofisticaţi (se poate citi şi îmbârligaţi). Singura clasificare fiind deocamdată cea a încă odată invocatului Năstase: majori înainte şi după '89.

Ai dracului de analişti politici îşi merită soarta de a figura în Legea Ticu, nimic de comentat: da! după ce vor fi recunoscuţi?

16-22 Mai 1999

SERIOZITATE MAXIMĂ

Carevasăzică din cei 154 de parlamentari ai opoziţiei ce-şi puseră iscălitura pe moţiunea de cenzură, când fuse la vot, rămaseră doar 147. Declaraţia Premierului Vasile cum că, în ţară, nici de furat nu e mare lucru, făcută dela tribuna Parlamentului, i-a dezumflat, probabil, pe cei şapte pierduţi pe drum, în urma unei socoteli simple: dacă nu mai e, atunci de ce mama lui Proces-Verbal să ne mai înhămăm la guvernare? Poate şi dosarul cu clienţii guvernării Văcăroiu care au devalizat băncile, fluturat de Băsescu la aceeaşi tribună, să fi contribuit la revizuirea atitudinii lor. Cert este că o eventuală răsturnare a cabinetului Vasile n'a fost luată în serios de mai nimeni.

Într'o atare atmosferă, Ovidiu Grecea, şeful Agenţiei de Valorificare a Activelor Bancare, care şi-a luat treaba în foarte serios seamănă, prin comparaţie, cu un mare neserios chitit să ia dela hoţi şi să dea la păgubaşi.

Liberalii îşi arată muşchii ţărăniştilor, strânşi degrabă la Mangalia pentru tonificare şi sfat. În lupta pentru supremaţia în CDR, deocamdată cel mai bine plasat este Emil Constantinescu, fiindcă alt candidat unic la Preşedinţiei - unul dintre puţinele leacuri comune PNL-PNŢCD privind reanimarea Convenţiei - nu e de închipuit.

Liderii Coaliţiei s'au jurat, în faţa liderilor sindicali, că îşi vor mobiliza parlamentarii să voteze legile convenite de Executiv cu reprezentanţii salariaţilor.

UDMR e trist că n'a ieşit nici săptămâna asta Legea administraţiei publice locale, PD e necăjit că lui Vasile Lupu i s'a aprobat în Comisie restituirea a 30 ha de pădure, însă poporul se bucură că Hagi, cât p-aci - fără alde Păunescu - singura victimă a autolustraţiei după '89, va juca în meciul cu Ungaria. Din fericire, dacă pierdem vom avea un argument pe înţelesul tuturor pentru necesitatea adevăratei Legi a lustraţiei, pe care n'a mai apucat s'o vadă regretatul George Şerban.

30 Mai-6 Iunie 1999

CE NE FACEM CU GEAMGIII

Boborul, prin agitatorii lui de frunte, sparse geamurile câtorva prefecturi mai acătării, taman când reforma era cât p-aci să-şi intre în drepturi şi Iliescu îşi rupse nasul la Târgu Mureş, mama lor de şogori - că tot se joacă (ce pleaşcă palde Păunescu şi Vadim!) astăzi meciul cu Ungaria.

A naibii nimereală, toate ni se întâmplă numai nouă! După ce Cataramă trecu, mai an, prin Valea Jiului să dea la pace cu Cozma, ca apoi să treacă la Măgureanu cu creditele neperformante, cu tot (de să crape Grecea smotocindu-se cu ele, în paranteză fie spus), şi veni pe nepusă masa lu' Coana Elvila să ia *"Tractorul"*, iar celor de acolo să ia biata tranziţie la bastoane. N'am nimic cu naţionaliştii de toată jena, da' prea bate la ochi că în Ieşiul partidului moldovenilor se trase la indigo mişcarea dela Braşov. Ca să zic aşa, Simirad n'are nici o vină! Şi era privatizată! (*"Tepro"*, cine alta?)

E limpede că deţinuţii politici au adus toate ponoasele pe capul Românilor până în 1989, altfel n'ar avea nimic în cap deputaţii care au votat scoaterea rapidă a dosarelor amărîţilor dela naftalină, pe când ale securiştilor şi ale diplomaţilor (îmi cer scuze de expresie, da' aşa sunt numiţi de lege) vor mai sta doi ani la curăţat.

Dacă tot ne apropiarăm de Legea Ticu, merită consemnat că unul dintre ucigaşii lui Babu Ursu e bine mersi în SRI. Să fie primit, cum ar zice maestrul Groşan!

La Cameră şi la Senat, cvorum ciuciu! Lepa Brena, nema problema, vorba profiloşeviciului, sub bombe.

O deputată bătăioasă nu s'a lăsat până n'a promovat Legea bordelurilor la nivel de comisii. Dela un anumit nivel în sus nu se mai ştie dacă pentru practicarea perversiunilor este musai acord scris din partea *"prestatoarei de servicii"* sau numai oral.

Când ţara este apăsată de atâtea greutăţi, numai Iliescu să nu fii! Şi cu nasul în proteze, şi cu noptierele pesemeului pe cap (pentru cine nu pricepe despre ce e vorba, recomand consultarea articolului din numărul de ieri al colegului Gabi Hizo - nota autorului).

Cât ai ocoli chestiunea, săptămâna care se încheie mâine tot la geamurile Prefecturilor te duce. Până la urmă s'a spart nişte sticlă, ori reforma a căzut reformă pe geam? De-o fi una, de-o fi alta, e mare nevoie de geamgii, ca să mai citez o dată pe cineva: *"Pasărea Colibri"*. Asta este!

Roland Cătălin PENA

STATUL DATOR LA... STAT

Viorel PALTIN

Economia românească este un fel de *"struţocămilă"*, o jivină cu mai multe capete, cum s'ar zice - jumătate om, jumătate animal şi jumătate iepure şchiop... Circa 80 la sută se află în continuare în mâna statului. La noi asta e ca şi cum un lan de grâu s'ar afla sub apă... Dar cine e statul? Cum *"cine"*? Păi statul suntem... *"noi"*? Care noi? Cum *"care noi"*? Vreţi o definiţie a statului? Ei bine, statul e persoana juridică cea mai lipsită de răspundere - un fel de CAP sau IAS mare, din care *"noi"*, adică cei care ne identificăm cu el, luăm tot ce ne trebue, după pofta inimii, ca'n comunism... Când statul ajunge la sapă de lemn, când avuţia lui s'a *"evaporat"*, ne împrumutăm în străinătate, garantând cu geologia, geografia şi cu mâna de lucru a cetăţenilor, dar *"nu ne vindem ţara!"* Nuuu! *"Noi"* o prădăm, că-i a noastră! Ca buni patrioţi, la un caz de ceva, mai bine o părăsim decât s'o vindem...

Dacă în România de azi eşti mic întreprinzător ai de-a face cu statul - plăteşti taxe, impozite, TVA etc. Şi le plăteşti la timp, altfel, să te ferească Dumnezeu să ai de-a face cu statul ca simplu particular! Îţi vin toţi pe cap: garda financiară, administraţia financiară, poliţia economică, camera de comerţ, procurorii, judecătorii, executorii etc., etc. De bună voiă şi nesilit de nimeni îţi angajezi experţi contabili, avocaţi, plăteşti pe la notari... În schimb, dacă eşti stat, ai de-a face tot cu statul, adică tot cu... tine. Când nu plăteşti ca stat, când comiţi fraude în calitate de stat, când cheltuieşti aiurea banul public, statul se face că te penalizează, te ceartă, dar apoi te iartă. Doar n'o să se pedepsească statul pe ...stat. E ca şi cum, supărat că ţi-ai cheltuit banii la jocul de cărţi, te-ai duce acasă şi ai începe să-ţi tragi palme. Îţi tragi una, două, dar mai la urmă vezi că începe să te cam doară, ţi se face milă de tine şi-ţi dai pace. Altfel ar fi fost dacă ar fi trebuit să-l pălmuieşti pe un prieten, pe un cunoscut sau, şi mai bine, pe un necunoscut.... Ah, ce i-ai mai fi tras, mai ales dacă ai fi fost investit de stat cu un fel de putere nelimitată, supraumană şi impunitate supralegală, ca pe vremea... Securităţii.

Angajaţilor din uriaşul sector medical de stat nu li s'au putut plăti salariile din lipsa banilor în bugetul asigurărilor medicale şi de sănătate, care asigurări sunt tot de... stat. Cu cea mai mare datorie la buget se înscrie, alături de alte mari tronsoane ale sectorului etatizat, SNCFR. Datoria s'a acumulat treptat, începând de prin 1993, încă de pe vremea guvernării Văcăroiu... Dar muncitorilor din aceste întreprinderi restante li s'au tras sistematic din salarii respectivele contribuţii, numai că sumele au fost plasate în bănci, spre a face *"pui"*, în loc de a fi vărsate la bugetul asigurărilor sociale şi de sănătate. Când prin acţiune judecătorească se decide începerea unei *"executări silite"* asupra conturilor din bancă, fondurile cu pricina migrează spre alte unităţi bancare, aşa încât ia banii dacă ai de unde!... Astfel *"statul"* reuşeşte să fugă de stat, ascunzându-se de propria sa umbră. Cine suferă? Persoana individuală, care are ghinionul să fie angajat în sectorul afectat, în cazul cel mai recent, salariaţii din sănătate.

Acest mecanism al dezinteresului general sub forma statului tuturor şi al nimănui - de care au profitat *"reprezentanţii poporului"* a *"funcţionat"* vreme de o jumătate de secol în România şi continuă să existe şi azi în virtutea inerţiei.

Se poate spune că România de azi este o ţară *"condusă"* oarecum automat, şi că aproape tot ce se întâmplă în numele aşazisei reforme nu e altceva decât refluxul succcesului sau neputinţei momentane a hienelor rivale din diferite partide de a sfâşia ciosvârte cât mai mari din trupul unei economii naţionale care a început să miroase a hoit...

Este de neînchipuit cât dezinteres şi lipsă de control se manifestă în sectorul de stat, de care profită din plin conducătorii economici şi complicii lor din sfera politicii. Cum se face că mari unităţi economice de stat refuză să achite contribuţia la fondul asigurărilor sociale şi de sănătate, deşi au colectat sistematic banii dela salariaţi, iar conducătorii acestora pot să-şi menţină funcţiile? Cum se explică faptul că multe unităţi economice de stat falimentare şi-au permis să cumpere pentru directori şi alţi şefi automobile de lux din import şi acordă aceloraşi ploşniţe salarii exorbitante (plus veniturile pe care şi le asigură aceştia prin fraude), fără ca nimeni să se sesizeze în ţara asta? Unde se află în aceste situaţii controlul instituţiilor statului? Ori acestea sunt create numai pentru a-i spolia şi hărţui pe cetăţenii obişnuiţi, sau pe micii întreprinzători particulari, depo-sedându-i de ultimul ban?

Este de notat că din banii statului s'au construit o mulţime de facilităţi semiprivate - vile, cabane, în staţiuni de agrement - care au devenit proprietatea acestor unităţi de stat, dar în fond se află la cheremul exclusiv al conducătorilor respectivelor unităţi, ce pot dispune de ele ca de bunul propriu. Ce cumplită cârdăşie la furt şi transgresiune fiscală în numele statului, a cărui economie se dovedeşte a fi o vacă bună de muls chiar şi în starea aceasta de colaps!

Şi, în sfârşit, o ultimă întrebare: ce merite vor fi avut mulţi locatari din vilele de protocol ale statului, ocupate aproape toate de foşti lideri comunişti, acoliţii lor sau urmaşii acestora, când azi se ştie şi se afirmă oficial că ei au impus sau au servit un regim odios? Şi din ce fonduri sunt plătite grasele lor pensii şi avantaje de altă natură?

Pentru serviciile unei asistente medicale nu se mai găsesc bani, dar cei care au anchetat, au întemniţat şi au terorizat îşi primesc regulat tainul şi-l vor primi probabil mereu, cu precizie calendaristică.

Dacă PDSR ar fi la putere n'ai avea ce obiecta... vorba ceea *"corb la corb"*... dar când îţi aduci aminte ce promisiuni făceau ţărăniştii până să ajungă la demnităţi şi compari cu ce se întâmplă acum ţi se face greaţă. Aceştia ori sunt laşi, ori de rea credinţă, ori neputincioşi sau toate la un loc!

Până una alta statul rămâne mereu dator la stat, iar datoria o plăteşte invariabil ba ţăranul, ba muncitorul, ba dascălul, ba personalul medical - sau toţi - niciodată stăpânul statului - vicleanul, abilul şi lacomul politician... Ei ne-au promis reforma, schimbarea etc., etc., dar toate trebue să cadă pe turta lor.

REÎNNOIŢI-VĂ ABONAMENTUL

SECURIŞTII TORŢIONARI INFLITRAŢI ÎN TOATE STRUCTURILE STATULUI ROMÂN

—Florin Oprea SĂLCEANU—

"Tovarăşi securişti", îmi permiteţi să mă adresez cu acest apelativ comunist, pentrucă în vremea când *"activaţi"* cu patriotism bolşevic, aşa vi se adresau milioane de victime ale naţiunii române. Şi mă întreb şi astăzi, de ce eram *"tovarăşi"*, pentrucă voi, în vremea dictaturii comuniste, aţi cultivat, cu nonşalanţa inchizitorilor medievali, spaima de ziua de mâine şi să nu rosteşti adevărul şi, în plus, nu eram *"tovarăşi"* la ascensiunea socială comunistă, la grad şi lux, susţinut cu valută forte. Este un adevăr dureros pentru milioane de Români şi acesta nu va fi uitat. Iată de ce naţiunea română continuă să rămână în ceaţă existenţială, lovită de valurile unor contradicţii dirijate chiar de voi, din umbră. Idealul vostru este şi va fi să intensificaţi manifestarea răului, pentrucă el menţine debusolarea şi teama a milioane de oameni. Dar uitaţi un lucru: nu trăiţi etern şi există o judecată dincolo de această lume...

"Tovarăşi securişti", remarcăm, după trecerea unui deceniu dela evenimentele din Decembrie '89, că aţi rămas, în continuare, intangibili. Şi tocmai această intangibilitate vă apără interesele nu tocmai ortodoxe. Relaţia voastră se desfăşoară cu acelaşi cinism, de odinioară, fără să vă fie frică de o eventuală căzere în dizgraţie. Aţi pus mâna pe averea forte a naţiunii române: miliarde de dolari SUA le-aţi dosit în bănci străine, în bănci deschise pe teritoriul Românieі. Vă ajutaţi de aceeaşi *"pasiune"* machiavelică, vă plasaţi capitaluri în puncte strategice ale naţiunii, manevraţi după pofta inimii piaţa de capital, îngroşaţi veniturile prin economia subternaă, dând cu tifla legilor. Milioane de Români au ajuns la sapă de lemn, datorită mârşăviei voastre, setei de dolari, cât mai mulţi dolari, de putere.

Nu am văzut nici un *"tovaraş securist"* mort de foame, dar sute de mii de Români stau cu mâna întinsă, pentrucă le-aţi luat şi dreptul de a munci, chipurile se face *"restructurare"* după *"capetele voastre de specialişti"*. Nu vă mai opriţi din ghiftuire cu mâncare *"lux"*, îmbrăcaţi în haine *"lux"*, plimbându-vă în coşciuge metalice pe patru roţi de *"lux"*, rânjind şacalian şi disprefuind pe milioanele de Români - viermii, cum tot voi i-aţi numit în perioada *"lagărului socialist"*.

Rămâne de văzut până când, pentrucă începutul putreziciunii a început să vă acapareze cu fiecare zi ce trece. Nu scăpaţi, această putreziciune vă dă afară din fortăreţele în care locuiţi şi gândiţi la modul lumii de subteran al şobolanilor.

"Tovarăşi securişti", în neruşinarea voastră, nu mai vedeţi în ce constau adevăratele valori ale naţiunii române, care a ajuns la limita existenţei, social şi economic, dar şi financiar. Identificaţi valorile voastre ordinare cu valorile autentice şi universale ale naţiunii române, cu mizeria miliardelor de dolari obţinuţi prin cele mai execrabile excrocherii, dar pe care îi folosiţi în scopuri diabolice: pauperizarea a milioane de Români din ţară şi de pretutindeni. În neruşinarea voastră, în mizeria voastră morală aţi acţionat, fără scrupule, să distrugeţi economia naţiunii. Aţi împărţit-o la ruleta nopţii, în care trăiţi, prin cârdăşie şi minciună. În timpul dictaturii cârdăşia şi minciuna v'au fost arme de nădejde, pentru a vă înrădăcina *"onorurile şi drepturile"* de clasă machiavelică.

Notă: în timpul dictaturii *"celei mai fariseice societăţi"* am cunoscut, pe propria mea piele puterea voastră de inchizitori. Aţi făcut tot posibilul să mă înconjuraţi cu tot felul de lichele, vândute vouă, lichele care nu au avut nici un fel de Dumnezeu, care şi-au vândut părinţii pentru un bob de linte, lichele care trăiau în mizeria lumii lor de pigmei în gândire, pentrucă aceasta nici astăzi nu le depăşeşte limita frunţii. Şi aceste lichele continuă şi astăzi să mă urmărească, să-mi dea telefoane care au un

Continuare în pag. 6

VIZITA SUVERANULUI PONTIF

Urmare din pagina 1

Patriarh Teoctist. Au mai fost de faţă Preşedinţii celor două Camere ale Parlamentului, Ion Diaconescu şi Petre Roman, împreună cu miniştrii A. Pleşu, C.D. Ionescu, V. Babiuc, Ion Caramitru şi Traian Băsescu. Sanctitatea Sa a primit onorurile Gărzii, fiind întâmpinat de un cor de măicuţe catolice şi de un grup de copii îmbrăcaţi în frumoase costume tradiţionale, dintre care unul i-a întins o ulcică cu pământ din glia strămoşească pe care Papa Ioan Paul l-a sărutat, neputând îngenunchea datorită suferinţei provocate de o veche fractură femurală. Pe Aeroport au mai fost prezenţi peste 300 de credincioşi care au venit să-l întâmpine, printre care m'am aflat şi eu, pentru a prinde aceste impresionante momente.

După parada militară oferită în cinstea sa şi după cuvântarea în limba română a Sanctităţii Sale, emoţia şi entuziasmul atinseseră cote impresionante. Am văzut lacrimi în ochii multora din cei veniţi la Aeroport să-l întâmpine pe Înaltul Pontif, care sprijinit de Preşedintele Emil Constantinescu a pornit spre Patriarhie aplaudat de zecile de mii de credincioşi ieşiţi pe traseu. Pentru prima oară în istoria vizitelor pe care le-a efectuat, ca un gest de mare semnificaţie, în automobilul în care de obicei călătoreşte singur, Papa a fost însoţit de Patriarhul Teoctist.

Pe Şoseaua Kiseleff, la Arcul de Triumf, în Piaţa Victoriei, în Piaţa Romană, Piaţa Universităţii şi Piaţa Unirii, pe tot traseul, zeci de mii de participanţi la acest epocal eveniment l-au ovaţionat, aclamându-l cu un entuziasm deosebit. Balcoanele blocurilor de pe traseu erau pline de oameni care fluturau drapele româneşti şi ale Vaticanului.

Când coloana oficială a ajuns în Dealul Patriarhiei, clopotele au început să bată vestind sosirea celei mai mari personalităţi spirituale a secolului. Patriarhul Teoctist, împreună cu preoţii Sfântului Sinod al BOR au oficiat o slujbă în cinstea Suveranului Pontif, la care a asistat Preşedintele Emil Constantinescu, Ion Diaconescu, Petre Roman, precum şi alte personalităţi de seamă. După discursul celor doi Capi ai Bisericilor, al Papei Ioan Paul în limba română, a avut loc o scurtă întrevedere cu Patriarhul Teoctist, după care Sanctitatea Sa a plecat spre reşedinţa în care a fost găzduit, Nunţiatura Apostolică.

M'am strecurat cu mare greutate în Piaţa Unirii unde se aflau zeci de mii de oameni care aşteptau să-l vadă pe Suveranul Pontif şi am putut auzi cuvinte care trădau extraordinarul impact emoţional al prezenţei acestui om de o simplitate neobişnuită asupra populaţiei şi gândurile m'au dus cu 10 ani în urmă, când la aceeaşi dată Maica Tereza vizitase România.

Prima zi, Vineri 7 Mai, s'a încheiat cu o vizită de curtoazie a Suveranului Pontif făcută la Palatul Cotroceni, unde Preşedintele Emil Constantinescu a oferit Înaltului Oaspete o icoană pictată pe lemn aurit reprezentând pe Fecioara Maria, primind la rândul său un tablou al celebrei lupoaice alăptând pe cei doi întemeietori ai Romei, Romulus şi Remus. Apoi Sanctitatea sa s'a întreţinut cu reprezentanţii celor două Camere ale Parlamentului Ion Diaconesu şi Petre Roman cu soţiile, cu Primul ministru Radu Vasile, cu Ion Iliescu, cu Prea Fericitul Teoctist, precum şi cu reprezentanţi ai Corpului Diplomatic, ai vieţii publice şi ai cultelor religioase din ţara noaastră care au venit să obţină binecuvântarea Suveranului Pontif.

A doua zi a vizitei, Sâmbătă 8 Mai, încă dela primele ore ale dimineţii s'au adunat câteva mii de oameni în faţa Cimitirului Bellu Catolic, unde Sanctitatea Sa a dorit să se reculeagă şi să se roage la mormântul monseniorului Ghika, al Episcopului martir Vasile Aftenie pe care Securitatea comunistă l-a torturat în mod bestial şi l-a ucis deoarece a refuzat să-şi renege credinţa greco-catolică. Totodată Papa Ioan Paul s'a rugat şi la mormântul lui Corneliu Coposu, pe care îl primise în urmă cu câţiva ani la Vatican.

A urmat vizita la Cimitirul Eroilor Revoluţiei din apropiere, unde Papa a făcut o rugăciune în amintirea celor căzuţi pentru libertate şi credinţă. Câteva mii de credincioşi ortodocşi şi catolici l-au întâmpinat pe Ioan Paul al II-lea cu multă dragoste, mai toţi având la gât eşarfe alb-galbene, culorile Vaticanului.

După aceste două vizite cu caracter spiritual, Prea Sfântul Părinte s'a deplasat la Catedrala *"Sfântul Iosif"*, unde a oficiat o liturghie în rit greco-catolic, în prezenţa unui mare număr de prelaţi. Mitropolitul Lucian Mureşan a salutat Suveranul Pontif în numele Bisericii Unite, evocând pe cei 12 prelaţi martiri care au plătit cu viaţa în închisorile comuniste, dragostea pentru Cristos. Cardinalul Alexandru Todea care a executat 16 ani de închisoare în vechiul regim şi 20 de domiciliu forţat, deşi imobilizat într'un scaun rulant, a venit tocmai dela Reghin în mod special pentru a-l întâlni pe Suveranul Pontif care i-a dat binecuvântarea şi l-a sărutat pe frunte în aplauzele participanţilor la Messa, iar afară, în mijlocul unei mulţimi uriaşe care umpluse străzile din jurul Catedralei fiind întâmpinat cu urale de *"Vivat Papa!"*.

În cuvântul adresat celor prezenţi în Catedrala Sf. Iosif, Sanctitatea Sa a spus că a venit în ţara noastră pentru a aduce un omagiu poporului român care reprezintă *"semnul iradierii civilizaţiei romane în această parte a Europei"*. El a reamintit de suferinţele îndurate de clerul şi poporul român sub tirania comunistă, dar a îndemnat ca rănile trecutului să fie vindecate prin iubire.

Seara a avut loc la Palatul Patriarhiei Române o recepţie în onoarea Suveranului Pontif, la sfârşitul căreia cei doi capi ai Bisericilor respective au semnat o declaraţie comună în care s'a exprimat solidaritatea umană şi spirituală cu toţi cei alungaţi din casele şi de pe pământul lor şi au luat calea pribegiei, precum şi cu victimele bombardamentelor ucigaşe şi toate popoarele care sunt împiedicate să trăiască în linişte şi pace. După cuvântările Papei Ioan Paul şi Patriarhului Teoctist, aceştia s'au îmbrăţişat în ovaţiile celor prezenţi, printre care se aflau Preşedintele Emil Constantinescu, Primul ministru Radu Vasile, preşedinţii celor două Camere ale Parlamentului, personalităţi politice, membri ai Corpului Diplomatic şi ai mass-media.

Duminică 9 Mai, ultima zi a vizitei Sfântului Părinte a avut o încărcătură emoţională deosebită, întrucât urma despărţirea de Sanctitatea Sa care ne-a adus o rază de speranţă pe cerul învolburat al ţării. La ora 9,30 Suveranul Pontif a avut o întâlnire privată cu Primul ministru Radu Vasile, după care a urmat deplasarea Sfinţiei Sale în Piaţa Unirii unde câteva sute de mii de credincioşi îl aştepatu, deoarece urma să se desfăşoare Sfânta Liturghie celebrată de Prea Fericitul Teoctist şi membrii Sinodului BOR în cinstea Prea Sfântului Părinte. Pentru acest eveniment deosebit au fost scoase moaştele Sf. Ion Gură de Aur, iar Papa Ioan Paul al II-lea a recitat rugăciunea *"Regina Coelii"*.

După încheierea cuvântării Patriarhului Teoctist, Sfântul Părinte adresându-se mulţimii uriaşe, a spus printre altele: *"Cu cuvintele Imnului de încheiere a Divinei Liturghii, doresc să înalţ Domnului vii mulţumiri pentru momentul de fraternitate în bucurie şi de rugăciune intensă pe care l-am trăit. Fie binecuvântat Numele Domnului pentru poporul român, care încă dela începuturile evanghelizării sale nu a încetat niciodată să preamărească pe Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh"*.

La orele 17, în parcul Izvor, în prezenţa a câtorva sute de mii de credincioşi, s'a făcut celebrarea euharistică a Sf. Părinte care a ofiiciat *"Missa Solemnis"* pentru mulţimea venită din toate colţurile ţării.

La ora 19,30 Papa şi suita lui s'au îndreptat înspre Aeroportul Băneasa, unde a avut loc ceremonia plecării, cu discursuri ţinute de Papa Ioan Paul al II-lea, Prea Fericitul Teoctist şi Preşedintele Emil Constantinescu. Avionul a decolat în jurul orei 20,30, fiind pilotat de doi aviatori ai Companiei TAROM.

Timp de trei zile Capitala ţării noastre a fost centrul spiritual al lumii creştine. Credincioşii de pretutindeni au urmărit cu un deosebit interes evenimentul epocal al primei vizite facute de un Papă catolic într'o ţară ortodoxă. Sfântul Părinte a părăsit ţara lăsând în sufletele noastre o amintire de neuitat, cei care l-am văzut şi ascultat rămânând cu convingerea că ne-am aflat în faţa unui adevărat Sfânt, cu trăsături asemănătoare cu ale Maicii Tereza, care şi ea ne-a vizitat ţara imediat după genocidul din Decembrie.

A fost dat ţării noastre să fie sortită a face legătura între cele două Biserici Catoică şi Ortodoxă, despărţite prin schisma din anul 1054. Poate că actuala vizită va netezi calea reunificării celor două Biserici ale lui Cristos.

La încheierea acestei corespondenţe, îmi vin în minte câteva din cuvintele Suveranului Pontif, pe care le-am notat în fugă pe un carneţel: *"Veţi cunoaşte adevărul iar adevărul vă va face liberi... Lanţurile voastre, lanţurile enoriaşilor voştri constituie mândria noastră. Adevărul v'a făcut liberi!.* Sau: *"Sărut în chip spiritual acest pământ de martiri şi-ţi mulţumesc Dumnezeule că m'ai ajutat să-l pot vedea"*. Sau cele din clipa despărţirii care ne-au lăsat cu ochii umezi: *"Au fost zile de profundă emoţie pe care le-am trăit cu intensitate şi care vor rămâne întipărite pentru totdeauna în inima mea. Intraţi în noul Mileniu, voi care v'aţi eliberat de coşmarul dictaturii totalitare, nu v'aţi lăsat amăgiţi de viciile înşelătoare şi periculoase ale comunismului. Domnul să binecuvinteze România şi poporul său!"*.

G. GEORGESCU

PNŢCD PREIA INIŢIATIVA

Urmare din pagina 1

de acţiune solidară în vederea reuşitei reformei, singura în măsură să reactiveze încrederea opiniei publice. În faţa acestui imperativ, cad în derizoriu şi sunt condamnabile atât preocupările pentru supremaţie în coaliţie sau pentru învinuirea partenerilor de eşecuri, cât şi obsesiile electorale. Apelul PNŢCD la unitate, solidaritate şi responsabilitate este binevenit pentru CDR şi pentru coaliţia guvernamentală. Mingea se află acum la parteneri. Ar fi de dorit ca ei să înţeleagă, măcar în această perioadă decisivă, că fac parte din aceeaşi echipă.

Referitor la susţinerea unei noi candidaturi a Preşedintelui Emil Constantinescu, ţărăniştii au descurajat astfel din timp speculaţiile ce tindeau să devină galopante privind divergenţele între Guvern sau Premier şi şeful statului. Speculaţiile au o bază reală, fiindcă sunt suficiente interese ce alimentează o campanie de dezbinare, care nu poate avea alt scop decât *"schimbarea schimbării"*. Ţărăniştii au semnalat faptul că reuşita reformei depinde de continuitatea solidară a structurilor puterii, fiind necesar un consens între majoritatea parlamentară şi instituţia prezidenţială. Orice fel de *"coabitare"* ar duce la blocarea reformei în România. Opţiunea PNŢCD îl poate determina pe Preşedintele Constantinescu să-şi disciplineze strategia, degajându-l de tentaţii populiste şi de risipirea în tatonări iluzorii pentru susţinerea electorală. Oferta ţărăniştilor - care va fi pusă, azi, în discuţia CDR - vine într'un moment în care şeful statului părea pe punctul să se angajeze într'o dilemă sterilă; să-şi remotiveze baza electorală sau să se aventureze pe un teritoriu improbabil. Prioritară ar fi, deocamdată, semnarea protocolului-angajament între partenerii de coaliţie pentru aplicarea reformelor până la capăt, cu o răspundere solidară. În funcţie de această decizie, vom afla cât de serioşi pot fi guvernanţii noştri când e în joc o miză naţională.

Roxana IORDACHE

JUSTIŢIA ÎN ROMÂNIA ANULUI 1999

George VASU

Prin decizia nr.1/1995 a Curţii Supreme, secţiunile unite, decizie pe care am criticat-o în articolul meu apărut în ziarul *"Cuvântul Românesc"* nr.229 Iulie-August 1995, se decidea că *"instanţele judecătoreşti nu au atribuţia de cenzură şi de a dispune restituirea imobilelor naţionalizate prin decretul nr.92/1948."* Decizia nr.1/1995 a fost adoptată cu 25 voturi pentru şi 20 împotrivă. Astfel că Procurorul General al Republicii din acea vreme, a răscolit toate hotărîrile prin care s'a dispus restituirea caselor confiscate de comunişti, hotărîri ale instanţelor luate după 1 Ianuarie 1990, anulându-le. Multă supărare a produs familiilor proprietari de case naţionalizate, această hotărîre impusă de Ion Iliescu prin cuvântarea sa dela Satu-Mare.

Drept urmare, un bun prieten al meu, avocatul Ion Bica a pierdut tot ce a câştigat în instanţele judecătoreşti ordinare. El a fost foarte afectat văzând că justiţia este numai *"amăgire"*, chiar şi acum când comuniştii nu mai sunt la putere şi a murit în scurt timp, de cancer.

Îmi amintesc că susţineam la vremea respectivă, atunci când am criticat decizia nr.1/1995 a Curţii Supreme din 2 Februarie 1995, nu numai că este o hotărîre decisă de fostul Preşedinte Ion Iliescu, dar că dezbaterea s'a făcut fără să se respecte procedura civilă, privind citarea părţilor. De asemenea s'au încălcat şi dispoziţiile art.10 din Declaraţia Universală a Drepturilor Omului, adoptată la 10 Decembrie 1948, potrivit cărora, *"orice persoană are dreptul în deplină egalitate a fi ascultată în mod echitabil şi public de un tribunal independent şi imparţial"*. De asemenea, s'a adus o gravă atingere dispoziţiilor art.14 din Pactul Internaţional cu privire la drepturile civile şi politice, adoptate de către Adunarea Generală a O.N.U. la 16 Decembrie 1966, conform cărora *"orice persoană are dreptul ca litigiul în care se află să fie examinat în mod echitabil de către un tribunal competent şi im-*

Continuare în pag. 7

SECURIŞTII TORŢIONARI

Urmare din pag. 5

temei: teroarea. Remarc aceeaşi virulenţă ca în vremea dictaturii pentru faptul că sunt un om onest, care nu şi-a murdărit conştiinţa din punct de vedere moral şi spiritual, chiar în cele mai dramatice momente ale vieţii, în timpul dictaturii. S'a ajuns până acolo încât mi s'a interzis, prin voi, *"tovarăşi securişti"* să mai intru într'o instituţie de cultură. Remarc, uimit că şi astăzi faceţi aceleaşi *"fapte"* şi cu ajutorul lichelelor, stigmatizându-mă cu acte sodomice pe care nu le-am făcut şi nici nu le fac. Şi nu sunt singurul stigmatizat astfel şi dau câteva nume: Hurezeanu, Câmpeanu, Raţiu, Ticu Dumitrescu etc., etc.

"Tovarăşi securişti", faptul că sunt un om integru moral şi spiritual, că vă arăt la lumină tarele de conştiinţă, activitatea voastră machiavelică împotriva naţiunii române, că nu sunt de acord cu mafia voastră economico-financiară, vă scoate din minţi şi căutaţi, mereu căutaţi să mă compromiteţi prin fantasmele voastre, cu ajutorul lichelelor pe care le-aţi reactivat în serviciul de denigrare şi dezinformare.

"Tovarăşi securişti", prezenţa voastră în SRI este evidentă, este ştiută şi există dovezi că folosiţi aceleaşi metode din *"epoca celei mai umane societăţi"*. Doriţi să creaţi un alt fel de gulag în rătăcirea voastră, în care individul să fie marcat în continuare, să trăiască din plin coşmarul căderii totale a conştiinţei şi a spiritului.

Notă: este nedrept ca foştii torţionari, cei care în anii 1987, 1988 inclusiv 1989, mă urmărau cu pistolul la subţioară (există martori), pas cu pas, gata să mă anihileze la cea mai mică bănuială, au fost reintegraţi şi reactivaţi în cadrul SRI Prahova. Aceiaşi care mi-au confiscat maşina de scris, manuscrise ce sunt *"capsate"* la dosarul meu personal şi mi-au *"ordonat"* ca în 24 de ore să părăsesc casa şi oraşul şi a trebuit să stau ascuns, până la izbucnirea evenimentelor dela Timişoara. A fost norocul meu că s'a întâmplat căderea dictaturii comuniste. Şi tot ei continuă şi acum să îmi asculte telefonul şi să mă împroaşte cu noroi. Recent, m'am întâlnit cu Dl. Opriş, tatăl lui Remus Opriş, membru marcant al PNŢCD, care mi-a declarat că de curând a avut surpriza să fie vizitat de reprezentanţi ai unei televiziuni franceze şi a fost rugat să le prezinte pe securiştii care l-au torturat în perioada dictaturii comuniste. Domnia sa i-a însoţit la Inspectoratul de Poliţie al Judeţului Prahova, pentru a identifica pe torţionarii securişti. La poartă i s'a spus că *"foştii securişti"*, care l-au torturat, nu mai există. Domnia sa a spus că nu este adevărat că foştii săi torţionari nu mai lucrează ci, încă, îşi continuă activitatea, ca pe vremuri, pentrucă se întâlneşte cu ei în fiecare dimineaţă când merg spre SRI. Nu se dă bătut şi face deplasarea la Prefectură şi insistă, prin prezenţa celor dela televiziunea franceză, să i se creeze posibilitatea să ajungă măcar la unul dintre foştii torţionari securişti. Prefectul, fiind într'o situaţie jenantă, a intervenit prin telefon şi bineînţeles că după contact, vocea dela capătul celălalt al firului l-a determinat să nu mai insiste, că nu mai există securişti, foşti torţionari. Replica pe care a primit-o Dl. Opriş a fost: *"Gata, s'a terminat cu Securitatea..."* Adevărul este că s'a terminat cu numele de *"Securitate"*, dar aceiaşi securişti lucrează acum în SRI şi atunci cum să mai crezi că s'a terminat cu Securitatea? Activitatea lor continua şi mai intens, dar se opune direct să facă public listele de securişti care activează în cadrul SRI, fie în ambasadele româneşti din străinătate, fie în secţiile judeţene, pentrucă SRI are foarte mulţi *"lucrători-colaboratori"* printre parlamentari, ca *"legea lui Ticu Dumitrescu"* să nu fie activă.

"Tovarăşi securişti", faptul că lipsa unei transparenţe la *"dosarele Securităţii"* continuă să fie tratată cu indiferenţă de majoritatea parlamentarilor care au colaborat cu Securitatea comunistă, vouă vă face bine, vă menţineţi pe poziţii de intangibili, vă continuaţi munca de mizerie şi de mizerabili. Este adevărat că aveţi destui *"pioni"*, care au lucrat cu voi la *"dosarele personale"* ale multor oameni echilibraţi moral şi spiritual, în parlamentul României, şi continuă existenţa de *"parlament al rusinii"*. Este ştiut ce suferinţă a întâmpinat şi întâmpină Ticu Dumitrescu din cauza faptului că a dat viaţă unei legi pentru deconspirarea informatorilor, securiştilor torţionari, pentru dreptul fiecărui cetăţean de a avea acces la propriul dosar. Continuaţi să vă folosiţi de ei (parlamentari) pentru a crea viduri *"legislative"* de lungă durată, pentru ca naţiunea română să nu dispună de legi de strictă necesitate, pentru a se pune în toate drepturile Democraţia, statul democratic român. Voi prelungiţi agonia naţiunii române, pentru ca scopurile voastre să fie atinse. Aţi *"invadat"* partidele istorice, redacţiile ziarelor, radio şi televiziunea, cu informatori, pensionaţi securişti, prosperi oameni de afaceri. PNL îşi are tagma securiştilor şi informatorilor deja formată; la fel PNŢCD, inclusiv alte partide şi partidulete. Mai spun încă odată, *"Nu am văzut securişti morţi de foame"*, dar am văzut sute de Români care îşi duc calvarul sărăciei, iar copiii lor sunt nevoiţi să cerşească, bătrânii... Dar va veni ziua când *"legea lui Ticu Dumitrescu"* va fi cauza dreaptă a tuturor Românilor şi veţi fi puşi în faţa adevărului pentru oribila voastră activitate şi atunci veţi înceta să mai activaţi împotriva naţiunii române, să fiţi traşi la răspundere pentru teroarea de orice fel, pe care aţi dus-o în favoarea voastră timp de decenii. Dumnezeu este prezenţă vie şi absolută, judecata lui nu întârzie niciodată...

Nu este departe clipa când naţiunea română va scutura fiinţa sa de omizile răului şi nu va întârzia să îmbrace cămaşa luminii. Atunci va chema pe toţi fiii săi, aflaţi în cele patru orizonturi ale lumii, pentru a da sens universal temeiului de naţiune inalienabilă, cuprinsă de efervescenţa propriei sale tinereţi în epifania istoriei universale. Aşa să ne ajute Dumnezeu.

F.O. SĂLCEANU

Scrisoare deschisă

Domnului general Ion Mihai Pacepa

Stimate Domnule General,

Vă rog să-mi iertaţi faptul că mă adresez Dvs. pe această cale, dar, din motivele ştiute, adresa Dvs., este secretă, ca şi P.O.Box, fax-ul, telefonul etc. Cred că ştiţi că, din presă, sunt un admirator al Dvs. pentru contribuţia pe care aţi adus-o ţării prin prezentarea în adevărata sa lumină a odiosului clan Ceauşescu cu camarila sa.

Vă admir inteligenta şi perspicacitatea de a fi ajuns în înalta poziţie, de unde renunţând la o carieră strălucită, la o viaţă opulentă, aţi renunţat la toate spre a ajuta ţara şi Statele Unite şi chiar întreaga lume liberă. De aceea sunt unul dintre aceia care consideră că reabilitarea Dvs. este un gest de reparaţie morală obligatoriu pentru conducerea post-comunistă a ţării.

Stimate Domnule General,

Ca unul care a citit toate lucrările Dvs., îmi pun întrebarea: de ce Dvs., ca şef al unui atât de important serviciu, aţi divulgat atât de puţin activităţile *"infiltraţilor"* agenţiilor DIE, SIE care au fost şi sunt printre noi? Astfel:

În *"Orizonturi roşii"*, capitolul 21 şi 22, descrieţi manifestaţia cu care a fost primit la hotelul Waldorf-Astoria, cuplul Ceauşescu în vizita sa la New York în anul 1978.

După ce descrieţi furia isterică a cuplului Ceauşescu faţă de manifestaţia de ostilitate, arătaţi modul în care Ceauşescu a cerut generalului DIE Aurel Florea, consilier la Ambasada din Washington şi ambasadorului Nicolae, să organizeze, a doua zi dimineaţa *"o demonstraţie a emigranţilor români, aci la Waldorf-Astoria". Dacă nu puteţi "găsi pe nimeni altcineva, atunci aduceţi-i pe agenţii voştri... Mâine dimineaţă, vreau să primesc o delegaţie de patrioţi români protestând împotriva demonstranţilor unguri şi a fasciştilor români. Aşa-i până dimineaţă. Dacă nu, tu şi tu - arătând spre Florea şi Nicolae - veţi pleca mâine la Bucureşti. Cu avionul meu."* (*"Orizonturi roşii - Memoriile unui fost general de Securitate"* - editura ziarului *"Universul"*, New York, 1988, pag. 249.

La pag.255 şi 256 ale aceleiaşi cărţi, descrieţi întâlnirea aranjată a 2 agenţi DIE români, trăitori în America, cu N. Ceauşescu în apartamentul ce îl ocupa în Waldorf-Astoria:

"Cei trei emigranti aleşi de <staţie>, pentru a-l întâlni pe Ceauşescu aşteptau într'o cameră din apropiere; unul şi-a adus şi soţia cu el. În conformitate cu Florea, care era cu ei, toţi trei sunt agenţi docili ai DIE. Când i-am adus în salonul lui Ceauşescu, el stătea acolo cu Elena şi cu un singur fotograf, care a reuşit să facă numai o fotografie, înainte de a fi trimis afară de Ceauşescu. Unul după altul, emigranţii au ţinut cuvântările care le-au fost date de Florea. Fiecare text îl lăuda pe preşedintele român, condamna cu vehemenţă demonstraţiile <defăimătoare şi iredentiste> împotriva României, şi asigurau că liderii organizaţiilor Românilor emigranţi vor trimite telegrame Preşedintelui Carter, în numele emigranţilor români, cerându-i <să pună capăt activităţii cercurilor fasciste> în Statele Unite. <Clericul tău a avut perfectă dreptate, Pacepa>, a spus Ceauşescu după ce emigranţii au plecat. El se referea la <Avram>, cel pe care Florea l-a descris ca agent preot trimis din România pentru a prelua Biserica română ortodoxă din Detroit. (Tot exilul conştient ştie că *"Avram"* este preotul Iancu Mihai - Biserica Sf. Spiridon, 222 W. Savannah, Detroit, Mi, 48203, n.n.)

<Cine a fost cel înalt?> a întrebat Ceauşescu. <Editorul Dreptăţii - acesta este un ziar al emigranţilor. Cel pe care noi îl finanţăm? Aşa a zis Aurel Florea>. (Exilul conştient îl cunoaşte de mulţi ani pe Dean Mihlovan - Mitu Constantin - care a editat *"Dreptatea"* despre care s'a stiut că este ziarul Securităţii, n.n.)

Ceauşescu a ordonat să nu apară nimic în presă." (Aceeaşi carte, pag. 256).

Oare, Domnule General, Dvs., în poziţia înaltă pe care aţi avut-o, cunoaşteţi doar doi agenţi ai DIE infiltraţi în comunităţile româneşti?

Ştiind prea bine cât rău au produs preoţii-agenţi ai DIE şi mulţimea de agenţi de tot felul care au împânat exilul american ca agenţi de influenţă, zvonişti, editori de ziare, la posturile de radio etc., etc. mă întreb Domnule General, oare de ce nu faceţi cunoscut exilului numele lor, spre a ajuta comunităţile româneşti?

Din cartea Dvs., mai sus citată, am aflat multe lucruri interesante: furtul de tehnologii, legăturile lui Ceauşescu cu terorismul internaţional, despre agenţi români ce lucrau în străinătate în toate ţările lumii cât şi de agenţi străini recrutaţi de DIE prin diferite mijloace, care au lucrat pentru RSR.

În schimb, despre cei ce lucrează printre noi încă de pe timpul lui Ceauşescu, păstraţi o tăcere totală.

Citind de curând *"Culisele spionajului românesc" DIE 1955 - 1980* - de M. Pelin - Editura *Evenimentul Românesc*, Bucureşti, 1997, cu amărăciune am constatat că şi cele scrise în *"Orizonturi roşii"* despre vizita la New York şi cele ce s'au întâmplat cu ocazia ei, Dvs. le scrieţi extrem de laconic cele ce s'au petrecut acolo, cu multe menajamente, încât după lecturarea amblelor lucrări, cititorul rămâne cu impresia că în *"Orizonturi roşii"* se menţin mai departe secretele şi agenţii DIE sunt protejaţi în detrimentul exilului românesc, care: 1. trebue să-i cunoască şi 2. cunoscându-i, să evite de a cădea în diferite *"curse"*. Trebue să ştiţi, Domnule General, că agenţii aceia *"plantaţi"* de DIE, reactivaţi, lucrează acum, aparţinând de acelaşi serviciu, rebotezat altfel.

În *"Culisele spionajului român"*, - capitolul *"Tragicomedia dela Walford-Astoria"*, vorbindu-se despre pregătirile febrile pentru o manifestaţie proceauşescu ce urma a avea loc a doua zi după aceea anti-ceauşescu se scrie: *"A doua zi au răspuns la apel mai puţin de 25 de persoane în frunte cu <Haiduc> şi <Mitrea> şi contrademonstraţia a fost un eşec total". "Mascarada nu s'a curmat odată cu încheierea jalnicei demonstraţii. S'a ordonat ca un grup de demonstranţi să fie prezentat şefului statului. Din clipa când grupul a pătruns în hotelul Waldorf-Astoria, ofiţerii de rezidenţă au început să roiască în jurul propriilor surse, sub privirile amuzante ale agenţilor FBI şi consecinţele nu au întârziat; după plecarea în ţară a cuplului Ceauşescu şi G-ral Pacepa, sursa <Haiduc> a fost interogată de poliţia americană, fiind întrebată cine a convocat-o la New York şi cu cât i-a fost onorată prestaţia. <Haiduc>, din ordinul lui I. Pacepa, fusese plătit mai substanţial decât oricând altă dată, din fonduri operative".*

De ce, Domnule General, nu spuneti nimic despre sursele *"Haiduc"* şi *"Mitrea"*, cât şi despre cei mai puţin de 25 de demonstranţi - agenţi - prezenţi la contra demonstraţie? Desigur că dând ordin să fie bine plătit *"Haiduc"* îi ştiţi şi adevărata identitate, cât şi suma ce a primit-o. Sunt ferm convins, Domnule General, că Dvs. de exemplu, îl cunoaşteţi bine pe Haiduc, cât şi suma pe care acesta a încasat-o din fondurile operative. De ce nu scrieţi despre toate acestea, Domnule Pacepa şi de ce ce aţi scris nu a fost complet, omiţându-se lucruri foarte importante de ştiut în exil?

Domnule General, vă asigur că mai curând sau mai târziu, adevărul va fi cunoscut. Generalul (r) Aurel Florea, fostul şef al rezidenţei DIE din Washington, deja a afirmat câte ceva despre Haiduc. Dvs. de ce îl protejaţi?

Cu aleasă consideraţie,

Aurel S. MARINESCU

CITIŢI ŞI RĂSPÂNDIŢI ACEST ZIAR

EROU POST MORTEM

——George GEORGESCU——

În memoria lui R.B.

M'am reîntors pentru ultima oară în Piaţa Universităţii. Obţinusem viza pentru Canada şi îmi rezervasem biletul la avionul cu care aveam să aterizez peste câteva zile pe acest meridian, despre care nu ştiam decât că este patria zăpezilor eterne, unde mă aştepta fata care participase activ la Revoluţia din Decembrie şi fusese luată în vizorul poliţiei. Ştiam că este un drum fără întoarcere, aşa că am zăbovit un timp pe străzile oraşului meu drag pe care aveam să-l părăsesc pentru totdeauna, lăsând în urmă un noian plin de amintiri ale tinereţii mele tumultuoase.

Mi-am plimbat cu duioşie privirile înceţoşate de emoţia despărţirii pe zidurile Universităţii, ale Institutului de Arhitectură, ale Teatrului Naţional, ale Hotelului *"Inter"* şi ale Sălii Dalles, martori ai unor evenimente sângeroase ce au deschis o nouă pagină în istoria contemporană a ţării noastre.

M'am reîntors în acele locuri devenite legendă, pentru a regăsi şi lua cu mine ceva din atmosfera acelui miracol, ale cărui ecouri dăinuiau încă peste timp. Este drept că nu toţi cei care treceau grăbiţi fuseseră afectaţi de drama celor trei zile care au zguduit ţara, unii dintre ei având chiar pe conştiinţă colaborarea cu cei chemaţi de Ion Iliescu să cureţe *"Zona liberă de neocomunism"* din inima Capitalei. Pentru mine însă era o despărţire duioasă şi tristă, căci retrăiam afectiv şi efectiv de fiecare dată momentele petrecute în mijlocul unor oameni cunoscuţi acolo, revăzând aevea chipurile celor cu care ne împrietenisem.

Pe deasupra tuturor însă, se detaşa figura de aristocrat a lui Ionuţ, tânărul inginer constructor cu trăsături atât de delicate, pe care l-am cunoscut a fi băiatul unei prietene a familiei noastre, pe care nu-l mai văzusem de când era student. S'a simţit atras de noi poate şi pentru faptul că avea vârsta fiicei şi ginerelui meu, amândoi cercetători la ICEMENERG. Noi veneam în fiecare zi cu Ruxandra care avea numai trei ani şi o purtam cu schimbul pe umeri, pentru a putea urmări spectacolul de sunet şi lumină din Balconul Universităţii, prin care s'au perindat atâtea personalităţi de seamă din toate straturile sociale.

Cristian Paţurcă, Vali Sterian, Dr. Barbi şi mulţi alţii ne delectau cu melodii din repertoriul *"Golanilor"*, care şi astăzi îmi răscolesc amintirile pline de nostalgie de câte ori le reascult. Dintre toate, melodia *"Erou post mortem"* îmi readuce în minte de fiecare dată trăsăturile delicate ale lui Ionuţ, pe care îl revăd mângâind-o pe Ruxandra, căreia îi măturisea că are şi el acasă o fetiţă de doi ani, Sabina şi că mai aşteaptă un bebeluş.

Îl întâlnisem încă din primele zile printre protestatarii din Piaţa Universităţii, în acele zile de neuitat, a căror amintire mă răscoleşte şi acum după trecerea atâtor ani, în care fenomenul *"Piaţa Universităţii"* a devenit istorie. In atmosfera aceea pură, în care visele şi speranţele se împleteau într'un tot armonios, oamenii se căutau, se apropiau, îşi deschideau inimile, barierele căzând una după alta. Era o lume care respira liber, descătuşată de rigorile şi opreliştele sub zodia cărora fusese sufocată o jumătate de secol, strivită de o dictatură despotică ce părea fără sfârşit.

Coşmarul s'a declanşat în zilele de 14-15 Iunie 1990, când o mulţime de tineri au fost maltrataţi în mod bestial de minerii chemaţi de Ion Iliescu, o mare parte dintre ei fiind transportaţi cu dubele poliţiei la Măgurele. Printre ei, din nefericire se afla şi Ionuţ. Câteva luni legăturile telefonice cu mama lui au fost practic întrerupte, deoarece nu putea fi contactată decât după miezul nopţii, deoarece îşi internase fiul în două rânduri în spital unde stătea mai tot timpul lângă el.

De Crăciun am aflat că Ionuţ murise după o lungă suferinţă. După un timp dela moartea lui, mama sa a revenit la seratele noastre muzicale de Duminică, unde celebra soprană lirică Lucia Bercescu-Ţurcanu ne povestea de anii ei de glorie în care cucerise Scala din Milano şi marile scene ale teatrelor de operă din lumea întreagă. După ce asculta benzile de magnetofon cu ariile şi duetele în care avusese parteneri pe cei mai mari tenori ai timpului, mama lui Ionuţ care stătea rezervată şi asculta cufundată în lumea ei, ne-a povestit d-acapo al fine toată istoria tristă a morţii fiului ei, care abia împlinise treizeci de ani.

Ionuţ fusese ridicat din Piaţa Universităţii împreună cu alte câteva sute de tineri, după ce fuseseră bătuţi cu o sălbăticie nemaiîntâlnită, unii până la pierderea cunoştinţei, de către bandele de mineri conduse de ofiţeri ai fostului aparat de opresiune comunistă. Feciorul ei fusese lovit în cap cu o rangă, suferind un traumatism cranio-cerebral, care i-a frânt echilibrul intim şi câteva luni înaintea morţii conştiinţa lui a rătăcit într'o lume onirică, plină de pace, înţelegere şi armonie, în care abjecţia umană nu-l mai putea atinge.

La Şcoala de Securitate dela Măgurele din apropierea Bucureştilor, unde au fost transportaţi cu dubele poliţiei, celor răniţi, chiar grav ca fiul ei, nu li s'a acordat nici o îngrijire medicală. Mai mult chiar, după ce fuseseră loviţi cu bastoane şi bocanci în cele mai sensibile locuri de poliţişti în timpul transportului, au fost maltrataţi şi de securiştii de acolo care îi loveau cu sadism, spunându-le: *"Aţi vrut democraţie, na democraţie!"*, asmuţind câinii lupi asupra lor.

Aproape 3 săptămâni a durat calvarul trierii, după care unii au fost expediaţi direct la Jilava, iar alţii puşi în libertate după o detenţie ce a amintit de lagărele de exterminare ale gulagului comunist, în care nu li s'a permis nici măcar să doarmă, fiind terorizaţi tot timpul. La eliberare Ionuţ avea dureri îngrozitoare în regiunea frontală şi a bazinului inferior, datorită cărora nu se putea ţine pe picioare, aşa că a rugat pe un coleg de suferinţă să sune la el acasă. Au venit mama şi soţia lui cu un taxi, ducându-l direct la Spitalul de Urgenţă. Traumatismul cranian a fost tratat cu competenţă de medicii de acolo şi după o săptămână de investigaţii l-au externat, electroencefalograma ne-prezentând semnale alarmante.

Totuşi Ionuţ, nu mai era Ionuţ. Era un om care trăia în afara timpului, ale cărui dimensiuni se reduseseră pentru el şi îl fixase într'o lume populată de fiinţe ce aveau contur precis numai în imaginaţia lui. După ieşirea din spital, venea în fiecare zi în Piaţa Universităţii, unde îngenunchea lângă troiţa de lemn, stând ore întregi cufundat într'un soi de meditaţie transcendentală, în care pierdea total contactul cu realitatea şi mediul înconjurător. În clipele acelea, în procesul cunoaşterii, percepţiile lui Ionuţ asupra prezentului se estompau până la disoluţie, fiind răscolit de imagini terifiante care îi marcaseră profund conştiinţa. Atunci îşi astupa faţa cu mâinile şi lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraji, iar după un timp se ridica şi rătăcea ore întregi prin Bucureşti în căutarea drumului spre casă, deşi acesta se afla la numai un sfert de oră de Piaţa Universităţii. Pierduse noţiunea timpului şi spaţiului în clipa în care sub lovitura primită cerul se spărsese în milioane de lumini şi stele, pierzându-şi cunoştinţa într'o baltă de sânge.

Oamenii îl cunoşteau de acum, compătimindu-l, fiind convinşi că se reculege în amintirea unui frate sau a unui prieten ucis în acele locuri, el însă venea chemat de o forţă irezistibilă ce părea că vine din străfundurile conştiinţei sale, căreia nu i se putea împotrivi. Vorbea în şoaptă, adresându-se unor fiinţe invizibile ce-i populau lumea interioară, deoarece se declanşase sindromul de labilitate afectivă.

La Institutul de Proiectări unde lucra a mers de câteva ori, dar nu se putea concentra asupra calculelor de rezistenţă care îi solicitau un efort atât de mare încât i se declanşau automat migrenele. Atunci pleca dela birou şi se reîntorcea în Piaţa Universităţii unde îngenunchea lângă troiţă, rămânând ore întregi în genunchi în poziţie de rugăciune. Cu timpul starea lui psihică s'a degradat atât de mult, încât a fost nevoie să fie internat la Spitalul Gh. Marinescu, deoarece prezenta simptome de amnezie şi pierdea complet contactul cu realitatea. În procesul cunoaşterii, percepţiile lui erau alterate, având mari dificultăţi cu memoria prezentului, datorită labilităţii atenţiei. În clipele acelea de delir oniric pronunţa nume numai de el ştiute, printre care şi cele ale liderilor Ligii Studenţilor. Îi rămăseseră în subconştient impresii şi imagini terifiante, care se transformaseră în fixaţii halucinante ce-l urmăreau ca nişte coşmare.

În Săptămână Naşterii Mântuitorului, starea lui generală s'a agravat, nu şi-a mai recunoscut fetiţa sfătuindu-şi mama şi soţia: *"să nu o loviţi, este atât de mică!"*. Vorbea confuz, în şoaptă, mai mult pentru el decât pentru cei din jur, iar datorită stării de obnubilare a conştiinţei, o pace binecuvântată a pus stăpânire pe el. În Noaptea de Ajun, când Mântuitorul se întrupa pentru a disemina în sufletele noastre iubirea faţă de aproapele, Ionuţ a intrat în comă şi a decedat în primele ore ale dimineţii. Pe certificatul de deces eliberat familiei, pe care l-am citit, scria: *"Necroză tubulară acută"*, ceea ce înseamnă că nu numai lovitura minerului i-a fost fatală ci şi, sau poate numai traumatismul care i-a provocat strivirea ţesuturilor în zona renală, prin loviturii cu bocancii. Cu toate încercările medicilor de a-l salva, nu i s'a mai putut restabili diureza şi a murit în braţele mamei sale după o agonie lentă care durase 6 luni de zile.

După doi ani, timp în care numai dragostea pentru cei doi nepoţi au ţinut-o în viaţă, căci la o lună după moartea lui Ionuţ a venit pe lume şi Andru, mama lui care se trăgea dintr'o ilustră familie de ardeleni cu ascendenţă până la Memorandişti, s'a dus să-l întâlnească în *"Câmpiile Elizee"* acolo unde se duc cei bravi. Pe el şi pe tatăl lui, care fusese adus cu puţin timp înainte într'un sicriu sigilat dintr'o ţară din Extremul Orient, unde lucrase în diplomaţie.

Întâmplările şi eroii acestei povestiri nu sunt rodul imaginaţiei. Cei care au căzut atunci, ca şi altă dată în închisorile şi lagărele gulagului comunist, sau în munţi cu arma în mână, fac parte din Epopeea Neamului Românesc, ale cărei pagini au fost mânjite cu sângele nevinovat al celor care s'au ridicat de-a lungul timpului împotriva tiranilor şi a tiraniei.

JUSTIŢIA ÎN ROMÂNIA

Urmare din pag.6

parţial, stabilit de lege, care să decidă asupra contestaţiilor privid drepturile şi obligaţiile sale cu caracter civil".

Decizia Curţii Supreme nr.1/1995, în baza art.25 litera *"c"* şi art.31 din Legea Curţii Supreme, cu unanimitate de voturi, revine asupra jurisprudenţei stabilite prin Hotărîrea nr.12 din 2 Februarie 1995, care rămâne fără aplicaţie, căci Domnul Ion Iliescu nu mai este preşedintele statului.

În motivarea deciziei de mai sus se aminteşte şi art. 3 din Codul Civil, care prevede că *"judecătorul care refuză a judeca sub cuvânt că legea nu prevede sau este întunecată ori neîndestulătoare, va fi urmărit pentru denegrare de dreptate". Acest text exista şi la data când s'a dat decizia din Februarie 1995, dar nu i-ar fi plăcut preşedintelui de atunci Iliescu de a nu respecta promisiunile făcute la Satu-Mare.*

Am dat acest exemplu pentru a se vedea care este situaţia la nivel înalt din România de astăzi. Nu mai are rost să vorbim ce se întâmplă la nivelul inferior al justiţiei române...

Eu am învăţat dela dascălii mei, Dongoroz, Micescu, Anibal Teodorescu şi alţi maeştri ai Dreptului, că acolo unde nu este justiţie, nimic nu este. Dovada celor afirmate mai sus este că Ministrul Justiţiei s'a plâns că a primit numai în cursul unui an peste 60.000 de dosare cu plângeri ale cetăţenilor. Care a fost reacţia Ministrului Stoica, ca urmare a primirii acestor mii de dosare? Nici una, deoarece politica este la ora actuală în România mai presus de dreptate.

George. VASU

PUNCTUL 8

"Când s'a construit casa, s'au întrebuinţat pietre cioplite gata înainte de a fi aduse acolo, aşa că nici o unealtă de fier nu s'a auzit în casă, în timpul construirii". (Cartea întâi a Regilor, VI, 7)

În Prototradiţie, fierul era considerat un metal demoniza(n)t şi nepurificabil. Pe cât posibil se încerca evitarea folosirii sale şi, în nici un caz, nu era folosit la edificiile închinate Divinităţii.

Se apropie împlinirea anului 10 dela cele întâmplate în Decembrie 1989. După căderea dictaturii, în majoritatea lor, timişorenii şi-au exprimat crezul politic printr'o Proclamaţie, repede cunoscută în toată ţara şi nu numai. Punctul 8 le-a provocat frisoane şi coşmaruri atât fostei nomenclaturi peceriste, cât şi zăvozilor (în uniforme sau secreţi) proaspăt spulberatei dictaturi roşii. Nu mai înşir acum câte, ce fel de şi pentru ce s'au creat diversiuni grosiere sau *"iezuite"*, în vederea maculării Proclamaţiei dela Timişoara şi chiar a întregului Banat. Dar mă întreb: acum, în anul dinaintea împlinirii mileniului doi, 1999 Anno Domini, să fi căzut în desuetudine Punctul 8?

Pentru construirea unei societăţi româneşti, chiar nu ne putem lipsi de foştii ideologi ai neantului colectivist şi de foştii securicani? De aceşti *"specialişti"* ? Încă nu e limpede că, folosindu-ne de *"unelte"*, *"beneficiem"* şi de... uneltirile lor? Cred că Punctul 8 încă nu este atins de vetustete. Aplicându-l, vom putea spune, într'un viitor nu foarte îndepărtat, despre comunism: *"Chiar şi ruinele au pierit."* (Lucanus, *Pharsalia*, IX, 966)

Dan Emilian ROŞCA

MUZICĂ - VIDEO
CĂRŢI - ZIARE

CEREŢI CATALOAGELE GRATIS:

***DE CARŢI - PESTE 1,000 DE TITLURI**

AVENTURI, ISTORIE, CARTI DE BUCATE, DICTIONARE, PARANORMAL, POLITISTE/SPIONAJ, RELIGIE/BIBLII, COPII, MANUALE SCOLARE, FILOZOFIE, COMPUTERE, BELETRISTICA, BEST SELLER, INDREPTARE, MEMORII

***CASETE/CD - PESTE 120 DE TITLURI**

CANTARETI CELEBRI DE MUZICA POPULARA ,USOARA, DE PETRECERI SI ANIVERSARI, ROMANTE, COLINDE, BISERICEASCA, CLASICA, COMICI VESTITI, POP, POVESTI PT. COPII (SPUSE DE ACTORI CELEBRI)

***VIDEO - PESTE 40 DE TITLURI**

COMICI VESTITI, TEATRU, FILME VESTITE (Dacii etc.) MUZICA SI DANSURI POPULARE, USOARA, COLINDE, POVESTI COPII, PARANORMAL, MANASTIRI, VEDERI, DOCUMENTARE, REVELION '95, REVOLUTIA '89

ABONAMENTE LA ZIARE ŞI REVISTE

CERETI FORMULARUL DE COMANDA:
Ziua, Evenimentul zilei, Romania libera, Rebus, Gazeta Sport, Lumea Magazin, Dosarele Istoriei, Femeia, Expres Magazin, Catavencu
si multe altele - La dvs. acasa prin:

ARTIMMEX INTERNATIONAL

Import-export & distribution of publications and media

3555 Don Mills Rd., Unit 6-530, Willowdale (Toronto) ONT M2H 3N3 CANADA

Tel. 416-493 4096 FAX:416-493 7266

PENTRU CATALOAGE: TELEFONATI SAU TRIMITETI ADRESA!

INTERVIU CU D-NA SIMONA MICULESCU, PURTĂTORUL DE CUVÂNT AL MINISTERULUI ROMÂN AL AFACERILOR EXTERNE, REALIZAT DE ANDREI BĂDIN

"România a obţinut la summit-ul dela Washington două din cele trei revendicări pe care le-a avut".

Andrei Bădin: - Doamnă Simona Miculescu, summit-ul dela Washington s'a încheiat cu nominalizarea României în fruntea unei liste de ţări din Europa de Est. Mulţumeşte această nominalizare? Care este percepţia Ministerului de Externe?

Simona Miculescu: - Ministerul Afacerilor Externe consideră că rezultatele summit-ului dela Washington sunt mulţumitoare, cel puţin din perspectiva faptului că se pare că acolo s'au înţeles două lucruri esenţiale. În primul rând, că desfăşurarea evenimentelor din Sudul Dunării a avut, între atâtea efecte dramatice, efectul că a atras atenţia elitei politice mondiale asupra acestei regiuni şi asupra faptului că aceasta este o regiune esenţială pentru echilibrul Europei, o regiune care trebue să constituie obiectul unei reflecţii politice, strategice, economice extrem de intense. Am realizat cu toţii că toate organizaţiile internaţionale, toate ţările importante ale lumii îşi focalizează atenţia la ora asta asupra acestei zone, aşa încât, înainte de terminarea conflictului, să existe un proiect de reconstrucţie de stabilitate pentru această regiune. În al doilea rând, s'a înţeles că România are de jucat un rol în acest proiect; ideile României în acest context, amplasamentul ei sunt de natură să îi confere un rol în perspectivă imediată. La Washington am obţinut două din cele trei revendicări pe care le-am fi avut, şi, aşa cum spunea Ministrul Pleşu, *"Putem avea un optimism moderat în legătură cu încheierea acestui summit şi un optimism accentuat în legătura cu perspectivele României de aderare la NATO".*

A.B.: Un comentariu care se face în privinţa comunicatului final al summit-ului dela Washington priveşte deosebirea faţă de textul dela Madrid. Se afirmă că dacă în capitala Spaniei România era amintită împreună cu Slovenia ca ţări candidate pentru valul doi al extinderii, acum România este amintită într'un grup mult mai mare de state, ceea ce ar reprezenta o diluare a importanţei declaraţiei. Aveţi aceeaşi percepţie?

S.M.: - Nu, pentrucă există diferenţe evidente de formulare în cazul nominalizărilor care s'au făcut la Washington şi acestea au o semnificaţie anume pentru Alianţă. Formula de nominalizare în cazul României reprezintă un pas clar înainte, cu atât mai mult cu cât este însoţită de o serie de elemente concrete privind strategia Alianţei în perioada următoare pentru pregătirea viitorilor candidaţi.

A.B.: La sfârşitul lunii Mai, la Berlin va avea loc o reuniune la vârf a Uniunii Europene pentru dezbaterea mediatizatului plan Marshall pentru Balcani. Ce aşteaptă în mod concret Bucureştiul dela planul propus de cancelarul german Schröder?

S.M.: - Considerăm că, practic, cheia securităţii şi stabilităţii Europei de Sud-Est o constituie noţiunea de prosperitate. România aşteaptă dela acest Plan Marshall să ne deschidă calea spre consolidarea democraţiei, încurajarea reformei economice, stimularea economiei de piaţă, atragerea investitorilor în această zonă, dezvoltarea instituţiilor democratice. Ne dorim, de asemenea, ca acest proiect să constituie reflectarea, într'o cât mai mare măsură, a viziunii pe care statele acestei regiuni o au despre viitorul lor, sens în care România, care deţine preşedinţia Cooperării Sud-Est Europene, promovează în această perioadă consultări intense cu ţările balcanice. Obiectivul nostru nu poate fi dedicarea proiectului european unei sau unor ţări, ci trebue să asigure accesul întregii regiuni la parteneriatul cu Uniunea Europeană.

A.B.: - În ulimii ani, România a încheiat tratate de bună vecinătate cu Ungaria şi Ucraina. Un tratat asemănător cu Republica Moldova nu există însă până în prezent. Ştiu că se duc tratative intense pentru definitivarea lui anul acesta. Care sunt punctele principale în opinia Bucureştiului care ar trebui să fie menţionate în acest tratat?

S.M.: - Din punctul nostru de vedere este esenţial ca Tratatul politic de bază cu Republica Moldova să reflecte relaţiile speciale dintre cele două state româneşti. În acest context, susţinem adecvarea elementelor concrete privind cooperarea şi relaţiile de parteneriat în diverse domenii la specificul geografic, istoric şi cultural comun, punând accent pe proiectele de viitor, care să permită convergenţa spre integrarea în Uniunea Europeană, în spaţiul euro-atlantic. În mare măsură formulele negociate până acum reflectă cu generozitate aceste aspecte specifice.

A.B.: - Referindu-ne la tratate, nu trebue să uităm Tratatul cu Rusia, care de asemenea este negociat intens de câţiva ani. In ce stadiu sunt aceste negocieri?

S.M.: - Negocierea tratatului este în curs, ambele părţi exprimându-şi, de fiecare dată, disponibilitatea de a face toate eforturile necesare finalizării cu succes a acestuia. Relaţiile bilaterale cu Federaţia Rusă înregistrează un curs pozitiv. Şeful diplomaţiei române a avut contacte fie cu omologul său, fie cu adjuncţi ai acestuia, convenind că, până la urmă, progresul depinde de disponibilitatea politică şi de flexibilitatea ambelor părţi. Atât pentru partea română cât şi pentru cea rusă, dimensiunea economică a cooperării bilaterale este deosebit de importantă. Noi ne dorim încheierea acestui tratat, dar trebue să obţinem acest lucru într'o formulă care să convingă opinia publică din ţara noastră, cea rusă, precum şi parlamentele din România şi Federaţia Rusă , care trebue să ratifice Tratatul. Din această cauză, dorim ca elementele conţinute în Tratat să fie bine articulate, rezonabile şi durabile. Aş vrea însă să precizez, pe de altă parte, că, până la momentul încheierii acestui Tratat, colaborarea între ţările noastre trebue să meargă înainte, cu deschidere şi pragmatism, în folosul ambelor popoare şi în spiritul comun al încrederii şi cooperării.

A.B.: - Ce semnificaţie acordă MAE vizitei Sanctităţii Sale Papa Ioan Paul al II-lea?

S.M.: - Recenta vizită a Sanctităţii Sale Papa Paul al II-lea a constituit, pentru ţara noastră, un eveniment istoric, cu multiple conotaţii politice, ecumenice şi pastorale. Fiind prima ţară ortodoxă vizitată vreodată de Sanctitatea Sa, România a intrat în istoria mondială a religiilor, fiind ţara în care, după o mie de ani, dialogul între Biserica Catolică şi Biserica Ortodoxă a prins substanţă. Dorinţa vizionară a Papei de a găsi o cale pentru restaurarea demnităţii creştine şi, de aici, a credibilităţii de care creştinismul trebue să se bucure, are acum un contur mai clar. Prezenţa Papei la Bucureşti a constituit pentru Români un moment unic, emoţionant, plin de seninătate.

A.B.: - Vă mulţumesc.

S.M.: - Şi eu vă mulţumesc pentru această şansă de a mă adresa Românilor de dincolo de hotarele ţării, cărora le urez multă sănătate, senin, speranţă şi încredere în viitorul lor şi al României pe care, sunt sigură, o poartă cu toţii în suflete.

EMIGRAŢIA SUB SEMNUL BALCANIC

——Radu DUNĂREANU——

În lumea de azi, din ce în ce mai mult resimţim efectele integrării şi interconectării economice, eventual şi politice. Piaţa Comună Europeană este un exemplu împreună cu începutul de piaţă comună a Americii de Nord.

Din nefericire România, în prezent şi pentru viitorul previzibil, este încă departe de acest deziderat economic. Cauza? Obstinaţia cu care potentaţii neocomunismului se cramponează de putere, aşa cum au învăţat-o dela lecţiile lor de marxism, ceea ce face ca lumea civilizată să trateze ţara cu totală indiferenţă, dacă nu chiar cu lipsă de respect.

Rezultatul este o economie falimentară, nici liberă dar nici pe drumul evident al eliberării, cum zice Românul, nici câine - nici ogar.

Consecinţa este o sărăcie crescândă, o inflaţie care ruinează şi mai mult peste 90% din populaţie, totul ducând la disperarea de a lăsa totul în urmă şi a emigra spre zări mai prospere.

De aceea întâlnim Români lucrând ilegal pe unde pot prin Europa, dormind şi trăind în condiţii chiar sub standardul Bangladeşului, sperând să facă un ban şi să aibă un trai mai bun în România, trai care din ce în ce e mai departe la orizont.

A rămâne în Europa de Vest este o himeră pentru marea majoritate, de aceea singurele ţări unde se poate ajunge şi rămâne definitiv, scăpând de mizerie, sunt USA şi Canada.

America are o legislaţie de emigrare mai strânsă şi fără o rudă care să te sponsoreze, şansa de a deveni American este destul de limitată. De aceea Românii, în căutare de limanuri mai prospere, se îndreaptă tot mai mult spre Canada, unde întâlnim din ce în ce mai mulţi vorbitori de limbă română.

Dar despre cum ajung ei aici aş vrea să scriu câteva rânduri.

Primii, care îmi rup inima de milă, sunt cei cu adevărat disperaţi şi care, riscându-şi viaţa, sosesc ilegal pe diferite vase, în cutii de marfă, unii murind pe drum asfixiaţi, dar toţi plătind bani grei la diferiţi contrabandişti pentru a fi încuiaţi în condiţii inumane până în primul port canadian, unde cer azil. Din câte ştiu, nimeni nu a fost trimis înapoi, încă.

A doua categorie este însă mai complexă şi este formată din cei ce îşi pot cumpăra emigrarea în Canada care, din considerente umanitare, cere dela Români o sumă destul de modestă, circa $10.000 canadieni pentru o familie. În această categorie, care include o mare majoritate de intelectuali bine pregătiţi profesional, putem distinge două grupuri:

- un grup minoritar care pot avea aceşti bani vânzând o eventuală proprietate imobiliară sau funciară, moştenită dela părinţi;

- un grup majoritar care, fără a vinde nimic, pot acumula această sumă.

Într'o ţară unde un salariu bun este de $100 pe lună, suma de $10.000 este astronomică.

Cine poate avea aceşti bani? Bineînţeles că tot acei care au bani ca să cumpere proprietăţile celor care vor să vină aici, tot acei care îşi pot permite să conducă maşini germane şi japoneze prin Bucureştii plini de hârtoape, adică urmaşii celor care au acumulat averi profitând de pe urma vechiului regim.

Aşa se face că am întâlnit nevasta unui fost ministru comunist, fiul unui fost consilier la Consiliul de miniştri comunist, fiul unuia care a fost comandant de lagăr de deţinuţi politici etc.

Cum legislaţia canadiană este destul de naivă în privinţa celor care au comis crime împotriva umanităţii în timpul regimului de ocupaţie comunistă, asistăm la un fenomen similar cu acela al *spălării banilor* ilegali: în loc de bani se diluează trecutul politic al unora prin urmaşii lor care, devenind Canadieni îşi aduc generaţia veche aici, prin *reunificarea familiei.*

Cum se obţine viza canadiană, faptul ar trebui analizat foarte atent de către guvernul nostru dela Ottawa.

Din nefericire, din considerente financiare, ambasadele din Bucureşti trebue să folosească salariaţi băştinaşi. Dacă ambasada noastră, spre exemplu, a moştenit salariaţii români de pe vremea lui Ceauşescu, noi ştim foarte bine că aceştia erau *aprobaţi* de Securitate pentru care de fapt lucrau. Cei angajaţi acum sunt şi ei *discret aprobaţi* de noul serviciu secret care este şi el, de facto, aceeaşi Securitate cu altă coafură. Şi într'un caz şi într'altul ambasadele folosesc persoane a căror credinţă este subordonată celor care le-au dat binecuvântarea să lucreze la ambasada respectivă, altfel ar sta şi ei cu aceeaşi leafă superbă de 100 dolari pe lună.

De ce am zis emigraţia sub semnul balcanic?

Dintre cei care au venit recent în Canada, am observat că unii nu puteau cice nici măcar *good morning* sau *bonjour,* deşi punctajul de intrare în ţară se bazează foarte mult pe cunoaşterea uneia din limbile noastre oficiale. Sigur că am fost surprins.

Întâlnind însă persoane care au căpătat viza într'un timp record, surprinderea mea s'a diluat substanţial când mi s'a spus, cu zâmbetul şmecheresc balcanic: *dacă ai pe cine trebue, unde trebue şi suma necesară, totul merge ca şi uns la obţinerea vizei...*

Am constatat că alţii au dosarele, *în aşteptare,* de ani de zile...

Nu vreau să insinuez că salariaţii noştri publici, canadieni, ar lua mită. NU.

Ceea ce vreau să spun este că hotărârile finale în materie de emigraţie sunt luate pe baza referatelor prezentate de salariaţii locali care, verificaţi de ştim noi cine, cu metodele balcanice ştiute, ajută pe cei care au profitat prin părinţii lor, să profite din nou şi să părăsească o ţară dusă la ruină de o generaţie precedentă care încă mai are cheagul financiar al unei minorităţi ce a servit ocupantul comunist.

Cine profită de această situaţie?

Bineînţeles că numai cei care au bani adunaţi din profituri neprovenite din muncă (ca să parafrazez pe Ilf şi Petrov).

Cu aceştia emigraţia de limbă română creşte, dar calitatea sa nu se îmbunătăţeşte. Cine pierde?

În primul rând Ţara, care pierde oameni calificaţi, deşi aceştia sunt în majoritate urmaşii celor care au avut posibilitatea de a-şi

Continuare în pag.9

SIMONA MICULESCU

Studii:

- Absolventă a *George Washington University,* cu diploma de *"Public Relations Professional"*, Washington DC, SUA, 1995-1997.
- Absolventă a *Institutului de Relaţii Internaţionale, Cursul de diplomaţie, Leeds University,* Leeds, Marea Britanie, 1992.
- Absolventă a Colegiului *Mihai Eminescu,* Satu Mare, 1974-1978.

Cunoştinţe:

- Relaţii internaţionale
  - Comunicare şi tehnici de relaţii publice;
  - Internet;
  - Fluenţă în franceză, engleză;
  - Cunoştinţe minimale în limbile italiană, germană şi ungară.

Expereienţă profesională:

- Consilier diplomatic, purtător de cuvânt al MAE, consilier al Ministrului Afacerilor Externe, Martie 1999 -
- Consilier diplomatic, director adjunct, Direcţia America de Nord, Ministerul Afacerilor Externe, Decembrie 1998-Martie 1999.
- Secretar I, ataşat de presă al Ambasadei României în SUA, 1994-1998.
- Secretar II, purtător de cuvânt adjunct al MAE, director al Direcţiei Relaţii Presă, 1993-1994.
- Secretar II, purtător de cuvânt adjunct al MAE, director adjunct al Direcţiei Relaţii Presă, 1993.
- Secretar III, purtător de cuvânt al MAE, consilier de presă la Cabinetul ministrului, 1992-1993.
- Secretar III, consilier la Cabinetul ministrului, 1992.
- Secretar III, Direcţia Relaţii Presă, MAE, 1991-1992.
- Profesor, Şcoala Generală nr.128 şi asistent asociat, *Academia de Studii Economice,* Bucureşti, 1990-1991.

Preocupări ştiinţifice:

- Doctorand în Istoria literaturii franceze - Teatrologie, *Universitatea Babeş-Bolyai,* Cluj-Napoca, 1990 - (teza în Februarie 1999).
- Publicarea a cca. 30 de articole, studii şi eseuri literare, traduceri şi adaptări în diferite publicaţii sau volume de studii (*"Lecture et interpretation"*, Editura Universităţii, Cluj-Napoca, 1989).
- Participarea la diverse reuniuni, simpozioane, conferinţe pe teme literare sau politice în ţară şi străinătate.

Afilieri:

- Membru al *Public Relations Society of America,* 1996- ;
- Membru al *Washington Women Diplomat Association,* 1995-1998;
- Membru al *National Press Club,* Washington DC, 1995-1998;
- Membru şi ulterior, vicepreşedinte al *Asociaţiei Române a Profesioniştilor de Relaţii Publice,* 1996- .

Stare civilă:

- Născută la 4 Iulie 1959, Satu-Mare, jud. Satu-Mare.
- Căsătorită cu Ovidiu Miculescu, director în Regie Radio Music.
- doi copii - Mara (9 ani), Mihnea (12 ani).

Centenarul naşterii lui Corneliu Zelea Codreanu 1899-1999

CÂND ÎN ZIG, CÂND ÎN ZAG...

——Valeriu ARBORE——

Papuc se'ntâlneşte deseori pe stradă cu Calapod, căsătorit recent, şi într'o zi îi spune franş: - *N'ai idee ce bine-ţi şade treaz. Bună-i însurătoarea! - Nu 'nţeleg, amice,* zice acesta. - *Păi, nu te mai văd turmentat. Cu alte cuvinte, nevastă-ta te-a lecuit de beţie... - Nu ea, dragă, soacră-mea! - Cum ? - M'am lăsat de băutură, fiindcă de câte ori mă'mbătam, vedeam dublu: două soacre în loc de una!*

Aşa păţim mulţi dintre noi. Ameţiţi de agitaţia propagandistică, înainte de 1989, în ceea ce priveşte *"realizările comuniste"*. Azi, tăgăduindu-i actualului regim orice lucru merituos. Ba, câteodată, vedem două Românii, două Moldove, două popoare, două culturi... Dualităţi şi dualităţi. Ne-a tămăduit prezentul de această tulburare a conştiinţei realităţii, gravă pentrucă antrenează subiectivitatea noastră, reacţia afectivă, atitudinile? Aş! Câţi dintre noi nu devin iarăşi *"filosofi"*, evaluează fals formele de relief, se opintesc în a supraaprecia *in corpore "progrese"* antedecembriste, fără a lua în calcul ruta lor de circulaţie, mijloacele întrebuinţate, finalitatea! Alţii, necruţători, blamează, detestă şi ignoră (în ciuda evidenţelor), ***în bloc,*** tot ce s'a construit anterior. Ştiut este că nici proletcultiştii înrăiţi (Bogdanov sau Pletniov) nu negau *"moştenirea"*, ci voiau o *"cultură proletară* fără valorificarea trecutului, adică ***numai*** pa baza *"experienţei colective de clasă"*. Prestigiul unei naţiuni nu se poate menţine când cetăţenii ei întorc spatele propriei lor istorii, ce fatalmente conţine şi bune şi ne-bune...

Dăcă acceptăm ideea că drumul vieţii este în zigzag, practic noi cădem când în zig, când în zag, când într'o extremă, când în alta. Şi ne îngăduim, bieţi muritori de rând, a uita că, aproape inevitabil, ne integrăm unei adevărate curse a lampadoforilor: avem datoria să preluăm (critic, activ), să ducem mai departe ***permanenţele Neamului.*** Mereu atenţi la paleta de nuanţe, la subtilităţi şi procedee esopice, la supleţea şi fineţea interpretărilor. Dar şi într'o continuă alertă: în scrierea istoriei, adeseori nu supravieţuieşte decât interpretarea faptelor aşa cum o cer anumite doctrine (convenabile diverşilor politicieni). Ceea ce contrazice ideologia respectivă e ignorat, *"uitat"*, falsificat.

Evocării trecutului, reflectării lui aşa cum a fost în întreaga sa complexitate, corespunzător adevărului istoric, îi ia loc o înfăţişare a evenimentelor şi a oamenilor după dorinţele subiective ale autorilor, după *"nevoi politice"* de moment, după criterii de conjunctură.

Potrivit aserţiunii savantului Hans H. Krist, adevărul e *"ca un balansoar în neîncetată pendulare. Decisiv este momentul în care te aşezi în el"*. Altfel, zicem noi, te trezeşti în *"corabia nebunilor"* ce-şi poartă pasagerii spre o nefericită destinaţie. În rest, nu de nostalgii şi de idei teoretice, de *"cărturari şi farisei"* (apud Noul Testament) ducem noi lipsă aici în ţară, ci de energii creatoare, vrednice a pune în aplicare soluţii optime pentru situaţiile concrete de criză. Apelul la aceste energii se cheamă naţionalism, şi naţionalismul repugnă până şi *"dreptei"*.

România e condamnată la eşecuri continui, atâta vreme cât nu-şi regăseşte, pe această cale sănătoasă şi productivă, echilibrul interior. Cercurile oculte, antiromâneşti şi anticreştine, înţeleg bine acest lucru. Drept consecinţă, atacă, şi concentric şi concertat, persoana umană, familia, naţiunea, Biserica, ştiind că oricare din aceste valori ar fi liberă, resuscită pe celelalte, fiecare conţine germenul celorlalte. Şi reuşesc în parte să disloce virtuţile naţionalist-creştine din sufletul Românilor. Uriaşe zăcăminte de energie a poporului nostru nu sunt chemate să plămădească istoria. Stau neîntrebuinţate ori la dispoziţia altora... Neamul românesc riscă, în aceste condiţii, să se atomizeze, să se descompună în indivizi şi grupuri autonome. O primă etapă pentru a fi înglobaţi în masa fără nume a viitorului. Biserica însăşi este constrânsă la defensivă, pentrucă nu se poate sprijini pe un popor consistent, închegat şi susţinut de dinamica românismului. Mai ales că e problematic dacă mersul istoriei contemporane se face după o sinusoidă sau pe traiectul unei spirale ascendente, şi conform căror criterii valorice şi sisteme de referinţă îl apreciem...

Ajunşi la acest punct nodal al discuţiei, cu permisiunea cititorului doldora de bună-credinţă, un fel de şubler al nostru, să schimbăm oleacă (ne exprimăm moldoveneşte, scuze!) axa, ca'n economia de piaţă, unde valoarea se fixează prin oscilaţia preţurilor în jurul unei axe mediane. (Dacă-i vorba de pomelnic apoi să fie complet!) Se socoate astăzi pe-aici prin zona Iaşilor, că evidenţierea unor scăderi (folosim un eufemism, N.B.) ale anumitor personalităţi marcante ce-au cochetat, au colaborat cu dictatura comunistă, ar *"impieta"*, cum să mai zicem?, ar anihila recunoaşterea valorii acestora. Prin urmare, să ascundem/să mascăm, cu *"justificări"* absurde şi stupide: că M. Sadoveanu a iscălit, în calitate de vice-preşedinte al Prezidiului M.A.N., trimiterea în temniţi şi lagăre, precum şi în faţa plutoanelor de execuţie, a mii de *"contrarevoluţionari"*; că M. Ralea (biblioteca publică din Huşi îi poartă numele compromis, şi-l sărbătoreşte anual, cu mare pompă, ca pe vremea tovarăşilor) şi-a *"furcit"* conştiinţa cu rădăcină în sociologia supuşeniei, dovedind un cinism mereu aşezat; că G. Călinescu, dela a cărui naştere se împlinesc acum 100 de ani, a fost animat de isterie antimanistă şi antilegionară, şi că printre gafele sale monumentale - antologice - a *"rezolvat"* tragedia poporului român, cum scria un distins cărturar exilat, *"printr'un străinut"*, în revista *"Contemporanul"*, de văduvă veselă şi abuzivă: *"Cronica optimistului"*; că G. Lesnea a exersat apologia delirantă a ceauşismului; că pe străzi şi în parcurile *"dulce-amarului târg al Ieşilor"* se preumblă cu regularitate diverse stafii roşii, fredonând afon *"serenade"* din I.V. Muradeli (text românesc semnat de C. Titus), *"Spre slavă, Stalin ne-a îndrumat"*, semnal de pauză prin anii '50 la ***Radio Bucureşti***, sau de Mihu Dragomir/Anatol Vieru, *"Cântec pentru Stalin"*, ori, ceva mai nou, *"Partidul, Ceauşescu, România"* compoziţie muzicală a unuia din fraţii Grigoriu. Din focul Gheenei îi privesc îmbujoraţi I. Niculi, Gh. Chitic, Jean Livescu, C. Batcu, Davidsohn, Bâldigău şi tot neamul lor ieşean...

Interzicerea rostirii adevărului în integritatea lui e un foarte vătămător act imoral şi suferind. Cel puţin pentrucă tinerii ar putea considera drept pilde demne de imitat acele *"căderi în zig şi în zag"* ale oamenilor mari; însă şi ale oportuniştilor de meserie, faliţii noştri naţionali şi locali. Nu credem în vigoarea aripilor care zboară doar dintr'o colivie într'alta, din cuşcă în cuşcă. Iar din căderi tinichigii, *"ţăruşi de argint"* (L. BLaga) în veci nu se pot face !

INDOLENŢĂ CRIMINALĂ

——Denami HAIDER——

Ca să vă cruciţi şi dumneavoastră, stimaţi compatrioţi din exil, văzând cât de grave sunt lenea şi dezinteresul guvernanţilor noştri, vă punem la dispoziţie textul integral al informaţiei *"România solicită UE prelungirea termenului de depunere a programului de aderare"*, care a fost difuzată de agenţia *Mediafax* şi a apărut, apoi, în cotidianul bucureştean *"Curierul naţional"*, nr., 2500 din 29/30 Mai 1999, pagina 3:

"Autorităţile române au trimis, Joi (27 Mai 1999), o scrisoare Uniunii Europene (UE), prin care solicită prelungirea termenului până la care România trebuia să depună Programul Naţional de Aderare a României (PNAR) la Uniune".

Premierul Radu Vasile a declarat, Joi seara, că termenul de depunere a PNAR a fost amânat până la data de 14 Iunie. Termenul până la care România trebuia să depună PNAR la Uniunea Europeană era 30 Mai.

Radu Vasile a afirmat că există o neînţelegere, în privinţa programului, între Ministerul Fianţelor şi Departamentul pentru Integrare Europeană. *"Ministrul Finanţelor şi Departamentul pentru Integrare Europeană nu se înţeleg"*, a spus premierul.

Şeful executivului a arătat că, în cazul în care PNAR nu va fi definitivat până pe data de 14 Iunie , conducătorii celor două instituţii vor fi demişi.

Surse guvernamentale susţin că Programul de Aderare a României la Uniunea Europeană a fost întârziat datorită *"lipsei de fundamentare bugetară serioasă"*.

În absenţa programului, România riscă să piardă, începând din anul 2000, credite comunitare nerambursabile în valoare de circa 800 de milioane de dolari, afirmă aceleaşi surse.

Aşadar, Joi 27 Mai, cu doar trei zile înainte de expirarea termenului, guvernul român a cerut Uniunii Europene, printr'o scrisoare, să fie păsuit până la 14 Iunie pentru depunerea Programului Naţional de Aderare la Uniunea Europeană. Dacă Uniunea Europeană n'ar fi vrut să prelungească acest termen limită, ţara noastra n'ar fi putut primi uriaşul cadou constând în 800 de milioane de dolari, iar cei vinovaţi de tembelism criminal ar fi fost demişi, ceea ce înseamnă o pedeapsă atât de blândă încât îi încurajează la trândăvie continuă pe toţi cei ce au în mâini destinul economic al României.

Probabil că al doilea termen-limită -14 Iunie 1999- va fi respectat, dar deja neam făcut de râsul lumii prin lenevia noastră cronică.

Are dreptate colegul nostru Radu Dunăreanu când se tot referă la incurabila lene balcanică a Românului. Ne permitem să-i amendăm această opinie justă, declarând că în nici o ţară balcanică, puturoşenia n'a atins cote atât de înalte, de alarmante ca la noi. Asta înseamnă că se poate vorbi, de acum încolo, de o incomparabilă îndolenţă, specific românească.

EMIGRAŢIA SUB SEMNUL BALCANIC

Urmare din pag. 8

aranja odraslele prin facultăţi.

Am vaga îndoială că guvernul nostru, în afară de economisirea cheltuielilor de educaţie, ar fi în mare câştig, deoarece foarte mulţi care vin aici nu sunt legaţi de interesele vitale ale ţării de unde şi-au cumpărat viza de intrare ci sunt interesaţi în a lua o cetăţenie şi apoi să se restabilească, ca oameni de afaceri rezonabili, din nou, în Europa.

Şi în felul acesta se şterge complet orice urmă a crimelor economice şi fizice făcute de comunism.

Canada este o ţară superbă, cu o libertate personală de invidiat dar sunt trist să văd inocenţa politică a celor care facilitează ştergerea consecinţelor comunismului şi acceptă, din ignoranţă, anumite obiceiuri morale balcanice şi otomane, excluzând din această cauză pe cei care ar fi de un mare ajutor noii lor ţări, de adopţie.

Radu DUNĂREANU

V'AŢI PLĂTIT ABONAMENTUL ?

PROCESUL COMUNISMULUI LA MUZEUL ŢĂRANULUI ROMÂN

montaj de Erast CALINESCU

Cineva, tot trebuia să-l înceapă!

Şi s'a găsit o mână de oameni, un mănunchi de elite, răsărite din acest pământ, al nostru, frământat de nedreptăţi şi calamitat de prigoane, din acest pământ care cere mereu *"generaţii de sacrificiu"* pentru un viitor mereu nesigur şi mereu ingrat, - s'a găsit o echipă care s'a încumetat să spargă indiferenţa şi oportunismul, pornind, fără alt sprijin decât elanul bunei lor credinţe, un proces al adevărului, ***procesul sugrumării satului românesc***, prin CIUMA colectivizării comuniste.

Este, de fapt, procesul comunismului, început în mod firesc, dela *"talpa ţării"*, de acolo unde comunismul a lovit *"la rădăcină"*, dela ţăranul român, păstrător al valorilor şi al specificului nostru etic şi creştin, dela ţăranul gospodar, etichetat ca duşman al clasei muncitoare şi chiar al ţărănimii *"muncitoare"*, dela ţăranul smuls din glia lui, moştenită dela moşi şi strămoşi.

Procesul comunismului, subiect de muzeu?

Când spunem *"muzeu"*, înţelegem o sumă de obiecte, expuse pe categorii şi destinate studiului sau satisfacerii curiozităţii vizitatorilor.

Muzeul Ţăranului Român sparge această imagine statică şi se implică într'o acţiune angajată, dinamică, de lansare a unui proces pentru restabilirea unui adevăr despre o cutremurătoare tragedie, ale cărei consecinţe sunt departe de a fi remediate, chiar după zece ani dela *"revoluţie"*.

Într'un interviu realizat de Marian Sultănoiu şi publicat în ziarul *Cotidianul*, Doamna Irina Nicolau explică motivarea şi conceptul acestei iniţiative.

"Expoziţia asta am gândit-o în 1990. Gesturile acestea trebuiau făcute imediat după 1990. Părerea mea este că fiecare, în domeniul său, trebuia să-şi facă Procesul comunismului. Pentrucă unul mare de tot n'o să se facă niciodată şi nici nu ştiu dacă s'ar face bine şi cu aplicaţie. Fiecare în domeniul lui ar putea realiza acest lucru. Eşti legat de ţăran - povesteşti ce a păţit ţăranul; eşti legat de elite - faci un proces al distrugerii elitelor. Uniunea Artiştilor Plastici, scriitorii, toţi ar trebui să se implice... Visul meu era ca noi să devenim un model, care să se transmită şi altora. Frumos era ca, de pildă, la Muzeul literaturii să se facă un proces al comunismului, prin carte. La Muzeul de muzică să se facă un proces al muzicii din epocă... Toţi trebuiau, cu disperare, să facă astfel de procese, care până la urmă ar fi produs măcar bănci de informaţii... De asta spun că îmi pare rău după muzeul din '90. Dar, într'un fel, cred că atunci ar fi fost doar un gest şi nimic mai mult. Şansa ca el să fi devenit o atitudine îmbrăţişată de mai mulţi, era mică. Acum ne-am mai copt. Ar fi fost folositor pentru oamenii care se aflau într'o stare de reflecţie. Acum cred că este un moment bun. Este ultimul moment în care, dacă oamenii se mobilizează - mă îndoiesc că se vor mobiliza, dar au totuşi o şansă - vor putea face un proces global. Apropo de muzeele mici, acum se poartă foarte mult concentratul de muzeu. Ceva care, eventual, să intre într'o ladă şi să poată fi itinerat. Ce lucru frumos ar fi, de pildă, un <muzeobuz>, deci un autobuz care să poarte scris pe pereţii săi, în loc de alte reclame stupide, <Procesul Comunismului>. Omul să poată intra în autobuz, să viziteze o expoziţie de analiză a ceea ce a însemnat comunismul pentru România şi autobuzul să umble prin ţară şi să-l vadă cât mai mulţi."

"Aş dori să facem la Jilava, la fortul 13, un mic monument de stimulare a memoriei, în care ar trebui lucrat într'adevăr cu o cruzime extremă. O capcană de sârmă cu vreo 20 de şobolani, care să stea feroci şi turbaţi şi, când intri acolo - tu, care vezi un şobolan

Continuare în pag. 10

DE ZIUA LEGIUNII

——Zahu PANĂ——

Motto: *"De vor intra trupele ruseşti pe la noi şi vor ieşi învingătoare, în numele Diavolului, cine poate să creadă, unde este mintea care să susţină, că ele vor pleca dela noi, înainte de a ne sataniza, adică bolşeviza?"*

Corneliu Zelea Codreanu, (1936)

Profeţia Căpitanului de acum 63 de ani s'a adeverit pe deplin. Deşi ea avertiza pe toţi oamenii politici de pericolul comunist-rusesc, s'au gasit totuşi în România *"minţi care să susţină că ele* (trupele ruseşti) *vor pleca dela noi, înainte de a ne sataniza"*. Aceste *"minţi"* n'au fost puţine, şi din păcate ele aparţineau aproape în unanimitate - în special - conducătorilor partidelor pretinse *"istorice"*. Acordul total în această privinţă, l-a constituit formarea acelui Bloc al Partidelor Democratice din primăvara anului 1944, când Ruşii au spart frontul Moldovei, ţara era ameninţată cu ocuparea, şi în loc de o mobilizare generală pentru ca prin rezistenţă să se poată obţine un armistiţiu onorabil (în Finlanda s'a putut), politicienii noştri supralicitau întâietatea de a pune ţara plocon la picioarele lui Stalin. Consecinţele? Satanizarea, adică bolşevizarea României, care continuă şi astăzi. Împotriva acestei *"satanizări"* în România s'a ridicat o singură formaţiune naţională, *"Legiunea Arhanghelul Mihail"*.

La 24 Iunie (Ziua Naşterii Sfântului Ioan Botezătorul, Înainte Mergătorul) se împlinesc 72 de ani de când a luat fiinţă *"Legiunea Arhanghelul Mihail"* Înainte Mergătoarea în lupta cu puterile satanice ale comunismului ateu şi antinaţional.

Prigonită cum nici o închipuire nu-şi poate imagina, ea a pus bazele creerii unui nou tip de om si Român: Legionarul! Apariţie tulburătoare în jungla politicii româneşti, unde pe jertfele celor opt sute de mii de eroi căzuţi pentru făurirea României Mari, se lăfăiau îmbogăţiţii de război, dezertorii, afaceriştii cei mai veroşi, iar corupţia era singura stăpână, întinsă peste toate sectoarele de activitate ale ţării.

Pârjolul care a răşluit ţarismul şi marele Imperiu dela Răsărit şi se întindea şi în Apusul graniţelor României, a fost oprit la hotarele noastre doar de singura armată neinfectată de comunism din Europa, Armata Română. Ea a pus stavilă la Nistru şi tot ea a lichidat bolşevismul lui Bela Kun din Ungaria.

După demobilizarea acestei armate - model de disciplină şi eroism - infiltraţii Internaţionalei lucrau pe teren deschis în ţară, pentru extinderea Revoluţiei Comuniste şi la noi.

În Mai 1921 - deşi oamenii politici din România cunoşteau experienţa comunistă atât din evenimentele din Basarabia cât şi după intervenţia din Ungaria - din oportunism electoral au tăcut, vinovaţi, la înfiinţarea partidului comunist din România, afiliat la Internaţionala a III-a.

Lărgirea hotarelor României prin Unire, pe lângă dezrobirea Românilor din dominaţiile străine, a adus ţării şi un număr însemnat de minoritari, care din spirit iredentist au umflat rândurile partidului comunist care le garanta dezmembrarea României şi împărţirea ei în republici sovietice.

În zadar *"un grup de tineri"* trăgeau semnalele de alarmă. Luptele lor cu comuniştii din Iaşi, când au spulberat organizaţiile bolşevice dela Atelierele Nicolina şi de peste tot, care urmăreau extinderea revoluţiei din Rusia şi peste Nistru, au fost uitate. Orientarea politicii româneşti, tindea spre o stângă amorţitoare, care pregătea anestezierea Românilor la pătrunderea virusului bolşevic.

Făuritorii României Mari au trecut în lumea drepţilor. Nici Regele Ferdinand nici I.I.C. Brătianu nu au apucat zece ani dela Întregire, pentru a pune ordine în ţara frământată de atâtea probleme şi contradicţii, pentrucă Unirea Teritorială nu a realizat şi o omogenitate de gândire şi acţiune a Românilor din Vechiul Regat cu cei veniţi din fostele imperii habsburgic şi ţarist, obişnuiţi cu alt model de organizaţie administrativă şi organizare socială, şi cu altă mentalitate a slujbaşilor de stat.

Marii dascăli ai naţionalismului dinaintea războiului, ajunşi în fotolii parlamentare pierduseră vigoarea tinereţii şi avântului creator, prinşi în ghearele Molochului politicianist. Pasiuni puternice au divizat în poziţii antagonice pe oamenii dela care ţara aştepta salvarea, după ce aceşti oameni se constituiseră în Liga Apărării Naţional Creştine.

Dezamăgiţi, tinerii care i-au urmat până la sacrificiu, şi-au dat seama că la mijloc erau păcate mai mari decât şi le puteau închipui. Punţile înţelegerii între cei bătrâni fuseseră rupte definitiv şi dela foştii *"dascăli"* nu mai apărea nici un semn luminos. În faţa acestei grele răspântii nu apăreau decât două alternative: abandonarea luptei, echivalentă cu dezertarea, ori continuarea ei cu un nou început. După ce i-au vizitat pe foştii dascăli, rugându-i să se înţeleagă, pentru binele Neamului, în faţa poziţiei rigide de totală intransigenţă, faţă de o eventuală împăcare a lor, tinerii au înţeles că pentru biruinţa Neamului Românesc, era nevoie nu doar de o nouă organizaţie, ci de schimbarea mentalităţii şi a moravurilor deformate, pe care alunecase clasa politică din România, după Primul Război Mondial. În acest sens, grupul călit în luptele anticomuniste şi studenţeşti, format din: Corneliu Z. Codreanu, Ionel Moţa, Radu Mironovici, Ilie Gârneaţă, Corneliu Georgescu, Tudose Popescu şi un grup de studenţi dela Iaşi, au înfiinţat o Mişcare cu totul originală în structura societăţii româneşti. Momentul ales a fost ziua de 24 Iunie 1927, iar actul fondator poartă pecetea inscripţiilor lapidare:

"ASTĂZI, VINERI 24 IUNIE 1927 (SFÂNTUL ION BOTEZĂTORUL), ORA 10 SEARA, SE ÎNFIINŢEAZĂ LEGIUNEA <ARHANGHELUL MIHAIL>, SUB CONDUCEREA MEA. SĂ VINĂ ÎN ACESTE RÂNDURI CEL CE CREDE NELIMITAT. SĂ RĂMÂNĂ ÎN AFARĂ CEL CE ARE ÎNDOIELI.

FIXEZ CA ŞEF AL GĂRZII DELA ICOANĂ PE RADU MIRONOVICI".

Corneliu Zelea CODREANU

În loc de Statut, au fost fixate patru linii cu care începea noua viaţă a Legiunii: ***1. Credinţa în Dumnezeu; 2. Încrederea în misiunea lor; 3. Dragostea dintre legionari; 4. Cântecul.***

Pentru lumea de astăzi cel de al patrulea punct, Cântecul, poate apărea de neînţeles. Iată explicaţia pe care o dă fondatorul Legiunii, acestui punct:

***Cântecul**. Probabil, nepornind pe drumul raţiunii, cu alcătuire de programe, discuţii contradictorii, argumentări filosofice, conferinţe, singura posibilitate de manifestare a stării noastre lăuntrice era cântecul. Cântam acele cântece în care simţămintele noastre îşi găsesc mulţumire.*

Pentru a putea să cânţi, îţi trebue o anumită stare sufletească. O armonie în sufletul tău. Cel ce merge să fure pe cineva, acela nu poate cânta. Nici cel ce merge să facă o nedreptate. Nici cel al cărui suflet e ros de patimi şi vrăjmăşie faţă de camaradul său şi nici acela al cărui suflet e sterp de credinţă."

Cum apăreau aceste *"puncte"* în lumea politicianistă suprasaturată de demagogie, este inutil să discutăm. Cu ele însă Legiunea şi-a călit prima familie legionară, care creştea în număr considerabil şi activitatea trebuia lărgită.

"Legiunea Arhanghelul Mihail" pe plan social şi politic a evoluat şi a parcurs mai multe etape. Legiunea era şcoala în care se desăvârşeau caracterele, iar pe teren, împreună şi cu alte grupuri naţionaliste, a participat ca partid politic în alegeri sub denumirile: *"Garda de Fier"*, *"Gruparea Corneliu Z. Codreanu"*, *"Totul pentru Ţară"* care erau date după împrejurări, când apărea legal după dizolvările abuzive ale partidelor dela putere.

După abolirea Constituţiei din 1923, dizolvarea tuturor partidelor şi instaurarea dictaturii regale din 1938, Legiunea activează în prigoană sau legal sub numele de *Mişcarea Legionară*.

În timpul ocupaţiei comuniste a României, Mişcarea Legionară a fost forţa cea mai organizată, disciplinată şi activă, în lupta contra comunismului, care a dat şi cele mai multe jertfe, fie prin execuţii directe după condamnările la moarte, fie prin morţii din lagăre, mine şi închisori. Tot sub conducerea Mişcării Legionare au activat cele mai prelungite lupte din munţi împotriva ocupantului bolşevic. România este singura ţară din cele ocupate de comunişti, unde rezistenţa armată din munţi a ţinut peste 10 ani dela ocupaţie.

După evenimentele din Decembrie 1989 din România, era normal ca Mişcarea Legionară, care a luptat cu cele mai mari forţe împotriva comunismului şi care în ultimele alegeri libere din Decembrie 1937 se situase pe locul trei în urma numărării scrutinului general, să apară în plină legalitate. Ataşamentul la forma democrată a ţării a fost dovedită la alegerile din 1937, cât şi la retragerea din campania electorală din 1938, dar mai ales la Pactul de Neagresiune încheiat în 1937 cu Partidul Naţional Ţărănesc, condus de Iuliu Maniu, la care au aderat şi alte partide.

Imediat după Actul dela 23 August, Iuliu Maniu, conştient că sub ocupaţia rusească Legiunea nu putea activa, în schimbul de scrisori cu Horaţiu Comaniciu, a deschis porţile PNŢ-ului, pentru toţi legionarii.

În anul 1978, Nicolae Penescu, secretar al PNŢ, la formarea Consiliului Naţional Român, a plecat atât dela realităţile din 1937, dar mai ales dela structura Exilului Românesc şi la formarea CNR-ului, membri fondatori au fost solicitaţi reprezentanţii marilor partide din 1937: PNL, PNŢ, Totul pentru Ţară şi Partidul Social Democrat.

Partidele zise *"istorice"*, care cunoşteau din libertate, dar mai ales din închisori, forţa şi coeziunea legionarilor, erau îngrijorate - după Decembrie 1989 - de o actualizare a scrutinului din 1937 şi au preferat monstruoasa mezalianţă cu comuniştii, aşa cum au procedat şi în 1944, prin crearea Blocului Partidelor Democrate, ajungând din nou în poziţia de *"tovarăşi de drum"* ai neo-comuniştilor.

Vechii politicieni n'au înţeles avertismentul din 1936, iar urmaşii lor nici în 1989 şi nici acum, că Ruşii nu au părăsit România, înainte de a ne sataniza, adică bolşeviza.

Astăzi, unii oameni politici din România au ajuns la concluzia că o stabilitate în ţară nu mai este posibilă fără un partid de ***dreapta***. Stânga comunistă ca şi stânga mondialistă, prin agenţii lor din România, luptă cu disperare împotriva apariţiei unui partid real de ***dreapta***.

Încercările pe care diferiţi politicieni le fac pentru a prezenta un partid de dreapta n'au dus la nici un rezultat viabil.

Dreapta românească - cu vrerea sau fără vrerea actualilor politicieni - nu poate fi reprezentată decât de ideile formulate de *"Legiunea Arhanghelul Mihail"* şi de cei ce sunt hotărîţi să lupte pentru ele. În România mai există încă legionari, în ciuda tuturor actelor de exterminare pornite împotriva lor, iar alţii sunt pe cale de formare, încât la 72 de ani, *"Legiunea Arhanghelul Mihail"* este încă plină de vigoare.

Fie ca idealul pentru care a fost creată de fondatorii ei, să fie cel mai benific pentru România, aşa cum a dorit-o Căpitanul, când a spus: *"Pe calea întoarcerii lor la Dumnezeu, popoarele ne vor găsi pe noi învăţători"*.

PROCESUL COMUNISMULUI

Urmare din pag. 9

trecând prin parc şi îţi spui <vai, ce oroare>, să poţi să te apropii de el, dacă ai curajul, să-l vezi cât e de hidos şi să afli: <ăştia mişunau printre deţinuţi şi le mâncau urechile şi nasul, când dormeau>. Să pui păduchi la microscop, să vadă citadinul cum arată un păduche. Acolo aş merge pe o cruzime maximă. Pe mirosuri cumplite. Chiar vorbeam cu cineva şi se oripila gândind la ceea ce spuneam în cartea despre Rizea, pe care am făcut-o şi unde scriam că după trei ani dela ieşirea din puşcărie, încă mai avea mirosul tinetei în nas. Păi, noi nici nu ştim cum e mirosul de tinetă. Ia să faci o tinetă acolo. Un butoi de tablă ondulată, cu ce trebue în el, să simtă omul nostru ce trăiau ei, cu anii, aici. Să fie groaznic de frig. Să simţi oroarea pe pielea ta... Noi aşa concepem muzeul: <muzeologie militans>. Nu un spaţiu senin, în care să vii, te uiţi la nişte obiecte şi apoi te întorci în realitate. Muzeul are obligaţia să lucreze pentru realitate... După atâţia ani de <Cîntarea României>, elita a prins scârbă de arta ţărănească, utilizată ca ambalaj pentru mesajul comunist. Noi am încercat să captăm elita printr'o altă modalitate de a prezenta obiectele... Lucrăm pentru elită, în primul rând pentrucă ea a fost distrusă sistematic şi trebue reconstituită. Iar aşa cum este conceput muzeul, are acces la el orice om cu un nivel de sensibilitate mediu. Fiecare înţelege ce vrea dar, în primul rând, muzeul acesta trebue să-i recâştige pe oameni pentru sat. Intelectualul avea iubire pentru sat, dar pentru satul pe care îl descoperea el singur. Făcea drumeţiile lui, venea cu o lingură dela stână şi când era vorba de ţărănie mediatizată, trăgea obloanele".

"**Horia Bernea** (pictor, directorul muzeului, N.A.) spune că este *<un muzeu mereu în stare de naştere>. Nu pornim niciodată dela ceva definitiv... În Occident totul se face dela sine. La noi se începe dela spălat duşumelele de către noi, dela a căra în spate tot ce este de cărat şi de a scrie cărţi. Acest lucru este obositor, dar de cele mai multe ori, cred că este mai bun, pentrucă presupune o unitate a insului cu ceea ce se întâmplă. Foarte mulţi muzeografi din Europa, mari muzeografi, îmi spuneau că după ce termină ei proiectul de expoziţie, intră în pâine specialistul. Adică să-i dau specialistului voie să mi-l pună mie pe Lenin cum vrea el şi eu să nu pun mâna pe Lenin? Să nu-l vopsesc eu? Păi, visul meu era ca Lenin din faţa Casei Scînteii să nu fie dărâmat, ci, trimestrial, să fie vopsit altfel. Adică să fie umilit. Aşa e foarte simplu: l-ai dat de-o parte, soclul ăla stă gol şi chel, iar Lenin undeva, în secret, îşi crează un alt soclu de martir, de victimă. L-aş fi tratat o vreme într'o imensă scârbă, aşa cum fac primitivii. Când nişte zei îi dezamăgesc şi nu mai plouă, îi iau la bătaie. Să fie o statuie care mărturiseşte despre o epocă din viaţa noastră. A scăpat prea ieftin, dar nu puteai în '90 să iei plăcerea Românilor de a sta acolo şi a trage cu odgoanele de Lenin... Insistenţa mea este că adulţii să vină la expoziţia asta cu copiii. Asta pentrucă un fin de-al meu, de 11 ani, întreba <ce este aia Lenin> şi nu cine este Lenin. Or, când el o să aibă 17 ani şi vor veni şi la noi <T-shirt>-uri cu Lenin şi cu Stalin pe piept, cum sunt acum dincolo, va dori să-şi cumpere un astfel de tricou, fără să ştie că poartă pe piept un criminal".*

Horia Bernea a fost inima acestei expoziţii

"Noi am fost braţele. Dacă nu era el locomotiva acestei idei, nu s'ar fi făcut. El este chiar co-autor. La noi, la muzeu ideile nu au o paternitate. Fiecare lansează idei. Care sunt mai durabile, mai persistente, crează o echipă şi, realmente, Bernea este în toate. Şi fără el, nimic n'ar fi fost posibil. La orice director de muzeu m'aş fi dus şi i-aş fi spus: <hai să facem procesul comunismului pe domeniul tău>, m'ar fi trimis după ţigări. Şi apoi, din punct de vedere artistic, fără el nu ar fi fost aşa cum este.

Pentrucă este problema unui ins care are rol de director şi acordor... A lucrat cot la cot cu noi. Mi s'ar părea de prost gust să mă erijez în creatorul expoziţiei, eu fiind doar unul din oamenii din echipă. La noi sunt echipe în care oamenii se topesc în perioada realizării a ceva ce funcţionează. Ca la baschet... Pentru mine, un model de echipă a fost creat de Gusti. Dovadă că nu s'a mai putut reface în timp, după ce nu a mai existat Gusti... Există persoane care pot fi liantul unui grup şi Bernea este unul dintre ei. Are suficientă forţă şi suficientă generozitate de a-ţi lăsa un culoar în care să lucrezi şi lucrul ăsta ne învaţă să-l facem şi noi".

Va urma

Erast CĂLINESCU

CARTEA ALBĂ...

MOTTO: Istoria şi generaţiile care urmează, ne vor aşeza pe toţi la locul pe care-l meritărn !
Prof.Dr.Doc.Ion Gherman

—Alexandru TOMESCU—

Prof. Dr. Doc. ION GHERMAN

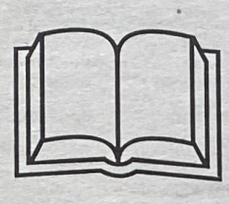

CARTEA ALBĂ

A

UNOR VECHI TERITORII ROMÂNEŞTI CONDAMNATE LA ÎNSTRĂINARE

Editura CERNA
Bucureşti, 1999

"Scrie despre această carte, un adevărat document istoric, eu nu o fac, nu aş vrea să fiu cumva subiectiv" - mi-a spus cuviosul părinte Nicolae Zelea, încredinţându-mi un pachetel cu trei cărţi cu ocazia sărbătoririi *"Zilei Basarabiei"* la *"Câmpul Românesc"* din Hamilton.

Cum am deschis *"Cartea Albă a unor vechi teritorii româneşti condamnate la înstrăinare"*, de Prof. Dr. Doc. Ion Gherman, chemările cu ecou reverberativ ale istoriei mult încercate ale neamului nostru m'au înconjurat, mutându-mi epicentrul existenţei spirituale în mijlocul Codrului Herţei. Autorul, de profesie medic şi biolog, răsplătit pentru activitatea sa cu Medalia de Argint de către Academia de Medicină din Paris, iar de curând fiind nominalizat ca *"OM AL ANULUI 1998"* de către Centrul Biografic Internaţional dela Cambridge (Marea Britanie) şi Institutul Biografic American este cunoscut ca un apărător al teritoriilor româneşti înstrăinate. Activitatea domniei sale este reflectată în peste 300 de articole şi 5 monografii apărute în presa din ţară sau din străinătate.

Cuvintele autorului sunt rugăminţi fierbinţi, apeluri fără bariere, chemări amplificate de voci dezamăgite ale celor rămaşi pe pământul herţian precum şi ale celor ce se află în pribegie. Orice afirmaţie este bine argumentată, izvorăşte din suflet şi caracterul ei convingător dăinuieşte dincolo de ea. Nu există ură sau ameninţare. Ele sunt substituite de durerea apăsătoare a tragediillor fără sfârşit, unde speranţele sunt înnăbuşite, umilirea devine mod de existenţă, iar trecutul glorios, o palidă amintire.

Ilegalitatea făcută în 1940 şi 1944 cu acest petic de pământ românesc este fără margini. Ea a lovit ca un trăznet acest teritoriu de 400 Km pătraţi din fostul judeţ Dorohoi, aparţinând Vechiului Regat. Nu există nici o mărturie istorică, care să pledeze într'un fel sau altul în favoarea smulgerii dela pieptul ţării mamă şi grefarea forţată pe un mamut socio-politic, eterogen, greoi şi convulsiv. Nu are nici o legătură semeţia, puritatea, cromatismul Codrilor Herţei sau cei ai Cosminului, cu pădurile de esenţe uşoare sau de salcâmi ale ţinutului de dincolo de Nistru. Natura a pus o barieră firească evidentă, vizibilă, veşnică, de-a lungul Nistrului pe care nimeni nu trebuia să o atingă.

Cartea este un document de mare valoare istorică. Ne permitem să menţionăm pe puncte, argumentările care arată ilegalitatea anexării Ţinutului Herţei la fostul u.r.s.s., aşa cum le găsim la pagina 79 sub titlul *"Date generale"*. *"Continuitatea de locuire în zonă din mileniul al V-lea I.H"*; *"Originea geto-dacică şi romană comună a herţenilor"*; *"Existenţa în această zonă a unei populaţii stabile legată de pământul pe care îl lucra"*; *"Faptul că acest ţinut a făcut neîntrerupt parte, din 1359, până în 1859, din Moldova şi apoi din România până în 1940"*; *"Faptul că locuitorii acestui ţinut au participat la toate evenimentele istorice principale pe care le-a trăit poporul român şi care au dus la România Mare"*; *"Faptul că acest teritoriu din România Veche, n'a fost prevăzut nici în Pactul Ribbentrop-Molotov şi nici în anexele sale"*; *"Faptul că Ţinutul Herţa este singurul teritoriu care în 1940 a fost ocupat prin forţa armată"*; *"Faptul că în Ţinutul Herţa avem o situaţie demografică clară, în toate cele 26 de localităţi rurale, proporţia Românilor apropiindu-se de 100%"*.

Lucrarea poate fi socotită ca o publicaţie de excepţie. Ea se prezintă singură cititorului şi îl captivează dela prima pagină până la ultima parte ce conţine o impresionantă colecţie de articole. Cititorul face cunoştinţă cu denumirile satelor din zonă, data atestării şi sub domnia cui a avut loc. Astfel Buda Mică este atestată la 12 August 1461 sub domnia lui Ştefan cel Mare sau Mamornita la 16 Februarie 1428 sub domnia lui Alexandru cel Bun. Documentele herţiene care denotă continuitatea proprietăţilor româneşti, ca de exemplu, un contract de vânzare numit *"Zdelca"* este scris cu cerneală neagră cu litere chirilice şi datat 28 Februarie 1834. Vasile Lăzărescu, paharnic, străbun de-al nostru este semnatarul în calitate de martor al acestui document. Colecţia de facsimile din partea a doua a cărţii atrage irezistibil pe cititor, în primul rând prin autenticitatea lor şi în al doilea rând, prin varietatea datelor, publicaţiilor şi autorilor. Titlurile lor, ca: *"Până când vom mai fi ignoraţi şi trădaţi"*, semnant de autorul cărţii, *"Moştenirea otrăvită"*, semnat de Anton Uncu, acestea fiind numai câteva exemple, nu pot fi trecute cu vederea chiar dacă cititorul apelează la un dispozitiv de mărire spre a le descifra. Ele constituie o mărturie incontestabilă a faptului că nedreptatea aplicată acestui ţinut de pământ românesc a fost pusă în discuţie cu orice ocazie referitoare la unitatea neamului nostru, şi a fost adusă la cunoştinţa organelor în drept care ar putea îndrepta lucrurile. Dar durerea cea mai mare este semnarea tratatului cu Ucraina. Consecinţele negative numite în carte *"roade"*, sunt arătate, descoperind adevărata faţă nevăzută a actului. Astfel, la 26 Octombrie 1997 cu prilejul împlinirii a 500 de ani dela victoria reputată de Ştefan cel Mare, la Codrii Cosminului, Ucrainenii au deturnat-o în comemorarea a 500 de ani dela războiul româno-polonez şi într'un

Continuare în pag. 12

CĂRŢI ŞI... PROBLEME

—Ilie MIHALCEA—

La Paris, în Parcul Expoziţional de la Porte de Versailles s'a desfăşurat de curând cel de-al 19-lea *"Salon al Cărţii"* care a reunit în cele 750 de standuri, cu o suprafaţă totală de 50.000 m.p., 1.200 edituri franceze şi 450 edituri venite din 22 de ţări printre care şi România.

Anul acesta invitata de onoare a fost provincia canadiană francofonă Quebec.

Despre felul cum s'a prezentat standul românesc la această sărbătoare a cărţii de pe malurile Senei, a avut amabilitatea să-mi vorbească Rozalia Niculescu (referent specialitate la Ministerul Culturii):

- "Standul românesc ocupă o suprafaţă de 34 m.p. în care expun cca. 40 de edituri. Spre deosebire de precedenta ediţie, anul acesta fiecare editură care a dorit să participe la Târgul de carte dela Paris este individualizată, cărţile fiind expuse pe editură nu pe domenii, tocmai a se vedea numele lor, câte participă şi producţia, bineînţeles, dela un an la altul. Standul românesc este organizat pe cheltuielile Ministerului Culturii care a asigurat şi transportul cărţilor dar şi a persoanelor venite din partea editurilor Albatros şi Atlas Clusium."

În standul românesc am reîntâlnit-o pe Georgeta Dimisiano (directorul Ed. Albatros) care în anul 1997 s'a prezentat la acest Salon al Cărţii cu un stand separat. Am întrebat-o cum se face că anul acesta expune împreună cu alte edituri din ţară într'un stand finanţat de Ministerul Culturii? Răspunsul a fost categoric:

- "Acum doi ani am venit cu un stand separat, foarte frumos, aranjat după gustul meu şi atunci a fost într'adevăr foarte bine. Faptul că acum am venit din nou în <colectiv>, ca să zic aşa, e un moment de tristeţe pentrucă înseamnă că editurile din România nu mai pot să vină singure, nu-şi mai pot permite să plătească un stand în cadrul unui târg. Într'o ţară în care lucrurile merg atât de prost din punct de vedere economic cel mai mult suferă cultura. Şi ceea ce e mult mai grav este că riscăm să devenim o colonie culturală (...) Editurile se află în imposibilitatea de a plăti onorarii cu care scriitorii români să poată trăi deoarece costurile pentru tipărit şi difuzare sunt imense. Tirajele au scăzut vertiginos. Până în 1990 aveam tiraje, de pildă la roman, de peste 15.000 de exemplare, chiar 30.000. La ora aceasta un roman al unui scriitior român contemporan nu mai apare decât în cel mult o mie de exemplare. Cu cât să vinzi o carte românească unui popor şi aşa extrem de sărăcit, ca să poţi plăti şi drepturile de autor? (...) Ar trebui ca statul român să-şi asume cultura română. N'o s'o facă, aşa că sinceră să fiu, nu există nici o ieşire."

Am ţinut să aflu şi opinia lui Dan Cristea (directorul Ed. Cartea Românească) despre această febrilă atmosferă de carte:

- "Este un salon foarte viu, cu extrem de mult public tânăr. Indiferent ce se spune, care va fi viitorul tiparului, se pare că nu e atât de sumbru din moment ce aceşti tineri vin aici cu mare entuziasm (...) Standul românesc, comparativ cu celelalte ediţii din '96, '97, '98, este meschin din punct de vedere al spaţiului. Într'adevăr ţara trece printr'o perioadă de austeritate şi probabil n'au existat banii necesari pentru a închiria un spaţiu mai mare. Din acest motiv au lipsit destul de multe edituri. Standul este organizat sub umbrela Ministerului Culturii, tocmai de a ajuta într'un fel editurile să participe la acest salon; suportă cheltuielile legate de locaţie, de transportul cărţilor, dar n'au mai fost invitaţi editori (...) După părerea mea, dacă se vrea ca literatura română să pătrundă în lume, cred că trebue să se găsească mai mulţi bani pentru aceste saloane de carte şi să se invite editori şi scriitori cu aceste ocazii... Literatura română, categoric are cu ce să se prezinte, nu trebue să avem aici o falsă modestie în privinţa calităţii literare şi mai cu seamă dela an la an cărţile româneşti arată din ce în ce mai bine grafic."

Imediat după lansarea cărţii *"neume"* semnată de poetul Daniel Constantin, Doina Uricariu (directorul Ed. Universalia) mi-a mărturisit următoarele:

- "Am ţinut foarte mult să scot volumul <neume> al lui Daniel Constantin pentru ca să fac o dublă reparaţie: o reparaţie estetică, în sensul integrării unui nume foarte important în promoţia anilor '60, din care mai fac parte Nichita Stănescu şi alţi mari scriitori... şi o reparaţie morală, cred eu fundamentală, pentrucă Daniel Constantin este unul dintre puţinele cazuri de poeţi care au renunţat la orice formă de orgoliu, la orice formă de oportunism, la orice formă de a ceda numai din dorinţa de a-şi vedea numele tipărit pe o carte. Tăcerea lui, care n'a fost o tăcere la masa de scris - pentrucă el a scris în toată această perioadă - nu va putea fi niciodată răscumpărată de cei 30 de ani care i-au fost luaţi lui, ca poet în limba română, ca prefeţe într'o biblioteci, ca prefeţe într'o ierarhie a scriitorilor din România. Autoexilat moral şi estetic în spaţiul literaturii române, unde s'au făcut multe creaţii importante, s'au impus opere dar unde s'a făcut şi enorm de mult compromis, mi se pare una dintre formele de disidenţă majore, singura care mă interesează şi aşa cum am spus şi la lansarea acestui volum, fiind sătulă de cărţile de telefoane pe care le încercăm să le facem acum de disidenţi, fiecare inventându-ne şi creindune biografii, prefer această formă de disidenţă, singura reală. Este un om care nu a tăiat nici un cuvânt, nu a schimbat nici un cuvânt, nu a apărut pe nici un volum şi cenzura s'a desfăşurat cu toate energiile anulându-l. Ceea ce este grav, atunci când vorbim despre solidaritatea confraţilor şi a creatorilor este faptul că nimeni nu a sesizat această absenţă. Reparaţia aceasta trebuia făcută mai de mult, în 1990. Era cazul să-şi aducă aminte câţiva prieteni de existenţa lui, dar cred că lumea în care trăim este destul de egoistă şi chiar şi astăzi mă uitam că statura lui morală şi unicitatea şi invidualitatea lui nu era primită din partea a două, trei persoane cu decenţa minimă care să-i facă să tacă (în momentul lansării volumului), să nu vorbească tocmai ei care trăind foarte bine şi acum 30 de ani, şi acum 20 de ani în România îşi asumă condiţia unei false disidenţe. Sunt nişte distrugători de statui reale, sunt nişte oameni care ocupă nişte locuri pe care nu le merită şi nu le vor merita niciodată. N'au avut nici astăzi, aceste persoane, decenţa, nu să facă o reverenţă în faţa unei structuri morale împecabile şi în faţa unei opere de o calitate deosebită ci şi-au continuat drumul lor care nu este nici unul în rai, nici în iad, nici în purgatoriu... este un drum al mediocrităţii."

Printre lansările de carte organizate la standul românesc este şi aceea a volumului de versuri bilingv francez-român *"Strigarea numelui"* apărut la Ed. Fundaţiei, care cuprinde o selecţie din poeziile lui Cezar Baltag. De asemenea a mai reţinut atenţia un *"Dicţionar Iniţiatic al Ordinelor Cavalereşti"* de Mioara Cremene, tipărit la Ed. Univesal Dalis şi prezentat de Nicolae Balotă.

Un moment cu totul deosebit l-a constituit lansarea volumului II din *"Dicţionarul Scriitorilor Români"* tipărit la Bucureşti de Editura Fundaţiei Culturale Române. Lansarea, care a avut loc la Centrul Cultural Român din Paris, a fost de fapt şi un omagiu adus unuia dintre coordonatorii acestei opere, criticul şi profesorul universitar Marian Papahagi, recent dispărut, fost director al prestigioasei instituţii Accademia di Romania de la Roma. Cu ocazia acestui eveniment au vorbit o seamă de oameni de cultură: profesorul universitar Mircea Zaciu, profesorul universitar Alexandru Niculescu, profesorul universitar Mircea Anghelescu, criticul Angela Martin, poetul Dinu Flămând, profesorul universitar Vasile Popovici (consulul României la Marsilia), scriitorul Vasile Igna (directorul a.i. al Centrului Cultural Român dela Paris), criticul Dan Culcer şi Adrian Papahagi (fiul lui Marian Papahagi) student la Paris.

CRONICI

Literare - Artistice - Culturale din exil și din țară

Sabina Spineni

Poezii circumscrise cercului

Cartea Românească

Vara trecută, în București, am avut norocul să cunosc o tânără scriitoare, Sabina Spineni, care m'a onorat cu volumul ei de versuri ***Poezii circumscrise cercului***. Autoarea mi-a scris pe carte și o dedicație, tot așa de enigmatică ca și titlul ***"Poezii circumscrise României Mari"***. O dedicație, deci, cu o trimitere precisă: Nu oricărei Românii, cu orice fel de conținut sau de formă. Cercul e figură geometrică, perfectă în absolut: științific și teologic. Le fel, deci, în mintea și în sufletul autoartei e conceput și trăit cercul României Mari, cu întreg conținutul ei.

Poezia Sabinei Spineni are așadar o cheie care trebue neapărat descoperită pentru a înțelege taina închisă în cerc. Un critic bine cunoscut astăzi în țară, prezentând publicului volumul, face următoarea afirmație: *"în pofida aparențelor, lirica Sabinei Spineni nu e nici abstractă nici rece"* și alude la un conținut poetic *"ocult"* și la o *"încifrare deliberată"*.

Modelul acestui fel de artă - dela ***arctant***, a lega - în cultura noastră românească e poezia lui Ion Barbu, și Sabina Spineni a simțit, desigur, intensitatea spiritualității poeziei lui Ion Barbu. Dar nu se poate vorbi nicicum de o imitație. La baza rafinamentului poeziei autoarei, ținând cont de perioada istorică în care aceasta și-a fermentat (cuvântul e potrivit) materialul, cititorul atent descoperă, de multe ori, ascunsă drama neamului românesc din perioada comunistă.

Salvarea din urîciunea și vulgaritatea acelor mulți ani e întruchipată, în cercul României Mari, prin trei exponente ale culmilor spirituale ale neamului, singurele nume înscrise, cred deliberat, în carte - Eminescu, Brâncuși și Celibidache - poezia, muzica și coloana nesfârșită (infinită) a țăranului Brâncuși.

Personal, cunoscând îndeaproape originea și viața poetei, accept, fără rezerve, trimiterea lui N. Manolescu la un conținut *"ocult"* și la necesitatea de a găsi semnificația *"încifrării deliberate"*, ascunsă în versuri. Prin aceasta nu vreau însă să susțin că poezia autoarei conține, în întregimea ei, doar notele unui același mesaj misterios. Dimpotrivă: sentimentul care se desprinde din selecția și frecvența vocabularului poetic e un sentiment de tristețe, de izolare, în fața deșertăciunii violente care în epoca noastră a invadat și macinâ viața și natura întregă. Iată, spre exemplu, conținutul poeziei ***Contur***: contur atât al cercului vieții personale cât și al realității înconjurătoare, care și-a pierdut continuitatea pură: *"Prunduit fiind / de valuri, / cercul / a'mpietrit / conturul / în jurul / unui punct / defunct..."* Punctele de suspensie dela sfârșit reprezintă, natural, starea de dezechilibru și de dezorientare în care totul e suspendat. Iar dacă vrem să raportăm acest fel de *"contur"* la cercul României Mari, cum ne invită titlul cărții, atunci putem să înțelegem și să simțim, și noi cititorii, drama sufletului autoarei, *"prunduit"* și *"împietrit"* în jurul *"unui punct defunct"*. Ce reprezintă acest *"punct defunct"* era, de fapt, deja identificat în poezia precedentă, ***Răscruce*** (p.30): *"Punctul mic, / deși nu pare, / e egal cu / punctul mare, / la răscruce, / când schimbară / veșnicia pe nimic..."* Cu aceleași puncte de suspensie după conținutul gol al cuvântului *"nimic"*. În ambele poezii limbajul e cât se poate de explicit. Substituirea, prin violență, a cercului mare cu cercul cel mic a dus, inevitabil, la înlocuirea eternității cu nimicul. O totală distrugere, deci, a ordinei și frumuseții universale. Singura care dădea sens a tot ce există, așa dar și vieții. Cuvintele cheie sunt două: ***răscruce*** și ***schimbară***, amândouă conținând un mic, dar revelator, mănunchi de consonante al cărui sunet e nemelodic. Frecvența și natura acestei descompuneri cer însă, în mod apoditpic, reacția galileană ***(eppur si muove)*** din cele șase versuri care alcătuiesc poezia ***Rădăcină***: *"Ciopârțit, / fără pricină, / timpul pare / să susțină / cercul de / la rădăcină"*. E clar, rădăcina, esența lucrurilor, rămâne triumfătoare, pomul va reînverzi.

Așa cum am afirmat mai sus, nu toate poeziile reflectează, în mod sibilin, o singură linie de gândire și de simțire. Dar în toate apare evidentă o preocupare etică, de multe ori de-a dreptul metafizică. Astfel, în poezia ***Crug***, centrul de lumină roșie a soarelui (evident, lumina roșie a ***iubirii***) *"caută reper / în ghimpii / din coroana / lui Cristos"*. Acolo îi e centrul, reflecția și refracția, *"Celui care duce / tot calvarul / de pe cruce"*.

E numai natural, deci, ca acestei poezii să-i urmeze, logic poezia ***Rugăciune***, în care nevoia ajutorului direct al ***Tatălui*** e redată printr'o foarte subtilă și a tot cuprinzătoare utilizare a elementelor formale. Pentru imediateța și forța ei dramatică o reproducem întreagă: *"Tatăl nostru / care ierți / din ceruri / izbăvește-ne / chinul roșu / perpendicular / pe albastru / care împăturește / cerul în patru / îngust pentru / inima noastră / cea împărțită / în patru colțuri, / și răsucită, / amin."* Cât privește originea *"chinului roșu"* ea apare clară, dincolo de orice dubiu, în poezia următoare ***Lespede***, și care începe în felul următor: *"Temnicerii se'ntrecură, / prin spărtura din podea..."*

Uneori elementul prin care se definește specificul de totdeauna al neamului nostru e ***desemnat*** în versuri de o simplitate și esențialitate sublime, ca în titlul generic ***Horă***: "Se adunară la o răscruce, / Pașii'n cerc brațele'n cruce..." Analizată însă cu atenție geometria lor - cercul și crucea - aceste două cuvinte reprezintă două absoluturi: perfecțiunea creației lui Dumnezeu și mântuirea omului. Referitor la poporul român, expresia *"hora străbună"* definește, în cerc și'n cruce, eternitatea și credința lui. Sub acest aspect e bună o observație de natură generală, cu privire la limbajul poetic al Sabinei Spineni. Nu e compus dintr'un vocabular descriptiv sau ilustrativ, cum nu e nici unul fecundat de senzații. Dimpotrivă, e un limbaj aluziv și conceptual. De foarte multe ori dureros. Ca un fel de reflecție a omului în general și, în mod special a întregii istorii a neamului nostru. Din acest punct de vedere poezia ***Horă*** răspunde afirmativ la multe întrebări. *"Se adunară la o răscruce"*: cine? unde? Țăranii noștri, la răscrucea satului, ca'n toate timpurile, dela primul început. Dar să fim atenți: cercul horei și crucea satului nu au nimic comun nici cu cazaciocul oriental, nici cu valsul habsburgilor. Adevărul *"străbun"* e a tot cuprinzător, și'n timp și'n spațiu. Ca și în faimoasa definiție a lui Mihai Eminescu, dar fără să vreau să introduc o nuanță comparativă: *"Iar noi locului ne ținem / cum am fost așa rămânem"*.

Unele poezii au o prospețime clasică, din care a dispărut însă orice senzație materială și imediată, ori seducătoare. Farmecul lor se adresează, prin puritatea sugestiilor, doar minții. Redăm poezia ***Goană*** care se materializează doar prin secunda de lumină a fulgerului. Martorul, și prin el cititorul, rămâne însă, în suflet și în minte cu un peisaj și cu'n sentiment de viziune paradisiacă: *"Nori'n goana lor nebună / zăbovesc în preajma lunii; / dacă tună raza-i udă, / plânge'n geam / să se audă. / Vânzolînd lumina slabă / fulgeru'n circumsilabă"*.

Capacitatea de a metamorfoza în universal chiar și cele mai subtile și intime sentimente personale, ca de exemplu iubirea, se poate aprecia în poezia ***Ghioc***, pe care de asemenea o redăm în întregime: *"Iubite, când vom fi noi amândoi, / îți voi ghici, / dar numai ție, / dintr'un ghioc de galaxie. / Va curge timpul din gâoace și'napoi. / Nestingheriți vom rătăci în veșnicie / iar stelele s'or stinge după noi"*.

Timpul și spațiul nu sunt, ca'n poezia obișnuită, elementul care facilitează întâlnirea sau atmosfera idilică și melodică: natura, florile, cântecul păsărilor și murmurul apei. Ceea ce domină în aceste versuri fără imagini e sentimentul unui triumf, dincolo de orice noțiune de viață în sens obișnuit. Întreg universul, în toată splendoarea și eternitatea lui, e parte integrantă din triumful dragostei. E o reîntoarcere la timpul nemuririi. Cuvântul, cumva ca și în poezia lui Ion Barbu, are rolul de a reface actul misterios și divin al creației: *"dintr'un ghioc de galaxie"... "Va curge timpul din gâoace"... "nestingheriți"... "în veșnicie"... "iar stelele s'or stinge după noi"*. Într'o formă mai elaborată se reconstruiește situația din poezia ***Horă***.

Ca o concluzie, și ca o confirmare, la tot ce s'a spus până aici, să ne oprim succint asupra a trei poezii care constituie, s'ar putea spune, o mică trilogie, și care sunt legate, cum am spus la început, de numele a trei interpereți-sinteză ai spiritualității majore a neamului românesc: Brâncuși, Eminescu, Celibidache. Prima e ***Laudă Formei***, în care e prezentată dimensiunea infinită și deci, puritatea infinită, în ritmul infinit și nealterat al coloanei. Poezia termină cu un act de adorare extatică a frumuseții absolute: *"laudă pură în loc de cuminecătură"*.

În poezia centrală, ***Laudă Versului***, această dialectică, în care toate elementele duc la același numitor comun, e și mai evidentă. În jurul spectacolului nocturn al cerului înștelat poeta nu poate decât să construiască un ***cerc*** de versuri; cerc care are ca epicentru ***Verbul*** dintâi - La început era Cuvântul - Verbul exclusiv al tuturor glorificărilor și al tuturor timpurilor: *"Sub cerul liber, / dacă înnoptam, / amețitor, / încercuiam cu versuri / raza universului, / ...epicentrul Verbului / ce glorificam"*.

Ultima poezie din această trilogie minusculă, ***Cântec***, e dedicată muzicii și lui Sergiu Celibidache. Primul cuvânt e verbul *"Cântam"*. Elementul metafizic dominâ și aici, deoarece nu este vorba de orice cântec omenesc, ori cât ar fi el de frumos și de plăcut cântat. Muzica, la fel cu arta figurativă și cu versul, nu poate să fie, ca subiect și conținut, decât glorificarea maiestății divine a universului și a Creatorului văzutelor și nevăzutelor. Ceea ce diferențiază însă finalul acestei poezii, față de cel al celor două precedente, e nota de nostalgie, chiar de durere fizică, a omului căzut din înălțimea soarelui și a lunii. Prima poezie termină cu substantivul indicator al mântuirii: *"Cuminecătură"*. A doua, cu verbul *"Glorificam"*, care s'ar putea spune că e o continuare a actului de împărtășanie. Poezia ***Cântec*** începe cu memoria îmnului adus cândva, într'o stare de fericire, soarelui și lunii: *"Cântam soarelui / și cântam lunii"*. Verbul, în amândouă instanțele, e conjugat la aceeași persoană și la același timp trecut. La sfârșitul poeziei starea de fericire care produsese cântecul se transformă în *"plăpânde aripi"* care, în prezent, se manifestă numai ca *"dor"*, durere, a tot prezenta realitate.

E o poetă mare Sabina Popescu-Spineni (acesta e numele complet)? Întrebările de acest fel nu pot avea decât un sens relativ. Ceea ce e de admirat în poezia ei e sensul sincer, delicat, elegant al căutării fericirii pierdute, al unei reîntregiri - și ca persoană singură și ca parte din același neam românesc - în frumusețea și fericirea universului creat de Dumnezeul unic. Sub acest aspect forma poeziilor, alegerea și definirea conceptelor, vocabularul și, mai ales, comparticiparea cititorului la tematica ce informează întreaga colecție, toate acestea mi se par demne de cea mai nobilă ***laudă***. Cu atât mai nobilă cu cât, în nici o poezie nu întâlnim prezența, de nici o formă, a unui egocentrism ori subiectivism modern sau mondan. În poezia lirică, se știe, fiecare titlu are independență totală, conținut de sine stătător, frumusețe și melodie legate numai de titlu.

Nicolae ILIESCU

CARTEA ALBĂ...

Urmare din pag. 11

"parastas pentru Ucrainenii morți în apărarea pământului sfânt". După falsificarea adevărului istoric, un oarecare Serghie Petrusko afirmă că: *"Mihai Eminescu este copilul unei Ucrainene și a unui țăran din Slavii balcanici"*. Mai recent, Ucrainenii au trecut la o ucrainizare forțată afectând instituțiile de învățământ în limba română.

Poeziile adunate în câteva pagini ale cărții sunt mărturie vie a sensibilității locuitorilor din acest ținut. Autori ca Florica Dumitrescu încheie poezia *"Lacrimile Herței"* cu următoarele rânduri: *"Sărut aceste lacrimi care curg / pe-al Herței chinuit și sfânt obraz! / Sărut și Timpul Demiurg / Ce ne va scoate din necaz."* Silvia Cabaș Ghivireac, în poezia *"E mândria noastră mare"* dedicată Prof.Dr.Doc. Ion Gherman încheie: *"Nu-l grăbi, Tată ceresc / Căci poate ne prinde dorul / Pe pământul strămoșesc / De Gherman-nemuritorul"*.

Lucarea Prof.Dr.Docent Ion Gherman este o comoară de adevăruri, care sunt substanța însăși a vieții sale, dăruită neamului românesc ca o recunoștință.

Alexandru TOMESCU

IUBIREA APROAPELUI SĂU

— Radu NEGRESCU-SUŢU —

Primisem prin bunăvoinţa autorului, Dl. Sergiu Grossu din Paris, o remarcabilă carte, ***"În aşteptarea unui nou pământ"***, în care, printre alte teme tratate, autorul îşi exprima opinia şi în privinţa unui delicat precept creştin: *Iubirea aproapelui său* (*"Cine este aproapele meu?"* - cap.I, pag.29).

Autorul, renumit mistic creştin trecut prin iadul închisorilor comuniste, asemeni soţiei sale, regretata Nicole-Valery Grossu, o sfântă figură a rezistenţei şi jertfei creştine româneşti, trata cu inspirată măiestrie duhovnicească subiectul.

Comentându-l însă cu o persoană din anturajul meu apropiat, au apărut încă dela început unele disensiuni de interpretare dogmatică, în sensul că interlocutorul meu găsea că autorul nu insistase îndeajuns asupra unei laturi particulare a subiectului tratat, latură faţă de care el, interlocutorul meu, avea o percepţie oarecum diferită.

Pentru a rezuma, voi aminti că autorul sublinia că această esenţială întrebare (*"Şi cine este aproapele meu, Rabbuni?"* - Luca 10,29) pusă de un învăţător al Legii Domnului Iisus, reflectă totala ignoranţă şi platitudine morală a Creştinilor din toate timpurile.

Căci cine este, până la urmă, aproapele nostru? Este flămândul, nevoiaşul, bolnavul năpăstuit de soartă, este cel care are nevoie de ajutorul nostru creştinesc, de mila şi dragostea noastră dezinteresată şi pe care datoria creştină ne cere să-l ajutăm şi iubim ca pe noi înşine, cu sinceră şi umilă dragoste, discretă, căci facerea de bine efectuată *"pentru a fi văzuţi"* nu are nici o valoare spirituală, este acesta aproapele nostru care are nevoie de noi?

"Nu aşteptându-l, ci căutându-l. Noi să bătem la uşa aproapelui. Să nu-l umilim, punându-l în situaţia de a ne bate el la uşă", sublinia autorul.

Până aici interlocutorul meu era de acord cu acesta. Ba chiar observa, cu sinceritatea celui care citise cu interes lucrarea, că autorul remarca cu justeţe că nu doar nevoiaşul flămând şi bolnav are nevoie de iubirea noastră, dar şi bogatul îmbuibat şi nemilostiv, ba chiar *"mai cu seamă"* acesta, pentru a putea fi adus către Iisus.

Şi că, lărgind aria noţiunii de iubire a aproapelui, remarcă distinsul autor, trebue să iubim, binecuvântăm şi ajutăm chiar şi pe *"aproapele-vrăjmaş"*, pentru mântuirea sufletului său chinuit.

Aici, nedumerit în căutările sale spirituale, interlocutorul meu avea unele ezitări în percepţia şi aplicarea acestui admirabil precept:

- Nu-l pot iubi, spunea acesta, *oricât aş încerca, pe cel care, în mod răuvoitor şi bicisnic, nebun sau conştient, mă minte, mă scuipă şi mă insultă, mă fură, calomniază, batjocoreşte şi umileşte, mă năpăstuieşte, bate, urăşte, asupreşte, prigoneşte, distruge şi ucide. În cel mai bun caz îmi poate fi indiferent, dar nu-l pot iubi, oricât aş încerca şi-l cer neîncetat iertare Domnului pentru acest lucru, însă nu pot. Este peste puterile mele. Iubirea aproapelui-prieten este un lucru uşor, însă a aproapelui-duşman este imposibil, cel puţin pentru mine, eu nefiind Iisus Hristos,* încheia acesta, destul de simplist totuşi.

Bineînţeles, nimeni nu poate fi Dumnezeu, însă putem încerca a pune în aplicare învăţăturile Fiului Omului, dar nu oricum. Este greu să-l îmbrăţişezi cu toată sinceritatea şi afecţiunea pe ticălosul care te pălmuieşte şi batjocoreşte, nebun sau lucid şi, în ochii tuturor, vei trece tu drept nebun şi în primul rând în ochii călăului, care nu va înţelege nimic din gestul tău şi te va urî cu şi mai multă înverşunare. Sincera şi emoţionanta mărturie din detenţie a Doamnei Grossu, cea care le surădea cu infinită blândeţe şi iubire creştinească călăilor care, în ignoranţa lor spirituală, o considerau *"nebună"*, este elocventă. Asemeni colegilor de detenţie, care însă reacţionau altfel la torturile anchetatorilor, prin blesteme proferate acestora, mult mai eficiente la o primă vedere decât metoda bunătăţii creştineşti, căci uneori, călăii se temeau de blesteme.

Acest fel de iubire, iubirea aproapelui-călău, trebue practicat cu discreţie, prin rugăciuni tainice, spre a nu fi luate în derâdere de cei ignoranţi în tainele milosteniei creştine şi care, astfel, rupând vraja apropierii de Dumnezeu prin batjocura lor ostentativă, ne întrerup comuniunea spirituală.

"Ci tu, când te rogi, intră în odăiţa ta, încuie-ţi uşa şi roagă-te Tatălui tău, Care este în ascuns; şi Tatăl tău, Care vede în ascuns îţi va răsplăti" (Mat.6,6). Adică intră în odăiţa inimii tale şi încuie uşa privirilor indiscrete şi batjocoritoare din afară, pentru a rămâne doar tu cu Tatăl, înlăuntrul tău.

Bineînţeles că este greu să-i iubeşti pe oameniibestii, care sunt emanaţia forţelor Răului şi nici un Creştin nu poate nicidecum iubi Răul, ci doar combate. Nu însă tot prin rău, care ar împiedica transformarea aproapelui-duşman în aproape-prieten, ci prin dragoste creştinească, prin Bine şi în această luptă nu vom fi niciodată singuri, căci Domnul Iisus va fi alături de noi, El Care, având puterea, a putut învinge Răul.

"Iubiţi pe vrăjmaşii voştri, binecuvântaţi pe cei ce vă blastămă, faceţi bine celor care vă urăsc şi rugaţi-vă pentru cei ce vă asupresc şi vă prigonesc, ca să fiţi fii ai Tatălui vostru Care este în Ceruri (ca să) fiţi desăvârşiţi, după cum şi Tatăl vostru Cel Ceresc este desăvârşit" (Mat.5, 44-48; Luc.6, 35).

Rugându-ne pentru cel rău, prin rugăciuni tainice, el poate deveni bun, sau mai puţin rău, sau nu poate deveni şi mai rău şi deşi este greu de închipuit, nu este imposibil. Şi Saul din Tars i-a asuprit pe Creştini, înainte de a deveni Pavel, Apostolul Neamurilor. Iar eu, rugându-mă pentru ca asupritorul meu să devină bun, nu-mi fac un bine profitabil numai mie, ci tuturor celor pe care acesta i-ar putea asupri în viitor şi, în primul rând, lui, păcătosului.

Recunosc că nu este uşor. Însă Răul a fost creat de Însuşi Dumnezeu pentru noi, spre a ne încerca precum pe Iov, spre a ne supune slaba credinţă şi slabele puteri la încercare tot timpul, toată viaţa, dându-ne astfel posibilitate mântuirii noastre viitoare. *Iubindu-ne aproapele, prieten sau duşman, ca pe noi înşine şi rugându-ne pentru el.*

Şi dacă prin rugăciunile noastre nu reuşim să-l transformăm, să-l aducem pe cel rău pe calea pocăinţei şi a bunătăţii, înseamnă că, fărădepoate, credinţa noastră nu a fost destul de puternică sau că Voia Domnului este de a ne încerca mai departe.

Aici, partenerul discuţiei mele spirituale îmi argumenta iarăşi că lipsa sa de iubire faţă de aproapele-duşman este justificată, neputându-l iubi pe acesta ca pe el însuşi întrucât el, ca un bun Creştin,nu cunoaşte iubirea de sine, ci doar *lepădarea de sine* (Marc.8, 34) şi că, în consecinţă, nu-şi poate iubi duşmanul în nici un fel, ci doar se poate lepăda de el.

Interpretarea sa era, dacă nu total, măcar în parte, eronată. Căci lepădarea de sine nu implică şi lepădarea de învăţăturile Domnului şi că, după mine, ***pe duşman nu trebue să-l iubească, ci să-l combată prin Iubire. Răul nu trebue iubit, ci combătut prin Bine.***

A doua poruncă din Lege, asemeni celei dintâi, referitoare la iubirea de Dumnezeu, este *"Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi"* (Mat.22, 39; Marc.12, 31; Luc.10, 27) şi *"În aceste două porunci se cuprinde toată Legea şi Proorocii"* (Mat.22, 40), căci *"Nu este altă poruncă mai mare decât aceasta"* (Marc.12, 31).

Iar dacă o rugă nu are efect imediat, în faţa slabei noastre priviri de cârtiţă orbecăind prin labirintul sinuos al Credinţei, aceasta nu înseamnă decât că scepticul credincios, asemeni interlocutorului meu, se află la un punct de răscruce când, descumpănit de incomprehensiunea dogmelor şi misterului acestei profunde şi admirabile religii, trebue ajutat.

Trăirea creştină, pusă în faţa încercărilor vieţii, de fapt ale Domnului, poate releva deficienţe de interpretare dogmatică, carenţe ale pregătirii noastre spirituale şi atunci, *justa interpretare a iubirii aproapelui său* poate scăpa percepţiei noastre, nu întotdeauna corecte.

Întrebare permanent actuală, sublinia cu perspicacitate autorul, întrebarea pusă de învăţătorul Legii Domnului Iisus, *rămâne, negreşit, o întrebare esenţială în problematica trăirii creştine.* Este şi părerea noastră.

CUVÂNT ÎNAINTE LA CARTEA "VISÂND" DE ANDREEA DRĂGAN

— Mihai S. DERDENA —

La *"Zilele B.P. Haşdeu"* din acest an (27 şi 28 Februarie), am avut prilejul de a o cunoaşte pe autoarea acestui volum de versuri. A citit, atunci, poeziile ***"Visând"*** şi ***"Culori"***, precum şi prozele ***"Scorpionul"*** şi ***"Crinul"***. Ambele genuri de creaţie beletristică au produs asupra numerosului auditoriu, preponderent juvenil, o impresie tonifiantă. Plăcându-ne şi nouă, am decis numaidecât să întreprindem o cercetare mai atentă a întregii opere literare a domnişoarei Andreea Drăgan.

Cu toate că această carte de debut cuprinde şi şapte proze scurte, însumând tot atâtea pagini, totuşi preferăm sintagma *"volum de versuri"* deoarece genul liric este reprezentat într'o proporţie covârşitoare, apreciere uşor de făcut de orice cititor avizat. De altminteri, şi cele şapte creaţii în proză, fiind pătrunse, de asemenea, de fior liric, ar putea fi lesne considerate nişte poeme, ceea ce versificaţia contemporană îngăduie cu generozitate.

Născută la 9 Mai 1980, Andreea Drăgan va începe să compună, încă dela 12 ani, versuri apreciate de dascălii săi. La 18 ani cunoaşte consacrarea ca scriitoare autentică, fiind distinsă cu premiul I la poezie şi cu premiul al III-lea la proză, în Octombrie 1998, la ediţia a III-a a concursului *"Simfonia toamnei"*, organizat de Colegiul Naţional I.L. Caragiale din Ploieşti. Acum, este elevă dintre cele mai bune în clasa finală a prestigiosului Colegiu Naţional Nicolae Grigorescu din Câmpina.

Din succinta prezentare sub forma unui curriculum vitae rezultă că poeta, abia trecută de vârsta majoratului, îşi face debutul editorial cu un volum făurit, în cea mai mare parte, în anii adolescenţei, fiind început pe când era încă puberă.

Ducând lectura până la capăt, cititorul va constata cu uimire plăcută şi altă particularitate, de o precocitate de asemenea ieşită din comun (precum cea a talentului, relevată mai devreme): abordarea în chip nu doar matur, ci şi deosebit de profund şi, original a problemelor majore ale omului dintotdeauna şi, totodată, a atitudinii pe care trebue s'o avem atât faţă de viaţă cât şi faţă de moarte.

Viaţa-i acceptată, firește, ca un dat, ca un dar neasemuit al Creatorului universului, dar ea - în concepţia prea tinerei poete - trebue să fie permanent nutrită de dragoste. Sigur că iubirea-i înţeleasă, în primul rând, ca un sentiment erotic (condiţie sine qua non nu doar a perpetuării speciei omeneşti, dar şi a fericirii acesteia), ca o comuniune între două jumătăţi umane ce năzuiesc să realizeze întregul, ideal imposibil de atins pe parcursul vieţii acesteia. De aici rezultă ideea, înrudită cu teoria transmigraţiei spirituale, că moartea nu constituie sfârşitul întregii vieţi terestre, ci doar a celei materiale, fiind debutul altei existenţe, de această dată pe un plan superior, imaterial. Asemenea strămbunilor noştri din stirpea lui Decebal, ideea de moarte nu poate semnifica, în mintea poetei, o monomanie, nici cea mai măruntă teamă, ci prilej de bucurie, aşteptat cu seninătate socratică.

Nu vom abuza de citate, dar nici nu vom renunţa cu totul la ele întrucât se cuvine să ilustrăm, întrucâtva, aprecierile avansate.

Citâm, întâi, din ***"Dragoste"***: *"Acum sunt un bolnav perfect, /Un sănătos bolnav, de-o boală gravă, / (...) Doar Cupidon ştie; / El poate spune cum / M'am îmbolnăvit / De-o iubire?"*

Paradoxul *"sănătos bolnav"* ne-aduce aminte de un prea cunoscut erou tragic al lui Shakespeare care îşi descria iubirea cam aşa (citâm din memorie): *"Bolnavă sănătate, cuminte nebunie, / Acesta e amorul ce inima-mi sfâşie"*.

Nu este vorba de nici o pastişă. În realitate, orice tânăr, care iubeşte intens, chiar şi cel ce n'a auzit de Romeo, trăieşte această stare de sănătate şi de boală în acelaşi timp.

Iată şi cum e văzută moartea: *"Eram Eu, dar am murit / Eram şi-acum sunt iară... / Sunt Eu, dar alta, / Altă Eu... Haide, nu este greu..."* ***("Iar?")***.

Sau: *"Moartea imi inspiră încredere, / Somnul de veci îmi pare a fi / O fericire. / De ce să plâng?* ***("Somn de veci")***.

Ca mai toţi poeţii acestui sfârşit de veac, Andreea Drăgan cultivă şi ea, de cele mai multe ori, versul alb, eliberat complet de rigorile prozodiei clasiciste. Numai absenţa oricărei constrângeri privind ritmul, rima şi măsura îi poate da poetului avânt înaripat, făcându-l să se simtă în largul inspiraţiei sale. Însă gruparea versurilor pe strofe (distihuri, terţine, catrene, cvinarii) este meticulos respectată.

Sigur că pot fi detectate şi imperfecţiuni căci nimic din ce este omenesc nu poate fi perfect. Iar cine-i preocupat de căutarea nodului în papură va găsi neîmpliniri chiar şi în opera inegalabilului Eminescu.

Suntem, de asemenea, convinşi că această prea tânără scriitoare, deosebit de dotată cu har poetic şi cu minte de filosof, îşi va perfecţiona continuu mesajul şi stilul prin necontenită lectură şi prin trudă neîncetată, asupra manuscrisului fiecăreia dintre creaţiile-i viitoare, ca la alcătuirea acestei cărţi dintâi.

Îi urăm - cu toată căldura încrederii depline - bun venit pe tărâmul literaturii române, căreia îi convine perpetua întinerire!

AU APĂRUT:

În editura ***DUH ŞI ADEVĂR***, fondată de compatriotul nostru Sergiu Grossu, la Bucureşti, au apărut, până'n prezent, următoarele cărţi de spiritualitate creştină:

1. ***În aşteptarea unui nou pământ***, de Sergiu Grossu (144 p.)
2. ***Binecuvântată fii, închisoare***, deNicole Valéry-Grossu (254 p.)
3. ***Spălarea creierului - Complotul psihopolitic al comunismului***, - text prezentat de Sergiu Grossu - (146 p.)
4. ***Chipul omului dinlăutru - În căutarea plenitudinii noastre spirituale -***, de Sergiu Grossu (186 p.).

Costul fiecărui volum este de 10 dolari U.S.A. (în care este inclusă şi expediţia).

A se adresa la Editura *"Duh şi Adevăr"*, căsuţa poştală 22 - 232, Bucureşti 1, trimiţând, odată cu comanda, şi o copie după dispoziţia de plată, adresată Băncii Comerciale Române (B.C.R. din Bucureşti, Sector 1, în contul editurii *"Duh şi Adevăr"*, N-rul **472141601770**.

FILMUL "ÎNTOARCEREA LUI VINTILĂ HORIA" PREZENTAT LA CENTRUL CULTURAL ROMÂN DIN PARIS

Aurel BĂDĂIAN

La Centrul Cultural Român din Paris, a avut loc prezentarea filmului *"Întoarcerea lui Vintilă Horia"*, realizat de cunoscuta realizatoare de televiziune, Marilena Rotaru. Pelicula a fost prezentată de Vasile Igna, directorul Centrului Cultural Român din Paris, care a vorbit în limba franceză, iar apoi i s'a dat cuvântul realizatoarei, Marilena Rotaru.

Cunoscuta jurnalistă de televiziune a mulţumit publicului prezent pentru participare, iar apoi a spus că preferă să vorbească în românește deoarece majoritatea publicului înţelege limba română, inclusiv oamenii de cultură francezi prezenţi şi i se pare un gest normal în incinta Centrului Cultural Român din Paris.

Filmul, prezentat în două episoade recent la TVR, a avut premiera franceză a *"întoarcerii"* la Paris a lui Vintilă Horia după 39 de ani de când a obţinut Premiul Goncourt, unul din cele mai prestigioase distincţii literare franceze şi nu numai, aşa cum a afirmat Marilena Rotaru.

Cu acest gest, la Centrul Cultural Român din Paris, au fost prezente personalităţi ale comunităţii românești din Franţa, printre care regizorul Lucian Pintilie şi Dan Hăulică şi oameni de cultură francezi şi alţii. Filmul, care face parte din ciclul *"Memoria Exilului Românesc"*, a avut ca unul din principalele subiecte acordarea Premiului Goncourt lui Vintilă Horia şi acţiunea Securităţii împotriva acestuia. Filmul reia datele *"afacerii"* Vintilă Horia - Securitatea română, prezentând după aproape patru decenii dedesubturile acesteia. În 1960, Securitatea a declanşat o campanie de denigrare a lui Vintilă Horia, imediat după ce s'a anunţat că acestuia i s'a acordat Premiul Goncourt. În presa fracenză, dar şi în presa română, a fost publicat un fals dosar prin care se *"dovedea"* că Vintilă Horia ar fi fost legionar şi fascist. După 39 de ani toate aceste acuzaţii s'au dovedit a fi false, în film fiind prezentată şi o notă a Securităţii, în care se afirmă că Vintilă Horia nu a avut legături cu Mişcarea Legionară, dar că acest fapt nu este un impediment pentru declanşarea unei acţiuni de compromitere a acestuia pe această temă.

La rândul lor, Monica Lovinescu şi Virgil Ierunca au adus date noi despre acţiunea Securităţii şi felul cum aceasta s'a desfăşurat în Franţa, prin intermediul Ambasadei României şi a scriitorului Mihai Ralea, însărcinat să influenţeze presa franceză de stânga pentru compromiterea lui Vintilă Horia. Acest fapt a dus în final la gestul lui Vintilă Horia de a renunţa la premiu, dar acesta nu i-a fost retras în fapt niciodată.

În aceste zile, după premiera la Paris, filmul *"Întoarcerea lui Vintilă Horia'* va fi prezentat şi la Bonn, urmând ca pelicula să poată fi urmărită şi în alte capitale europene şi din America de Sud, în special în Argentina, unde Vintilă Horia şi-a petrecut câţiva ani din viaţă.

Filmul realizat de Marilena Rotaru nu este un documentar, ci un film cu numeroase şi vizibile caractere artistice şi mai ales un necesar document în recuperarea istoriei falsificate de comunişti. Readucerea în atenţia publicului românesc a lui Vintilă Horia este foarte necesară, deoarece marele scriitor român este foarte puţin cunoscut în România, unde timp de decenii a fost considerat persoană *non-grata* şi un *"duşman al poporului"*.

Filmul ar trebui poate să însemne pentru cultura română şi necesara *"recuperare"* a lui Vintilă Horia şi publicarea cărţilor sale în România. În acest sens, ar trebui observată atitudinea ciudată, ca să nu îi spunem, altfel, a editorilor români faţă de Vintilă Horia, una din personalităţile marcante ale acestui secol pentru cultura română, alături de Emil Cioran, Eugen Ionesco, Mircea Eliade şi Panait Istrati. Să sperăm că acest film va însemna şi punerea la dispoziţia cititorilor români a operelor lui Vintilă Horia.

GIR

În luna Aprilie 1945 s'au pus bazele unei Organizaţii anticomuniste de tineret, ale cărei iniţiale corespundeau cu cele ale organizatorilor: Georgescu, Ionescu, fraţii Rădulescu. Iniţiatorul, George Georgescu era membru al Organizaţiei de Tineret PNŢ din Str. Maica Domnului, Cartierul Tei, Tănase Ionescu al Organizaţiei de Tineret PNL din Str. Scheiul de Jos, iar fraţii Rădulescu erau naţionalişti.

Scopul Organizaţiei GIR, aşa cum reiese din Statutul de funcţionare care se găseşte în seifurile Securităţii

SIGLA

care l-au confiscat la percheziţie, era lupta prin toate mijloacele împotriva regimului comunist al lui Petru Groza, instalat la 6 Martie 1945. S'au tipărit şi difuzat manifeste ce chemau populaţia la rezistenţă, s'au mânjit cu var vitrinele Organizaţiei *"Apărarea Patriotică"*, iar George Georgescu împreună cu Octavian Rădulescu au întreprins o acţiune da sabotaj, ce a constat în tăierea cablului telefonic din Parcul Herăstrău ce ducea către Ambasada Sovietică, pe o lungime de peste 1 Kilometru.

Organizaţia tipărea un ziar intitulat *"RĂBOJ"*, care era scos în condiţii de clandestinitate la George Georgescu acasă, în Str. Lizeanu nr.30, tipărit cu cerneală tipografică şi clişee scoase de Nicolae Mărăcineanu dela Casa Scînteii unde lucra tatăl său, textul fiind şapirografiat, cules cu litere de cauciuc, sau dactilografiat la Ion (Bebe) Teodorescu acasă, în str. Maica Domnului nr.37.

Pe data de 15 Septembrie 1945, după 6 luni de funcţionare, grupul format din Georgescu, Tănase Ionescu şi Ion Rădulescu au fost prinşi într'o acţiune la Cinematograful Aro, unde lipeau manifeste pe vitrină. În ambuscadă Ion Rădulescu a reuşit să scape deoarece lua în particular lecţii de box, ceilalţi 2, George Georgescu şi Tănase Ionescu fiind arestaţi, duşi la un comisariat de poliţie unde au fost bătuţi până la desfigurare, apoi depuşi la Prefectura Poliţiei Capitalei. După o anchetă care a durat 3 săptămâni, au fost deportaţi în lagărul dela Caracal, de unde au fost transferaţi la Slobozia.

Fiind minori (19 ani) majoratul nu coborîse încă la 18, familiile lor au reuşit să le obţină eliberarea întrucât nu fuseseră nici măcar judecaţi, după 6 luni de detenţie. Cel care a suferit cel mai mult însă, a fost Octavian Rădulescu, care a fost condamnat în anul 1949 la 8 ani închisoare deoarece menţinuse legături cu cercurile naţionaliste din străinătate, pedeapsă pe care a executat-o la Jilava, Capul Midia şi Aiud. Mai păstrează şi în ziua de azi o cămaşă din zarca Aiudului.

ZIARUL

După Revoluţia din Decembrie, Octavian Rădulescu a fost considerat organizatorul protestatarilor din Piaţa Universităţii, pe care i-a coordonat până în ziua de 13 Iunie 1990, când *"Zona liberă de neocomunism"* a trădat un cuvânt despre activitatea Organizaţiei GIR, poate fiindcă fusese şi el implicat în procurarea materialului tipografic.

Pentru comformitate,
George Georgescu

APEL
CĂTRE OAMENII DE CULTURĂ AI EXILULUI

La iniţiativa şi sub conducerea D-lui Sergiu Grossu, a luat recent fiinţă la Bucureşti ***"Centrul de cultură creştină Nicoleta-Valeria Grossu"***, având drept deviză: *PRIN CULTURĂ CREŞTINĂ, LA O SOCIETATE CREŞTINĂ*. Membrii acestei asociaţii sui-generis, din al cărei Comitet director fac parte numeroase personalităţi ale vieţii culturale româneşti (academicieni, profesori universitari, scriitori, cineaşti, pictori şi sculptori, realizatori de emisiuni TV, muzicieni, avocaţi, medici, oameni de ştiinţă, ziarişti, actori), sunt conştienţi că, după 45 de ani de regim comunist ateu, România are nevoie, înainte de reforma politică sau economică, de o profundă reformă spirituală, mai bine zis de ***regenerarea spirituală a societăţii în care trăim***, prin zămislirea unei culturi care să reflecteze reperele luminoase ale Evangheliei lui Hristos. Deci, o cultură cu caracter supraconfesional, o ***cultură cristocentrică***.

Pentru a contracara influenţa nocivă a culturii care domină actualmente societatea românească (fiindcă această cultură este roada unor talente fie agnostice, fie complet descreştinate sau, chiar anticreştine), Asociaţia îşi propune să folosească toate posibilităţile culturale de cucerire, prin cultură creştină, a minţilor ezitante şi a sufletelor înstrăinate de Dumnezeu sau profanate de creaţiile trufaşe ale acestui sfârşit de veac şi de mileniu.

Între ***mijlocele culturale*** care pot influenţa pozitiv societatea, se menţionează: a) ***tiparul***, cu imensele sale posibilităţi de circulaţie a ideilor creştine, b) ***radioteleviziunea***, în vederea promovării idealurilor spirituale, prin programe pedagogice, artistice sau culturale, c) ***cinematografia şi arta dramatică***, ambele deopotrivă de utile în răspândirea mesajului evanghelic în masele largi ale populaţiei.

La mijloacele culturale de mai sus se adaugă, în măsura posibilităţilor: ***ansamblurile muzicale***; manifestările cu caracter creştin - ***muzee şi expoziţii*** - exprimând geneza, evoluţia şi actualitatea creştinismului, prezenţa spirituală a lui Iisus în cultura şi viaţa popoarelor; ***librăriile şi bibliotecile de împrumut*** - oferind publicului cititor, de toate vârstele şi categoriile sociale, cărţi de înaltă spiritualitate.

Numai angajându-ne într'o asemenea acţiune culturală, axată pe axiomele majore ale Cuvântului lui Dumnezeu, vom putea afirma că lupta noastră spirituală se conformează viziunii sfântului apostol Pavel, declarând împreună cu el: *"Căci armele luptei noastre nu sunt trupeşti, ci puternice înaintea lui Dumnezeu, spre dărâmarea întăriturilor. Noi surpăm iscodirile minţii şi toată trufia care se ridică împotriva cunoaşterii lui Dumnezeu, şi tot gândul îl robim, spre ascultarea lui Hristos* (2 Corinteni, 10, 4-5).

Sergiu Grossu se adresează către intelectualii şi oamenii de cultură ai Exilului românesc, invitându-i să adere - dacă doresc să lupte, prin activitatea şi operele lor, *"lupta cea bună a credinţei"* - la această încercare de înfrumuseţare morală a României, prin ofensiva unei culturi creştine, în vederea transformării spirituale a poporului român şi a reînvierii patriei din cenuşa deceniilor şi a imoralităţii în care se găseşte după cei 45 de ani de dictatură comunistă.

Adresa: *Centrul de cultură creştină "Nicoleta-Valeria Grossu"*, Intrarea Polonă Nr.1, etaj 1, Bucureşti, Sector 1.

Sfatul nostru

TOŢI PENTRU TOŢI

George BĂLTEAN

În vara anului 1997 un oficial occidental a colindat prin România cu scopul cunoaşterii pe viu a poporului român. La întoarcere în Occident, în referatul prezentat, a scris o propoziţie-cheie: *"Toţi contra toţi"*.

Noi ştim că*"ne mâncăm între noi"*, adevăr dureros, pe care îl cunosc şi străinii, care culeg roadele dezbinării dintre Români. L-au cunoscut şi negrii din Africa, conform glumei arhicunoscute, în care spun: *"Aştia-s Români, pe aştia să nu-i mâncăm, căci ei se mănâncă între ei"*. În ţară o echipă de experţi în dezinformare, agitaţie, divizare, intrigărie, semănarea urei şi asmuţirea unora contra altora, profită de această trăsătură negativă de caracter şi pun continuu benzină pe foc, în scopul menţinerii haosului şi împiedicării unităţii naţionale. Aceşti experţi sunt Români, Români pur sânge, conduşi de şi-mai-experţii manipulării poporului român, care egalează zâmbetul cu gura până la urechi. Oameni politici! Stupizi Români! Iar milioane de cetăţeni le-au acordat votul acestora. Să nu ne mirăm de Mineriadă, Dosariadă şi Ţiganiadă?!

Recenta vizită a Papei a arătat însă că marea majoritate a Românilor pot să se înfrăţească şi să-l aplaude pe capul Bisericii Catolice, care vine de acolo de unde am venit noi toţi, naţiunea română, dela Roma, dela care se trage şi numele ţării *"ROMÂNIA"* şi numele tuturor, *"ROMÂNI"*. A fost nevoie de intervenţia divină, de acest mare pas creştin, de începere a unirii Bisericilor creştine, ca să ne trezească şi înfrăţească pe o bază dublă, obârşia comună, de Români şi de credinţă creştină. Această dublă bază trebue dezvoltată până la contopirea totală, creind o singură bază ce nu mai poate fi separată, aceea de Român, care înseamnă automat şi creştin. O bază fără cea mai mică fisură, pentru ca experţii diavolului să nu-şi poată vârî coada dezmembrării naţionale. Să dovedim în fapt, în întreaga ţară şi în toate domeniile vieţii, *că nu mai suntem "Toţi contra toţi"* ci, *"Toţi pentru toţi"*. Aceasta este cheia succesului naţiunii române, aceasta este chemarea tuturor Românilor, chemare, care va asigura viitorul naţiunii, viitorul României. Altă cale nu există!

În cuvântarea sa la înscăunarea Domnitorului Alexandru Ioan Cuza, Mihail Kogălniceanu a spus, printre altele: *"Naţia română nu-l are decât pe Dumnezeu şi sabia sa"*. Sabia s'a cam ruginit, dar Dumnezeu există în veci. El ne ajută, dacă ne întoarcem spre El, dacă ne aducem contribuţia noastră în a fi ajutaţi, dacă dovedim că meritâm să fim ajutaţi, dacă nu ne mai învrăjbim, dacă ne unim între noi, în spiritul lui Christos, dacă ne deschidem inima şi lăsăm

Continuare în pag. 17

NECESITATEA PREDĂRII RELIGIEI ÎN ŞCOLI

Nicolae BRĂDEANU

După concepţia unor oameni, religia are un caracter foarte puţin social, deoarece nu prezintă relaţii între oameni ca de exemplu limba, ci relaţii între om şi divinitate şi din acest motiv, dar sunt şi altele, unii părinţi nu sunt de acord să se predea religia în şcolile generale şi în licee. Ori, este ştiut că nu există societate fără religie, iar conform definiţiei date religiei de Dimitrie Gusti, toate religiile se referă la forţa supranaturală şi lucruri sacre legate de ele, presupunând o clasificare a lucrurilor reale sau ideale pe care le cunoaşte societatea în două clase: lucruri profane şi lucruri sacre. Nu este vorba de persoane sacre, ci tot aşa sunt arbori, izvoare care pot fi lucruri sacre, ca de exemplu casele de rugăciuni. Această împărţire nu poate să o facă omul izolat, care nu-şi poate interzice singur atingerea dintre cele două realităţi, ci trebue să existe o societate care să impună aceste categorii şi care să sancţioneze orice abatere. Există aşa dar o legătură strânsă între religie şi societate, mai ales că scopul fiecărei religii, pe lângă apropierea de Dumnezeu, este şi respectarea unor reguli de convieţuire normală între oameni. Aceste reguli au apărut din timpuri îndepărtate, când strămoşii îndepărtaţi ai omului de astăzi au început să muncească, iar felul lor de viaţă a început să se deosebească fundamental de cel al animalelor. Acestea din urmă au continuat să se adapteze mediului şi să se comporte faţă de el conform instinctelor lor, în timp ce omul a adoptat faţă de el o atitudine activă, transformându-l cu ajutorul uneltelor pe care a început să le confecţioneze şi paralel cu această activitate el a început să aibă o atitudine activă faţă de propria lui dezvoltare, apărând simţul răspunderii pentru generaţiile viitoare ca să le transmită experienţa de confecţionare şi utilizare a uneltelor, în vederea instruirii lor. Aşa a apărut activitatea de educaţie, care pe parcursul vremurilor, a pătruns în toate domeniile de activitate. Prin muncă, relaţiile dintre oameni s'au complicat şi a trebuit să apară anumite reguli care să le reglementeze şi încă în timpuri foarte îndepărtate. În unele din ţările Orientului antic, ca de exemplu în China şi India, existenţa unei vechi civilizaţii a creat condiţiile pentru întemeierea unor instituţii de educaţie, cu câteva milenii înaintea erei noastre. Din documentele care s'au păstrat până în zilele noastre, rezultă că în China şi India, existau şcoli cu trei milenii înaintea erei noastre. Educaţia morală din China era foarte mult influenţată de religie, contribuind cu rigurozitate la păstrarea tradiţiilor.

Aceeaşi preocupare exista pentru educaţie şi în India, tot cu trei milenii înaintea erei noastre. Influenţa religiei asupra educaţiei era mare şi aici. Indienii considerau că cel ce învaţă multe lucruri, se naşte a doua oară, iar referitor la morală au o zicală: *"legea morală loveşte când este lovită"*. În Grecia antică existau deja şcoli de stat, unde morala era la mare cinste. Socrate a lăsat omenirii o teorie a educaţiei, care reducea procesul formării omului la educaţia morală prin cunoaşterea binelui. În timpul evului mediu influenţa şcolii greceşti s'a manifestat asupra celei europene, ca de altfel în tot Imperiul Roman de Răsărit, prin intermediul Bizanţului, unde erau şcoli bine organizate ale Bisericii creştine pe lângă mânăstiri. Pe lângă acestea existau şi şcoli laice. În Europa occidentală, şcolile au fost organizate pe lângă mânăstiri şi catedralele episcopale.

Între secolele III-IX, prin creştinarea Daco-Romanilor, conţinutul educării în această perioadă l-a constituit religia creştină, primele şcoli aparând pe lângă mânăstiri, iar mai târziu şi pe lângă curţile domneşti. Încă în prima jumătate a secolului al XI-lea se pomeneşte de existenţa unei mânăstiri la Marissena (Cenad) centrul voivodatului din Banat cu călugări greci, unde învăţau 30 de copii. Aici se preda religia şi morala creştină. Aceste discipline s'au predat şi în şcolile de stat, care la noi s'au înfiinţat abia după Tratatul dela Adrianopol (1829). Regulamentul Învăţământului Public a apărut în Ţara Românească în 1833 şi în 1835 în Moldova. Aceste regulamente exprimau unele din cele mai de seamă concepţii înnoitoare ale învăţământului, îndeosebi ale lui Iohann Heinrich Pestalozzi (1746-1827), un reputat pedagog şi didactician, cunoscut în toată lumea. În toate şcolile româneşti ca de altfel şi în cele din străinătate, s'a dat o atenţie deosebită moralei, la noi a moralei creştine, dar oricare morală legată de religie, este în general benefică. Ca exemplificare, morala budistă este foarte apropiată de morala creştină, poate chiar mai pretenţioasă. Ion Eliade Rădulescu considera morala una din cele trei componente necesare pentru formarea şi îndestularea omului, când spune ce se urmăreşte prin educaţie: *"Păstrarea, îndestularea şi desăvârşirea trupului, a duhului şi a inimii. Această întreită sarcină se realizează cu ajutorul meşteşugului, ştiinţei şi al moralei"*.

Prin această succintă trecere în revistă a desfăşurării educaţiei începând cu mileniul al treilea înainte de Cristos, se poate constata, că educaţia s'a făcut în strânsă legătură cu religia şi morala în cadrul şcolilor, contribuind la formarea caracterelor, inspirând oamenilor atitudini corecte faţă de muncă şi faţă de ei înşişi. Cei ce predau preceptele morale, pe lângă religie ei trebue să aibă la bază cunostinte din disciplinele care se ocupă direct de evoluţia şi dezvoltarea societăţii omeneşti. Aceste cerinţe pot fi găsite numai în instituţii specializate în acest scop, care sunt şcolile.

Acolo unde învăţătura moralei creştine a găsit ascultare, a existat armonie socială, majoritatea membrilor ei au avut aceleaşi păreri despre ceea ce se face bine sau rău în sânul ei. Din acest motiv, până după al Doilea Război Mondial, numărul delictelor ca furturi, omoruri, tâlhării, violuri etc., a fost mult mai redus decât în prezent, disciplina şi conştiinciozitatea în muncă au fost mult mai mari. La cote mult mai ridicate a fost respectul între oameni, între copii şi părinţi, între tineri şi vârstnici, între elevi şi profesori etc. Nu s'au pomenit cazuri de omoruri ale copiilor între ei, sau între copii şi părinţi. Foarte multe incendii grave cu producerea de pagube mari, au fost provocate de copii. Până acum 50 de ani, în România nu s'a cunoscut expresia *"copiii străzii"*. Au existat copii orfani în orfelinatele de stat, unde li se dădea o educaţie în funcţie de aptitudinile lor, unii frecventând cursurile liceale sau cele universitare, după posibilităţile lor de asimilare a cunoştinţelor predate în şcoli, dar nu existau grupuri de copii fugiţi de acasă, ci posibil să fi fost cazuri izolate.

Rezultatul predării religiei în şcoli, acţiune care se face de mii de ani, completată cu educaţia de acasă, aşa-zişii *"cei şapte ani de acasă"*, s'au văzut şi la noi între cele două războaie mondiale, când s'au păstrat obiceiurile de convieţuire normală între oameni şi cel mai important lucru, atitudinea faţă de muncă a fost mult mai corectă decât astăzi, iar acest factor stă la baza progresului societăţii şi a unei economii sănătoase. Pe acele timpuri, copiii dela ţară dela vârsta de 7 ani începeau să execute munci uşoare, ca paza vitelor, tăierea de nutreţ pentru ele etc., iar şcoala îi îndemna să fie harnici şi disciplinaţi.

Predarea religiei în şcoli nu s'a făcut în scopul de a atrage copiii la o religie sau alta, ci pentru a cunoaşte dogmele religiei căreia îi aparţineau şi mai ales să cunoască morala religiei respective.

Cei ce n'au făcut religie în şcoli şi nu cunosc cum a fost organizată şcoala românească înainte de 1948, au impresia că se caută o derutare a tineretului prin orele de religie, pentru a-l scoate de sub influenţa doctrinelor politice, ceea ce nu corespunde adevărului. Aşa cum a fost organizată şcoala românească de către Spiru Haret în 1913, şi-a găsit mult prestigiu şi consideraţie în toată Europa. Sunt unii care critică predarea religiei în şcoli susţinând că îi lipseşte elementul democratic, liberul consimţământ, deoarece este posibil ca unii copii să nu dorească să înveţe religie. Această afirmaţie este eronată. I. B. Pestalozzi, care a mai fost amintit, a spus că se învaţă din două motive: *"din nevoie şi din convingere"*. De nevoie s'au învăţat la noi multe lucruri în ultimii 50 de ani şi se vede la ce au folosit. Din convingere se învaţă cu plăcere, pentrucă această învăţătură modelează gândirea şi caracterul. Dacă ne întoarcem la copii, ei n'au cum să înveţe din convingere, fiindcă nu au încă din ce să şi-o formeze. Ei merg la şcoală fiindcă îi obligă părinţii, ca să se poată pregăti pentru viaţă, deci există o constrângere pentru învăţătură şi a existat întotdeauna. Cu mulţi ani în urmă, exista o lege care amenda părinţii care nu-şi trimiteau copiii la şcoală.

Frecventarea şcolii de către copii o cere şi societatea pentru a avea oameni bine pregătiţi şi culţi. Se pune însă întrebarea, societatea nu cere ca oamenii să aibă o conduită corectă, să fie cinstiţi şi de caracter? Desigur că da. În orice caz, nu poate fi lăsat un copil să aleagă el dacă vrea să meargă la şcoală sau la orele de religie, fiindcă nu este încă format să poată discerne ce trebue să facă pentru a se pregăti pentru viaţă. Chiar părinţii care sunt liber cugetători ar trebui să-şi lase copiii la orele de religie pentru a-şi completa bagajul de cunoştinţe generale, în vederea alegerii felului de concepţie despre lume şi viaţă. Chiar numai pentru serviciile pe care le-a adus religia omenirii prin regulile de morală răspândite, care au contribuit la instalarea civilizaţiei, ea merită să fie predată în şcoli de oameni calificaţi care au cunoştinţe de filosofie, psihologie, sociologie etc., pe lângă cele de religie şi nu sunt autodidacţi, cum se întâlnesc astăzi peste tot, chiar şi pe străzi. Scopul cel mai important care trebue realizat prin predarea religiei în şcoli, este dezvoltarea unui monitor psihic în conştiinţa elevilor care să le regleze conduita şi să-l ferească de a face acte care ar deranja pe oamenii din jurul lor. Acest mijloc de control este permanent si ţine trează conştiinţa care prin intermediul raţiunii filtrează toate comenzile pentru executarea faptelor omeneşti. Morala creştină este foarte adecvată acestui scop, fiindcă expunerile în faţa elevilor ar putea fi exemplificate cu parabolele scoase din învăţătura mântuitorului Iisus Cristos.

Coeziunea societăţii româneşti ar fi rămas la fel de mare, cu toate zguduirile sufleteşti prin care a trecut aproape jumătate de secol, şi nu s'ar fi produs un grad aşa de ridicat de dezagregare morală dacă pe lângă religie nu s'ar fi scos din programele şcolare şi disciplinele care se ocupă de firea oamenilor şi studiul societăţii, ca de exemplu sociologia. Cred că scoaterea din programele şcolare a acestor discipline s'a făcut pentrucă ele se ocupă de legătura care există între membrii unei societăţi, iar această legătură este de natură sufletească şi nu biologică, ceea ce ar uşura membrilor societăţii să găsească drumul spre dumnezeire. Cursul de sociologie ar fi trezit mereu conştiinţa elevilor şi i-ar fi făcut atenţi că au o mare asemănare cu ceilalţi membri ai societăţii şi i-ar fi îndemnat să urmeze toate exemplele lor bune. Aşa apare conştiinţa socială, care are puterea să purifice multe din acţiunile omeneşti. Conştiinţa socială este izvorul întregii vieţi sufleteşti a societăţii, în temeiul căreia societatea se simte ca o singură fiinţă, atunci când trebue să reacţioneze faţă de întâmplările din lăuntrul sau din afara ei. Conştiinţa naţională dă naştere unei vieţi sufleteşti colective, care însă este subordonată conştiinţei sociale. Aceasta din urmă reprezintă unul din factorii cei mai importanţi care produce şi menţine coeziunea socială. Aceasta monitorizează respectul faţă de obiceiurile oamenilor, de respectarea moralei încetăţenite în societate, aşa cum s'a putut constata la noi, mai ales la sate. Chiar şi acei membri ai societăţii care nu sunt complet convinşi de necesitatea anumitor transformări în sânul ei, înclină să facă tot ceea ce face întregul colectiv. Aceasta este voinţa socială care reprezintă esenţa societăţii omeneşti şi care poate foarte mult contribui la emanciparea ei. Un bun exemplu ni-l dă scriitorul Tacitus din antichitate, care spunea despre Germani, că la ei, *"mai multă putere au acolo moravurile bune, decât în altă parte legile bune"*.

La noi au fost de asemenea obiceiuri bune şi o morală sănătoasă, dar în secolul XX a venit o perioadă lungă antidivină într'o parte a Europei şi ne-a cuprins şi pe noi, în care au apărut sentimente antiumane, iar educaţia din timpul regimului comunist a paralizat memoria colectivă, încât astăzi nu mai ştie nimeni care a fost situaţia în ţară până la al Doilea Război Mondial. Este adevărat că mulţi oameni au fost prea tineri ca să-şi amintească, iar cei maturi de pe timpul acela au murit. Realizările noastre din toate domeniile ne-au adus aprecieri favorabile în toată Europa, dar în unele cărţi sau broşuri sunt minimalizate, sau nu sunt băgate deloc în seamă. Din acest motiv, situaţia de azi a ţării noastre găseste foarte greu făgaşurile corecte pe care s'a mers cu 50 de ani în urmă, neglijând pe cele incorecte. Pe timpul acela, oamenii se mulţumeau cu ceea ce era şi era destul, dar căutau prin muncă să obţină ceva mai bun. Revenirea pe făgaşul moralei creştine care ne-a dirijat înainte cu 50 de ani viaţa, aduce cu sine anumite îndatoriri, pe care omul nu întotdeauna le agrează, după cum recunoaşte Kant: *"Datorie! nume sublim şi mare, tu care nu cuprinzi în tine nimic agreabil, nimic care să includă insinuare, ci reclami supunere, care totuşi nici nu ameninţi cu nimic care ar trezi în suflet o aversiune naturală şi l-ar înspăimânta pentru a pune în mişcare voinţa, ci numai stabileşti o lege care-şi găseşte prin ea însăşi intrare în suflet şi care totuşi îşi câştigă ea însăşi în ciuda voinţei veneraţie"*. (E. Stere, *Din istoria doctrinelor morale*, Edit. Ştiinţifică şi Enciclopedică, vol.3, Bucureşti, 1979). Respectând normele unei morale, omul îşi îndeplineşte o datorie faţă de semenii săi care-i trece prin suflet cum spune Kant, fără să-i trezească aversiune. Pentru respectarea normelor morale omul trebue educat, pentrucă o societate formată din oameni educaţi păstrează tradiţia, adică legătura trecutului cu prezentul şi pot determina mai uşor coordonatele viitorului, adică se respectă definiţia educaţiei dată de I.H. Pestalozzi: *"Educaţia este legarea trecutului de obscuritatea viitorului, prin folosirea înţeleaptă a prezentului."*

Continuare în numărul viitor

BASARABIA SI BUCOVINA

Blestemaţi să fie acei care dintr'o ţară au făcut şi mai fac două!

MAREŞALUL ION ANTONESCU ŞI REÎNTREGIREA DELA 1941

-La 53 de ani dela asasinare-

——Nicolae LUPAN——

La 8 Septembrie 1940, prima Duminică dela abdicarea Regelui Carol al II-lea care îl chemase din arestul dela Mânăstirea Bistriţa ca să-l aşeze în fruntea destinelor ţării, Generalul Antonescu se adresa naţiunii cu o chemare pe cât de neobişnuită pe atât de înaripată şi creştinească.

"Români! Cu copiii şi cu bătrânii noştri, să mergem mâine la orele 11 la bisericile noastre şi, îngenunchind în faţa altarelor şi cu fruntea lipită de pământ, să ne mustrăm de greşelile de care suntem vinovaţi. Să cerem iertare nefericiţilor noştri fraţi, care prin vitregia vremurilor şi din propria noastră vină, au fost rupţi din trupul României îndurerate şi să ne luăm solemn angajamentul că azi să ne unim prin muncă şi frăţie, în gânduri şi simţiri, în dragoste şi lege, în disciplină şi cumpătare, în ordine şi credinţă, pentru ca prin muncă să prosperăm şi să fim gata!"

Ca monarhist din naştere şi prin educaţie, următorul său gest de încărcătură morală şi naţională a fost aducerea în ţară a Reginei-Mame Elena. Aducere de care s'a ocupat personal şi care, în ziua de 20 Septembrie '40, a culminat, pe tot cuprinsul României, cu manifestări de dragoste şi devotament faţă de regalitatea ei de totdeauna. Cu acel prilej, noul conducător al statului se adresa încă o dată poporului cu un mesaj plin de abnegaţie pentru Coroana Română, din care voi reţine un singur aliniat:

"Vă mulţumesc în numele Majestăţilor Lor pentru măreaţa primire şi calmul entuziast ce l-aţi închinat lor în aceste zile de nou Destin Românesc. Intre Tron şi Naţiune s'a deschis un drum nou, curat, în care tradiţia regească de iubire şi respect pentru popor s'a înfrăţit întotdeauna. Dela acest drum să nu ne abatem niciodată".

După o lună de guvernare, Ion Antonescu îi chema pe toţi Românii, indiferent de origine etnică şi orientare politică, *"la ordine, muncă, respect şi înfrăţire"*. Generalul Antonescu zicea că România trebue să fie *"un stat de datorii şi drepturi. Privind la datorii şi uitând drepturile, stăm cu inima strânsă şi mintea aţintită la cei ce suferă, plătind atât de scump greşelile noastre. Ei trebue să ştie că la dreptur ile Sfântului Ştefan, noi răspundem paşnic şi cu omenie cu drepturile pe care ni le dă Coroana de lauri a Divului Traian"*. Iar cu prilejul zilei onomastice a Regelui Mihai, *"ca simbol al unirii prin numele ce-l poartă"*, aflându-se la Iaşi, Generalul Antonescu zicea: *"V'a dat, Sire, Domnul un nume mare, numele marelui voevod Mihai Viteazul, cel dintâi Domn al întregirii româneşti... El a zidit temeliile veşnice ale Neamului Românesc. Vă doresc, Sire, ca Dumnezeu să Vă învredniceaască să daţi numelui ce purtaţi acelaşi răsunet peste veacuri"*.

Generalul Ion Antonescu era un om deschis şi sincer în tot ce făcea. Chiar şi în diplomaţie. Deşi adesea era sfătuit de *"oameni de bine"* ce putea să spună public şi ce nu. Acesta a fost, bunăoară, cazul arbitrajului dela Viena când *"i se şoptea să nu se facă prea multă zarvă în jurul arbitrajului"*.

Ca regulă, *"binevoitorilor"* nu le zicea nici da, nici ba. Dar la prima sa întâlnire cu Hitler i-a spus *"răspicat"* că Franţa şi Anglia ar fi trebuit să aibă totuşi cuvântul lor de spus. Că şi el de altfel, atunci când le reproşa faptul că părăsiseră în mod arbitrar negocierile dela München. S'a păstrat stenograma acelei discuţii în care Antonescu le zicea fără înconjur:

"Arbitrajul dela Viena a fost dureros simţit de poporul român. Principalele scopuri ale politicii mele vor fi reîntoarcerea la Patria mamă a Basarabiei, Bucovinei de Nord şi a Transilvaniei. Eu prefer să vă fac această declaraţie dela începutul relaţiilor noastre... Ministrul vostru de externe, în convorbirile avute azi dimineaţă, m'a sfătuit să nu vorbesc despre problema Transilvaniei, dar dacă guvernul Reichului doreşte să accepte o prietenie pe care România i-o oferă, el trebue nu numai să admită, dar şi să dorească ca şeful guvernului său să-şi exprime deschis preocupările sale".

Ar fi avut curajul Dej sau Groza să-i zică lui Stalin, sau Emil Constantinescu lui Elţin, ceea ce i-a zis Antonescu lui Hitler: *"România, ca şi Germania, înţelege să-şi urmeze liniile Destinului său, atunci când ele nu mai coincid cu ale Germaniei"*? Puţin probabil. Mai mult, în iarna din 1941/42, vorbind de *"optimismul ireal"* al lui Hitler, Atonescu zise la o întrunire a căpeteniilor sale de oşti: *"Germania a pierdut războiul. Acuma trebue să ne concentrăm cu toată grija ca să nu-l pierdem şi pe al nostru"*.

Iar la o *"şedinţă de lucru"* la care Hitler îi vorbea de nişte greşeli ale României, Antonescu i-a replicat: *"Faptul că România s'a aflat mult timp în câmpuri ostile, nu poate fi imputat nouă. Sprijinul dat de Germania vecinilor noştri revizionişti, Bulgariei şi Ungariei, au fost cauzele neînţelegerilor dintre cele două ţări.*

Arbitrajul dela Viena a fost simţit dureros de poporul român şi va trebui să se dea dovadă de adevărată prietenie în viitor, pentru ca România să colaboreze fără rezerve cu judecătorii săi..." Hitler nu-l bătu pe

umeri, cum îi era obiceiul, dar îi răspunse şi el deschis că *"Sinceritatea este o condiţie a prieteniei"*.

Sinceritatea, probabil, a şi fost aceea care l-a făcut pe Antonescu să-i zică Regelui Mihai care, după eliberarea Nordului Bucovinei, îşi anunţase vizita la Cernăuţi pentru ora 11. Generalul coborî din vagonul său de campanie pe peron cu câteva minute înainte de ora fixată, dar se văzu nevoit să-şi aştepte Suvernaul 45 de minute! Regele se scuză de formă că se reţinuse la vânătoare, la care Antonescu zise în auzul întregii suite:

"Majestate, ţara este în război şi soldaţii ei mor pe front în timp ce Majestatea Voastră vânează. Pe timpul domniei iluştrilor Voştri înaintaşi, punctualitatea constituia apanajul regilor. Timpul meu este foarte preţios ca să mi-l pot pierde aşteptând Suveranul să-şi termine vânătoarea".

În seara zilei de 21 Iunie 1941 un tren special opri pe o linie de garaj în gara Piatra Neamţ. Generalul Antonescu rămase discret în vagonul său până la ora 2 dimineaţa. Ora la care toţi ofiţerii superiori care îl însoţeau au fost chemaţi la restaurant. Aici, Conducătorul României, cu o cupă de şampanie în mână, de faţă cu Generalul Franz Schobert, Comandantul Armatei XI germane, încadrată în Grupul Armatei General Antonescu, spuse solemn: *"Domnule General, Domnilor, vă anunţ că astăzi a sosit ceasul luptei pentru a şterge pata de dezonoare de pe fruntea ţării şi de pe stindardele armatei. Peste puţin, în faptul acestei zile, armata ţării va primi ordinul să treacă Prutul spre a împlini trupul ţării aşa cum ne-a fost lăsată dela Basarabi"*.

Două ore mai târziu, adică la 4 dimineaţa din ziua de 22 Iunie 1941, în toate unităţile armate masate în lungul Prutului şi pe frontiera croită de Ruşi în trupul Bucovinei, fu difuzat Ordinul către Armată, semnat de Antonescu, în care se spunea:

"Ostaşi, V'am făgăduit din prima zi a noii domnii şi a luptei mele naţionale să vă duc la biruinţă. Să şterg pata de dezonoare din cartea Neamului şi umbra de umilire de pe fruntea şi epoleţii voştri...

Ostaşi, Vă ordon: Treceţi Prutul! Zdrobiţi vrăjmaşul din Răsărit şi Miază-Noapte. Dezrobiţi din jugul roşu al bolşevismului, pe fraţii voştri cotropiţi. Reîmpliniţi în trupul ţării glia străbună a Basarabilor şi codrii voievodali ai Bucovinei, ogoarele şi plaiurile noastre..."

De 5 decenii şi jumătate ziua de 20 August, zi de cea mai tristă memorie din viaţa mea, mă duce gândul la acea pretinsă rupere a Frontului dela Iaşi, când l-am văzut pe Mareşal la geamul unui avion în zbor razant şi când, trei zile mai târziu, începea un calvar apocaliptic pentru întreaga ţară.

Din cele citite şi auzite, acest Mare Român care a fost şi va rămâne Ion Antonescu, se bucura în Basarabia şi Bucovina anilor 1941-1944 de o popularitate şi de o dragoste ce pot fi asemuite cu cele ale lui Alexandru Ioan Cuza în Moldova şi Muntenia anilor 1859-1866.

Cum e posibil să fie înfierat ca agresor un Conducător de Oşti care în Proclamaţia sa din 22 Iunie 1941 către Neam şi Ţară zicea: *"Raclele strămoşilor, crucile martirilor şi dreptur ile copiilor noştri ne poruncesc să ne scrim cu propriul nostru sânge dreptul la onoare, spălând cu acelaşi sânge pagina nedreaptă înscrisă în istoria noastră nu de Neamul Românesc însuşi, ci de trădătorii lui..."*

Personalitatea istorică a Mareşalului Ion Antonescu, tragică prin destinul ei, este de talia lui Mannerheim, cu singura deosebire că Finlandezii nu şi-au dat Mareşalul pe mâna Ruşilor, ci l-au înscris în cartea de aur a neamului, turnându-i chipul în bronz şi marmoră.

În Ultimul Cuvânt, rostit în noaptea de 14 spre 15 Mai 1946, la procesul mişelesc intentat de comuniştii români contra sa şi a bravilor săi colaboratori, Mareşalul zicea:

"Scump popor român! Sunt mândru că m'am născut şi am crescut în mijlocul tău, în ascendenţa ta imperială, în gloria strălucitoare a coroanei lui Traian, a atâtor martiri şi eroi. Majoritatea colaboratorilor mei se desolidarizează acum de mine. Declar în mod solemn că, în afară de furturile şi crimele comise, iau asupra mea toate greşelile pe care ei le-au comis".

Procesul antinaţional intentat Mareşalului Antonescu era, după părerea trădătorilor dela Palat, o continuare firească a complotului din 23 August '44 dela acelaşi Palat. Proces ce constituia unul dintre cele mai delicate momente dintre comunişti şi Regele Mihai pentru care, cum mărturisea Mocioni Stârcea, *"era un devărat coşmar"*. Să fi fost remuşcări? Greu de spus. Ş'apoi, la ce şi cui ar mai fi servit ele? Totul era limpede: reprersaliile comuniste făceau ravagii nemaivăzute vreodată pe tot cuprinsul ţării.

Singurul nume cruţat pe parcusul procesului era cel al Regelui Mihai care avea dreptul constituţional să acorde Mareşalului *"amnistie în materie politică"*. Dar n'a făcut-o! Până şi Lucreţiu Pătrăşcanu era mirat, în şedinţa Consiliului de Miniştri din 2 Iunie 1946, că Regele refuzase în ajun graţierea lui Ion Antonescu, Mihai Antoneacu, Constantin Vasiliu şi Gheorghe Alexianu, acordând graţiere prin muncă silnică pe viaţă doar lui Constantin Pantazi, Eugen Cristescu şi Radu Lecca. Acesta, luându-şi rămas bun dela Mareşal, îl întrebă dacă are de transmis ceva cuiva. Fără a sta pe gânduri, deja în faţa plutonului de execuţie, Mareşalul îi zise: *"Spune-i Regelui că nu plec supărat pe el. Mai mult. Spune-i că-i mulţumesc pentrucă mi-a dat prilejul să mă aşez cu un minut mai devreme lângă martirii Neamului care au luptat pentru gloria şi mărirea lui"*.

Gestul lui Iuliu Maniu de a-i strânge mâna lui Antonescu la proces, după nesinceritatea de care a dat dovadă în repetate rânduri faţă de el, era mult prea întârziat. Din păcate, şi Maniu şi-a găsit un tragic sfârşit la Sighet. La rându-i, Regele a plătit şi el poliţa prin abdicare forţată în ziua de 30 Decembrie 1947.

Cu toate acestea, după cum ne-a atestat-o în repetate rânduri şi Mareşalul Antonescu, trecutul nostru bimilenar a mers fără întrerupere mâna în mână cu regalitatea şi monarhia, ca simboluri ale simbolurilor noastre naţionale. Monarhia, nu republica care ne-a fost impusă cu forţa armată rusească acum 50 de ani.

Nu va fi o noutate dacă voi spune că: România fără Rege este o ţară fără trecut şi viitor cu adevărat naţional. România fără Rege este o ţară fără Dumnezeu. România fără Rege este o ţară fără memorie, fără Traian şi Decebal, fără cultul Strămbunilor.

Dacă ar fi să ne comparăm cu alte ţări comuniste, ca Polonia, Cehoslovacia, Ungaria, Bulgaria noi Românii ne-am dovedit a fi neîntrecuţi în mistificarea propriei noastre istorii. Ajungem cu enormităţile până într'acolo încât îl punem pe Eroul şi Martirul Neamului Ion Antonescu pe unul şi acelaşi cântar cu Dej, Groza, Ceauşescu! Există chiar şi o speţă aparte de îngraţi, faţă de regimul acelor timpuri de mare degringoladă europeană. Deşi ţara noastră a fost singura care nu şi-a dat Evreii pe mâna hitleriştilor, cum au făcut-o, să zicem, Ungurii cu cele câteva sute de mii de Evrei români evacuaţi din interiorul ţării în partea Transilvaniei ocupate de horthyşti. Acele sute de mii care, în ciuda mărturiilor cinstite ale rabinului Alexandru Şafran, adesea ne sunt puse în cârcă nouă, Românilor. Respectiv, Mareşalului Antonescu.

Cel de al treilea Mareşal al României, după Averescu şi Prezan, a fost asasinat de comunişti pentrucă săvârşise reîntregirea naţională dela 1941. Cât despre începerea războiului nostru sfânt din Răsărit, cum să dăm crezare celor ce susţin că Regele Mihai ar fi *"aflat de intrarea noastră în război dela radio Londra?"* Cum să le dăm crezare când la 22 Iunie 1941 Regele îi adresa lui Ion Antonescu următoarea telegramă: *"În clipele când trupele noastre trec Prutul şi Codrii Bucovinei pentru a întregi sfânta noastră ţară, gândul meu se îndreaptă către Domnia Voastră Domnule General, şi către ostaşii*

Continuare în pag. 17

PAGINĂ REALIZATĂ DE N. LUPAN

ARMATA

- II -

Cdor.av.rez. Daniel CHIRULESCU

O întrebare foarte simplă pe care nu ştiu dacă cineva şi-a pus-o, în legătură cu restructurarea armatei, ar fi aceasta. Este capabil actualul regim din România să reorganizeze armata pentru a o aduce la un nivel acceptabil cerinţelor actuale ale ţării şi eventual integrării în NATO? Răspunsul meu este: categoric, nu !

Primul argument este acela că până în prezent nici o instituţie mai importantă sau minister nu a fost reorganizat conform principiilor democratice şi ale unui stat de drept. Toate au rămas cu acelaşi conţinut securisto-comunist, ostil oricărei reforme. Cauzele sunt mai multe, dar cea mai importantă este lipsa de voinţă care le înglobează şi pe celelalte. Cineva ar putea spune că exagerez, dar în nici un caz acela nu va fi un om de bună credinţă. Unii argumentează că lipsa de bani este cea mai importantă cauză. Bine, bine, dar de ce nu sunt bani? Ar trebui să fie întrebarea următoare. Unde sunt banii PCR, ai sindicatelor, agoniseala lui Ceauşescu şi neamurilor lui, banii din băncile securist-comunist-mafiote, Caritas, ai Bivolarilor, Văcăroilor, Măgarilor, Porcarilor şi altor lighioane jefuitoare, de care actualului guvern îi este frică să se apropie. Dar împrumuturile lui Văcăroiu care au ajuns la scadenţă, unde sunt ?

Al doilea argument: Cei ce se ocupă de reorganizarea armatei sunt tocmai cei ce nici nu trebue să se atingă de această problemă. Ministerul Apărării Naţionale, pe lângă că nu are cunoştinţele necesare, este însoţit şi de o voinţă suspectă atâta timp cât reprezintă un partid neo-comunist, care nu întâmplător a fost implantat în coaliţia dela guvernare, dându-i-se pe mână tocmai armata. Şi tatăl preşedintelui FSN, aripa PD s'a ocupat tot de armată; să fie, oare, o simplă coincidenţă? În orice caz, Măgureanu ştie mai bine.

Generalii avansaţi la acest grad de Ceauşescu trebuiau mai întâi să fie verificaţi şi acceptaţi în nomenclatură şi apoi avansaţi. Ei erau consideraţi în partid cel puţin egali cu secretarii de judeţ. Tot pe criterii politice şi pe nepotism au urmat şi avansările făcute de Iliescu şi cele de după Iliescu. Cine poate crede că aceştia se vor auto-elimina cu ocazia restructurării? Din aceştia nici unul nu ar corespunde noilor condiţii de reorganizare.

În *"Evenimentul Zilei"* din 3 Iunie 1999 se arată că în momentul de faţă efectivele armatei se ridică la 144.000 de militari şi 36.000 de angajaţi civili. Cifra aceasta nu prea spune mare lucru, dar dacă o raportăm la numărul generalilor şi coloneilor vom constata că situaţia este de-a dreptul comică, pentru a nu spune jalnică. Mi-aduc aminte că ni se spunea că după înfiinţarea statului Liberia, în armata liberiană era un general la doi soldaţi. La Moscova am rămas uimit când am văzut că miliţienii din serviciul de circulaţie nu aveau grade mai mici de căpitan. Acest sistem a fost introdus şi în armata română, odată cu transformarea ei în Armata Populară. În numărul din luna Mai al ziarului *Cuvântul Românesc*, am vorbit pe scurt despre răsturnarea valorilor şi nesăbuinţa cu care s'au făcut avansările în armată în perioada comunistă.

O altă metodă de a face din armată un instrument uşor de supravegheat şi obedient puterii a fost înlocuirea vechiului sistem de salarizare cu cel sovietic.

Acest sistem încuraja turnătoria, suspiciunea şi lupta acerbă pentru ocuparea funcţiilor. Aplicând acest sistem, serviciile de contrainformaţii, aparatul politic şi comandanţii îşi uşurau consistent munca de supraveghere a subordonaţilor iar bunul plac, nepotismul şi nedreptăţile au devenit metode pe care nimeni nu mai avea curajul să le reclame.

Mă ocup acum de această problemă tocmai pentru faptul că un proiect de lege pentru modificarea salarizării în armată deja a apărut, urmând a fi votat de Parlament. Sistemul propus şi adoptat de Senat (tocmai de Senat şi atât de repede) nu se deosebeşte cu nimic de cel comunist introdus de Ruşi. Acest sistem va dezbina cadrele armatei şi va crea aceeaşi stare de nemulţumire şi nesiguranţă. Pentru a ne da mai bine seama de schimbările şi consecinţele acestui sistem, cred că este neapărat necesar să facem comparaţie cu sistemul de promovare şi salarizare din armată folosit înainte de ocupaţia sovietică.

Promovarea şi retribuirea în Armata Regală Română s'a bazat în primul rând pe principiul echităţii. Aceste două elemente au fost foarte bine înscrise în regulamente şi nimeni nu s'a gândit vreodată să le calce. Gradul şi salariul nu a constituit niciodată motiv de discuţii sau de nemulţumiri, căci cei ce au întocmit acele regulamente nu au urmărit dezbinarea ci o coeziune cât mai puternică a întregului personal. Despărţirea salariului în două părţi distincte, un salariu de grad şi unul de funcţie, crează prima şi cea mai gravă greşeală - dacă o putem numi aşa, şi nu rea credinţă. Această idee diabolică constituie un izvor permanent de nemulţumire şi discordie pentrucă:

- La grade egale şi vechimi egale apar diferenţe de salarizare datorate funcţiei.

- Există oricând posibilitatea răsturnării ierarhiei în armată, efect incompatibil cu ordinea militară. În acest caz nu-şi au rost gradele şi deci nu mai avem de-a face cu o armată. Nu odată, ofiţeri cu grad destul de mic au ocupat funcţii mai mari fără nici o justificare (justificarea era, totuşi, apartenenţa politică), având subalterni mai mari, vechime mai mare şi pregătire mai bună.

- Se încurajează nepotismul, lupta neloială şi dezordinea.

- Se elimină competenţa cinstită, în obţinerea de venituri mai mari, element de bază în educarea, pregătirea şi eficienţa armatei.

În Armata Regală Română funcţia crea gradul, un principiu simplu şi foarte eficient. Nimeni nu putea avansa în grad fără a avea un stagiu obligatoriu în funcţia corespunzătoare gradului următor, stagiu fixat cu mare precizie în regulament. Exemplu: Un sublocotenent nu poate fi avansat la gradul de locotenent dacă nu avea stagiul stabilit de regulament în funcţia de comandant de pluton, la infanterie, sau de stagiul de pilot în escadrilă, la aviaţie. La finele acestui stagiu i se făcea o notare care putea fi favorabilă sau negativă. Dacă notarea era favorabilă, la sfârşitul stagiului în gradul respectiv şi cu cel la comanda plutonului efectuat, era propus pentru avansare. Avansarea se făcea pe promoţii în ordinea rezultatelor notării şi în funcţe de locurile vacante în funcţia următoare. Nimănui nu-i trecea prin cap că ar putea comanda o companie dacă nu a comandat în prealabil un pluton şi aşa mai departe. Pentru gradele mici nu se punea problema lipsei de funcţii pentru gradul următor. La gradele mari şi mai ales la generali, această situaţie era destul de frecventă mai ales în timp de pace. Datorită acestei cauze apăreau *"coloneii cu stea"*. Aceştia erau cei ce îndeplineau toate condiţiile pentru avansare la gradul de general dar nu puteau fi avansaţi din cauza lipsei de funcţii. Trebuiau să existe Mari Unităţi cu postul de comandant disponibil.

La o notare negativă, ofiţerul nu putea fi avansat. Era trecut în promoţia următoare, cu care urma din nou acelaşi drum spre avansare. Aplicarea acestui sistem făcea inutilă diferenţierea salarizării. Salariul era egal pentru toţi militarii cu acelaşi grad din toată ţara.

Îndemnizaţii existau numai la armele speciale, cum erau atunci aviaţia şi marina. Îndemnizaţia de zbor a aviatorilor era o soldă de Slt. pentru toţi piloţii indiferent de grad. Iată încă un criteriu echitabil. Zborul nu era considerat deosebit funcţie de grad.

Toate activităţile unităţilor militare erau stabilite prin regulamente simple şi clare, care nu creau dubii sau interpretări. Până şi activităţile administrative şi financiare se desfăşurau pe bază de regulament. Corespondenţa cu eşaloanele superioare sau inferioare era aproape inexistentă. Birocraţia era extrem de redusă. Serviciul *"casierie"* al Flotilei 1 Vânători, cum se numea atunci, era de fapt un serviciu financiar încadrat numai cu doi oameni, un ofiţer de intendenţă şi un subofiţer de administraţie.

Astăzi, armata are un număr nejustificat de mare de generali şi colonei care nu numai că nu au nici un rost, dar încurcă treaba şi menţin o atmosferă dăunătoare armatei. Un exemplu foarte elocvent este raportul Grupului de aviaţie dela Cearmata-Timişoara, adresat preşedintelui ţării şi publicat în cotidianul *ZIUA* din 14.04.99. Raportul arată starea gravă în care se află această unitate, nu numai din punct de vedere material dar şi moral, tocmai din cauza ofiţerilor cu grade mari obţinute pe criterii politice, dar incompetenţi.

Am dat, pe scurt, aceste exemple pentru a se înţelege mai bine care este diferenţa de concepţie dintre un sistem corect, echitabil şi eficient şi unul care lasă porţile deschise pentru crearea de nedreptăţi, neeficient, inechitabil şi dezbinător. Sunt unul din cei care am asistat la transformarea armatei române dintr'o instituţie demnă, unită, disciplinată, cu un înalt simţ patriotic, cu dragoste neţărmurită pentru ţară, popor şi rege, într'o adunătură de obedienţi unui partid antipatriotic, anticreştin şi pus în serviciul unei puteri străine duşmănoase poporului nostru.

Problemele create de această transformare sunt mult mai numeroase şi mai grave, care trebue neapărat aduse la cunoştinţa poporului nostru. În cadrul armatei s'au produs nenumărate crime extrem de grave care nu sunt încă cunoscute.

Revenind la noul sistem de salarizare fără nici un dubiu că intenţiile celor care l-au conceput sunt aceleaşi ca ale vechilor comunişti. Actuala putere nu vrea să aibă o armată puternică şi unită, dar nici această armată nu-i va apăra la nevoie.

MAREŞALUL ION ANTONESCU

Urmare din pag. 16

ţării. Vă sunt recunoscător, Domnule General, pentrucă numai prin munca, ţăria şi străduinţa Domniei Voastre neam.ul întreg şi cu mine trăim bucuria zilelor de glorie străbună".

Cum să dăm crezare scribilor că Mareşalul ar fi fost necuviincios cu Regele când la 25 Iunie 1941 îi trimitea de pe front telegrama ce urmează:

"Mulţumesc Majestăţii Voastre pentru cuvintele de îmbărbătare şi apreciere cu care aţi cinstit ţara şi pe mine. Fiţi sigur, Majestate de devotamentul nostru. Pentru ţară şi pentru Majestatea Voastră trebue să învingem".

Nu e cazul să revin la detestabilul film al zilei de 23 August 1944. Voi reda doar zguduitoarea întrebare a Mareşalului la proces: *"Ce căutam eu în seiful Palatului când aprobarea condiţiilor puse de mine pentru armistiţiu venea pe numele meu?"* Dovada că Ruşii ar fi vrut să semneze armistiţiul cu Antonescu şi nu cu altcineva este şi mărturia unui general sovietic care venise la Mareşal la închisoare cu textul armistiţiului pentru semnătură. Un text umilitor pentru ţară pe care Ion Antonescu, cu toate ameninţările de moarte ale Kremlinului, n'a vrut să-l semneze. Dela acel general a şi aflat Mareşalul că toţi oamenii politici dela Bucureşti semnaseră deja cu docilitate acel armistiţiu de cabală!

Ce fel de dictator era Antonescu dacă, la un moment dat, atesta întru susţinerea justiţiei româneşti: *"Ordinul pe care l-am dat primului preşedinte dela Casaţie este următorul: <Îţi dau ordin să nu execuţi nici un ordin al generalului Antonescu?>"*

Dar să revenim la neîntrecuta demnitate a lui Ion Antonescu care, după ce-şi declină la proces că este *"născut în oraşul Piteşti, judeţul Argeş, la 2 Iunie 1882, din părinţii Ion şi Chiriachiţa, născută Dobrian, căsătorit cu Maria, născută Niculescu"*, a zis categoric: *"Cer să nu fiu legat de mâini şi nici la ochi când se va trage în mine !"*

I-au fost alături până la ultima suflare camarazii de martiriu Mihai Antonescu, Constantin Piky Vasiliu şi Gheorghe Alexianu. Mihai Antonescu ale cărui ultime cuvinte în faţa procurorilor Alfred Petrescu şi Gheorghe Săndulescu au fost: *"Se săvârşeşte o mare greşeală prin executarea Mareşalului"*. Gheorghe Alexianu care a zis cu demnitate şi el: *"Doresc Neamului Românesc să-şi îndeplinească idealul pentru care cad eu astăzi aici !"*

La un parastas în memoria Mareşalului mă întrebam şi îl întrebam pe Ministrul Apărării de atunci, Gheorghe Tinca: *"Unde ne sunt generalii în uniformă?"* Mă întrebam şi îl întrebam pe şeful Marelui Stat Major, generalul Dumitru Cioflină: *"Unde este plutonul de onoare care să dea Cezarului ce e al Cezarului ?"* Mă întrebam şi-l întrebam pe Ion Iliescu: *"Unde este coroana din partea Preşedinţiei României pentru cel care a făcut Reîntregirea dela 1941?"* Aceleaşi întrebări le pun şi dela 1996 de când ze zice că avem Guvern, Parlament şi Preşedinte de dreapta?

O singură mângâiere am, aceea că parastasele dela Biserica Sfinţii Constantin şi Elena, ctitorită de Ion şi Maria Antonescu, precum şi pelerinajele iniţiate de *"Pro Basarabia şi Bucovina"* şi Asociaţia Veteranilor de Război la Crucea-Monument de pe locul asasinării Mareşalului la 1 Iunie 1946 în Valea Piersicilor dela Jilava, au devenit tradiţie anuală.

Nicolae LUPAN

(Din cartea *"Românismul Bucovinei"* în curs de apariţie)

Sfatul nostru

TOŢI PENTRU TOŢI

Urmare din pag. 14

să pătrundă în noi Duhul Sfânt, care ne însufleţeşte şi ne conduce din bine în mai bine, dacă noi îl iubim pe aproapele nostru. Şi care este aproapele nostru, dacă nu în primul rând un alt Român, neamuri, vecini, colegi şi omul de pe stradă?

Să începem astăzi să ne îmbunătăţim pe noi înşine, fiecare pe el, şi dacă fiecare din cei 24 milioane de Români din Patria-Mamă şi 30 de milioane de Români în lume, se va îmbunătăţi, se va îmbunătăţi întreaga naţiune. Naţiunea este formată din fiecare din noi, din mine şi tine, din el şi ea. Nu întreba ce a făcut naţiunea pentru tine, ci, întreabă-te ce ai făcut tu pentru ea. Eu, tu, el şi ea trebue să contribuim la binele naţiunii, pentru ca apoi, binele naţional, general, să se poată întoarce spre noi, spre fiecare. Nu este suficient să spui că te cheamă *"Escu"*, ci, trebue să faci bine unui alt *"Escu"*. Abia atunci ai contribuit la binele naţiunii, şi automat la binele tău. Atunci dovedeşti că eşti bun Român.

Fiecare pentru fiecare, fiecare pentru toţi, toţi pentru fiecare, toţi pentru toţi.

•

••

Să luăm aminte:

- Papa Ioan Paul al II-lea (Polonezul, Slavul, Pavel Vojtyla) a fost părintele spiritual al sindicatului *"Solidaritatea"* din Polonia, omul care a dat lovitura de graţie imperiului rusocomunist. Lumea şi inclusiv naţiunea română trebue să-i datoreze recunoştinţa pentru tot ce a făcut el. Cei care îl calomniază sunt experţii diavolului, iar ei nu fac decât să arate cine sunt.

- Acum este cazul ca să reînvie *"Şcoala Ialinistă"* dela Blaj şi să ia fiinţă o şcoală la Bucureşti, prin care să se unească elita naţională românească.

- Statul, şcoala, Biserica, societatea civilă, *să promoveze principiul "Toţi pentru toţi"*, iar în toate mijloacele de transport în comun, autobuze, tramvaie, metrou, trenuri, să fie afişate citate din Sfânta Scriptură, maxime din poeţii si scriitorii români pe această temă.

- Naţia română este emoţională, se aprinde repede şi se stinge la fel de repede. Să contribuim ca naţia română să devină mai raţională, să gândească şi să nu uite. Nici vizita Papei dela Roma.

- Acum este momentul începerii îmbunătăţirii mentalităţii Românilor. Să terminăm cu balcanismul, levantinismul, bizantinismul. Afară din Balcani!

George BĂLTEAN

FARA ARMÂNEASCĂ

"ROMÂNII DELA SUD DE DUNĂRE"

Documente, Bucureşti 1997

——Stelian BREZEANU - Gheorghe ZBUCHEA——

Urmare din numărul trecut

Perioada de după victoria revoluţiei Junilor Turci până la războaiele balcanice reprezintă într'un fel, pe plan politic, o adevărată *"epocă de aur"* pentru românismul din inima Peninsulei Balcanice. Graţie aplicării, vremelnice şi incomplete de altfel, a prevederilor constituţionale, ca şi a rolului important al unor fruntaşi români, nelipsind nici intervenţia discretă dar eficientă a agenţilor diplomatici ai guvernului dela Bucureşti, pentru Români a început abia acum aplicarea aproape integrală, cu toate consecinţele, a celor ce decurgeau din iradeaua din 1905. Alegându-şi propriii primari şi consilieri, comunităţile române şi-au trimis reprezentanţi în administraţia regională şi chiar centrală. Dintre Români, unii au putut intra în magistratură, în domeniul finanţelor, în alte cariere publice. Unii au fost sprijiniţi direct şi eficient pentru a-şi termina cariera universitară. Creşterea numărului de Români în funcţiile publice s'a datorat şi faptului că ei erau printre puţinii, proveniţi din rândurile minorităţilor, ce erau consideraţi devotaţi statului. Au continuat a se afla în centrul atenţiei probleme considerate a fi esenţiale, precum cea a educaţiei, a şcolilor primare şi secundare şi cea religioasă, respectiv a ierarhiei, a episcopatului românesc. S'au desfăşurat o serie de acţiuni cu caracter local sau general.

Noul climat a dat posibilitatea organizării primelor, de fapt singurelor, congrese naţionale ale Românilor din Balcani şi rolul preponderent a revenit corpului didactic ce reprezenta, atunci şi acolo, partea cea mai activă şi conştientă a românismului. Un prim congres a avut loc la Bitolia, în zilele de 10-11 Iulie 1909. Acest congres, prezidat de Gheorghe N. Magear şi Tascu Ciomu, a adoptat un adevărat program naţional în 10 puncte ce prevedea între altele reorganizarea şi impulsionarea comunităţilor româneşti, formarea unui consiliu permanent din 7 membri ce urma a se ocupa de toate formele româneşti, rezolvarea problemei bisericeşti, instituirea unui caracter regulat, anual pentru viitoare congrese naţionale. O nouă reuniune cu o participare mai numeroasă şi reprezentativă, precum şi cu o participare a autorităţilor turceşti şi a Societăţii de cultură macedo-română din Bucureşti, s'a desfăşurat tot la Bitolia, în perioada 2-11 Septembrie 1909. Acolo au fost dezbătute amplu problemele învăţământului, mai cu seamă programele şi regulamentele şcolare, ca şi problema alcătuirii de manuale şi material didactic în dialect şi în conformitate cu realităţile şi nevoile din Balcani. Cu aceeaşi ocazie a fost adoptat şi un regulament şcolar. Cel de-al treilea congres s'a desfăşurat în zilele de 10-12 Iulie 1910, cu participarea a 75 de delegaţi ai comunităţilor româneşti, ai oficialităţilor, a deputatului F. Mişea, a lui P. Papahagi şi P. Pucerea, ca reprezentanţi ai Societăţii de cultură macedo-română. Şi la acest congres şcoala şi biserica s'au aflat în centrul discuţiilor. A fost aleasă o delegaţie din 31 de membri ce urma a se deplasa la Constantinopol pentru a rezolva problema episcopatului românesc. Cea mai importantă decizie a fost crearea unui organism central coordonator, denumit *"Eforie a şcoalelor şi bisericilor române"*, ce urma să reprezinte toate comunităţile româneşti din Turcia, având atribuţiile unui adevărat comitet naţional. Autorităţile turce au recunoscut clar caracterul reprezentativ al acestui congres, precum şi Eforia ca unică reprezentantă legală şi autorizată a populaţiei româneşti din Turcia. Era un caz singular pentru minorităţile din Balcani, o recompensă acordată de autorităţile turceşti Românilor pentru loialitatea lor faţă de noul regim. Ulterior, din păcate, starea şi acţiunea elementului românesc din Turcia a fost influenţată negativ de o serie de factori, precum politica oficială în problema naţională cu tot mai pronunţate tendinţe de turcizare, atragerea unor Români în rândurile Greco-Romanilor, necoordonarea activităţii tuturor factorilor româneşti din Turcia şi din afară, lipsa unor personalităţi proeminente în structurile Eforiei şi ale Consiliului General al acesteia, ambiţiile şi tendinţele de autonomie ale unor fruntaşi ai politicii româneşti, acţiunea dizolvantă a altor factori balcanici. A fost pierdută o ocazie deosebită de manifestare mult mai amplă a românismului. Spre sfârşitul anului 1910 s'au constatat deja elementele îngrijorătoare. S'a creat atunci aşa-numita *"Societatea pentru propagarea limbii româneşti şi turceşti printre Aromâni"*, care în fapt urmărea înlăturarea autorităţilor dela Bucureşti în desfăşurarea, deci fiinţarea învăţământului românesc din Peninsula Balcanică. O lege privind situaţia bisericilor şi şcolilor din Macedonia era de asemenea nefavorabilă Românilor pentrucă conţinea o anumită dependenţă a Românilor faţă de patriarhia ecumenică.

Anul 1911 a fost dominat de efortul de rezolvare a problemei bisericeşti. În numele Vlahilor ortodocşi din Imperiul Otoman, Nicolae Batzaria depunea la 16 Martie 1911 un amplu memoriu în care se cerea libertate şi drepturi egale pentru biserică, preoţii români şi ierarhii acestora. Noul demers s'a soldat cu un eşec, astfel că s'a ajuns la ideea unei rupturi depline cu Patriarhia prin crearea unei biserici româneşti distincte cu o ierarhie corespunzătoare. În cursul lunilor August-Octombrie 1911 practic în toate aşezările româneşti au avut loc adunări generale care au dezbătut problema religioasă şi au adoptat şi semnat declaraţii şi decizii corespunzătoare. Comune marii majorităţi a actelor adoptate atunci erau sublinierea deosebită a rolului limbii şi bisericii naţionale, ca şi aprobarea rupturii cu Patriarhia şi implicit a creerii unui episcopat. Documentele epocii reliefează o unanimă dorinţă pentru o biserică proprie şi hotărîtoare de a duce *"lupta curată pentru o lumină, pentru o limbă şi pentru patrie"*. Lupta în problema episcopatului, în afara conţinutului ei intrinsec de natură religioasă, era, mai cu seamă, motivată de considerente naţionale. Se repeta ceea ce se întâmplase mai înainte în cazul Bulgarilor şi al Sârbilor care, victorioşi, reuşiseră să diminueze şi chiar să anihileze progresele elenismului. Dacă în cazul celorlalţi Ortodocşi din Balcani, Patriarhia cedase, ea a rămas intransigentă în ceea ce-i privea pe Români. Nu s'a materializat deci un program ce avea atunci o largă adeziune populară. Problema a mai fost reluată, tot fără rezultate, şi în 1914, şi în perioada interbelică inclusiv în vremea guvernării antonesciene, tot fără succes.

5. Izbucnirea şi apoi complexa evoluţie a evenimentelor balcanice din anii 1912-1913 au avut însemnate repercursiuni asupra situaţiei Românilor împrăştiaţi în întregul teritoriu aparţinând tuturor statelor din zonă. În Peninsula Balcanică s'au petrecut o serie de modificări existenţiale pentru Români decurgând din relaţiile izvorîte din desfăşurarea operaţiunilor militare, instaurarea unor regimuri de ocupaţie şi în final trasarea noilor frontiere ce-i divizau mai mult pe aceşti Români în structuri statale diferite şi chiar antagonice. Încă dela început, numeroşi Români dela Dunăre până la Tesalia şi din ţinuturile Albaniei până în Tracia au fost chemaţi sub arme, iar locurile lor de baştină, în numeroase cazuri au fost deosebit de afectate de desfăşurarea operaţiunilor militare. Aşa-zisa *"acţiune eliberatoare"* a statelor coaliţiei balcanice s'a soldat cu distrugerea totală sau parţială a numeroase aşezări româneşti, închiderea şcolilor şi dărâmarea bisericilor, cu numeroase victime ca şi cu un exod în continuă amplificare. Numeroşi au fost cei care, intelectuali sau oameni de rând, s'au refugiat în regatul României unde şi-au găsit o nouă patrie, mai sigură şi de unde n'au mai plecat. Parlamentul României, societatea românească s'au îngrijit să ajute pe cât posibil această populaţie, cheltuindu-se în acest scop mari sume de bani. Situaţia Românilor balcanici se afla în centrul atenţiei întregii societăţi nord-dunărene, desfăşurându-se între altele ample acţiuni populare în capitală şi în ţară, în care se cereau drepturi, inclusiv o intervenţie hotărîtă a guvernului român în favoarea conaţionalilor din Peninsula Balcanică. Încă din toamna anului 1912, prin intermediul Societăţii de cultură macedo-română s'a decis iniţierea unor acţiuni care urmau a atrage atenţia cabinetelor europene asupra situaţiei şi perspectivelor românismului balcanic. Astfel sub conducerea şi cu aportul hotărîtor al lui George Murnu a fost alcătuit un amplu document cuprinzând o prezentare a trecutului, prezentului şi mai ales a dorinţelor românismului balcanic. Tipărit şi în câteva limbi străine, a fost larg difuzat în ţară şi peste hotare, după ce a fost adoptat ca document oficial de către Societatea de cultură macedo-română ce se considera exponentă legitimă a românismului balcanic.

Scurtul excurs istoric asupra originii, evoluţiei şi renaşterii naţionale era urmat de o pledoarie privind legitimitatea drepturilor naţionale. Scoţându-se în evidenţă contradicţia dintre iniţialele gânduri eliberatoare şi dorinţele de expansiune teritorială de după aceea ale învingătorilor Turciei, se argumenta ca unică soluţie de viitor autonomia macedoneană, aceasta fiind în fapt ideea fundamentală a documentului. Se arăta că: *"Dat fiind că nici unul dintre statele limitrofe nu se poate întinde şi asigura dominaţia sa asupra unei părţi a Macedoniei fără a ignora şi călca în picioare drepturile evidente ale mai multor naţionalităţi de rasă şi religii diferite, ceea ce ar fi cel mai logic de făcut, ar fi renunţarea la orice spirit de cucerire şi dominare şi de a adopta pur şi simplu formula Macedonia Macedonenilor. Macedonia ar forma astfel un stat autonom unde toate naţionalităţile ar avea aceleaşi îndatoriri şi drepturi egale şi unde libertatea conştiinţei, a religiei şi a limbii va fi proclamată în mod absolut"*. Se observa, pe bună dreptate, că acordarea autonomiei unui asemenea mozaic de naţionalităţi fusese de altfel acceptată multă vreme de înseşi statele balcanice, până la victoriile din anul 1912.

O Macedonie distinctă a fost mandatul pe care l-a susţinut multă vreme delegaţia Aromânilor: *"dornici de a vedea definitiv stabilită pacea în Macedonia, noi susţinem principiul unei Macedonii autonome, pusă sub protecţia puterilor, ca singur regim capabil să asigure drepturi egale şi libertatea de conştiinţă a tuturor naţionalităţilor din Macedonia care au toate un egal drept la viaţă."* Spre deosebire de aceştia, oficialităţie dela Bucureşti nu au luat în consideraţie la Londra posibilitatea unei Macedonii autonome, înţelegând probabil lipsa de perspective a realizării unei asemenea soluţii. Guvernul Titu Maiorescu a susţinut la Conferinţa dela Londra sau pe lângă cabinetele europene ideea unui stat albanezo-român, precum şi garantarea de către statele succesoare a regimului naţional al Românilor sud-dunăreni, aşa cum fusese el legitimat de Turci după 1905. Trebue arătat că, din câte ştim, şi în rândurile Românilor din Peninsula Balcanică au existat şi alte orientări care, poate, ţineau cont mai mult de realele şanse şi perspective ale rezolvării chestiunii româneşti în Balcani în condiţiile în care de fapt, principal, atât statele din zonă cât şi Marile Puteri nu erau interesate în a crea precedente, respectiv structuri politice noi, deosebite, care ar fi putut aduce complicaţii în viitor. Ideea statului albanezo-român era susţinută în 1913, după ce devenise evident eşecul tentativei de creare a unei Macedonii distincte şi de către George Murnu, în publicaţii din epocă, învăţatul revenind la aceleaşi idei şi la sfârşitul primei conflagraţii mondiale.

Atât în întreaga opinie publică cât şi în cercurile politice cu sau fără intervenţia sau influenţă directă a Românilor balcanici, se contura aceeaşi idee a statului albanezo-român. Era o înţelegere raţională şi pragmatică a noilor stări de lucruri ce urmau a fi reglementate în Peninsula Balcanică şi o acceptare a hotărîrilor, mărturisite sau nu direct, ale cancelariilor europene privind stabilirea unor noi fruntarii politice în zonă; pentru epoca postotomană.

Tratatul dela Londra din 30 Mai 1913 consfinţea încheierea într'un fel a unei lungi etape de istorie a Românilor din Peninsula Balcanică, aceea a existenţei lor în cadrul structurilor politice a Imperiului Otoman, urmând a fi divizaţi între hotarele a patru state balcanice (Grecia, Bulgaria, Serbia, Albania). Având în vedere situaţia tensionată, explozivă chiar, din zonă şi mai cu seamă perspectivele, societatea românească, atât din Sud cât şi dela Nord de Dunăre era legitim îngrijorată şi deci preocupată de viitorul naţional. Problema Românilor balcanici, alături de problema Cadrilaterului şi cea a stabilirii unui echilibru balcanic bazat pe dreptate şi legitimitate a dus la implicarea politico-militară a României în cel de-al doilea conflict balcanic din vara anului 1913 şi la rapida stingere a acestuia, ceea ce a avut drept urmare stabilirea în cadrul conferinţei de pace dela Bucureşti a unei noi realităţi politice în Sud-Estul european.

MACEDONENI

MICA PUBLICITATE

Anunţurile dela rubrica "MICA PUBLICITATE" sunt redactate de solicitanţi

CĂSĂTORII

• Domnişoară - Inginer chimist, 42 ani - frumoasă, vorbeşte 3 limbi, cu domiciliul în Transilvania, România, doreşte cunoştinţă cu domn de origine română cu caracter puternic.
Scrieţi pe adresa: Jeni, 1771 Avenue Rd. RPO Avenue-Fairlawn, P.O.Box 54544, Toronto, Ont. M5M 4N5

• Tânăr român, doresc căsătorie cu o domnişoară de 21-25 ani din Canada, SUA, Germania, Australia, Anglia. Adresa: Dumitrescu Nicolae, str. Cosminelor, nr. 15, bl. 180 B, sc. A, ap. 10. Ploieşti - 2000, România. Tel 44 - 150 139.

• Româncă (din Sibiu), 26 ani, de profesie medic, domnişoară prezentabilă, doresc căsătorie cu Român, cetăţean canadian sau american. Telefon în Canada (519) 472 7336.

CAUTA

• Dl. Dr. med. Mihail Savu, cu adresa: Sebastian-Herbst-Str.1, Bad Soden 63628, Germania, Tel: 06056 3459, doreşte să ia legătura cu vechiul său camarad de suferinţă, Gh. Gorunescu-Penciu din România. Scrieţi la adresa de mai sus.

• Fiica Doamnei Vica Doxan, Lucia Pătraşcu, cu adresa: 3801 Connecticut Ave. N.Y., Ap. 517. Washington D.C. 20008. Tel 202-966 55 51, doreşte să-şi găsească verişoara, căsătorita cu un pictor român ortodox din regiunea Toronto, Ont., Canada. Pe verişoara ei o cheamă Puica. Cei ce pot da informaţii, pot scrie la adresa respectivă.

• Caut pe tatăl meu, Eugen Badea, plecat din România în anii 1945-46. Cine ştie ceva despre el poate scrie la adresa: Nicolae Badea, 26 Springfield, Orlando, Fl., USA.

DRUMURILE MEMORIEI

Ilie MIHALCEA

Ministerul Apărării Franceze a editat de curând o broşură inedită purtând titlul *"Les Roumains en France. 1916-1918"* (Românii în Franţa. 1916-1918). În cele 12 pagini ale lucrării sunt redate articole însoţite de fotografii referitoare la soldaţii români, aliaţi ai Franţei în Primul Război Mondial, luaţi proizonieri de Germani şi deportaţi în lagărele de muncă forţată din Alsacia, Lorena şi alte regiuni din Nordul Franţei. Peste 40% din aceşti tineri români au pierit urmare torturilor, foametei şi frigului. Osemintele lor se găsesc în peste 20 de cimitire româneşti cum ar fi cele din localităţile Soultzmatt, Maubeuge, Assevent, Effry, Hirson, Signy-L'abbaye, Rethel ş.a.

La iniţiativa din 1980 a fostului deţinut politic Remus Radina, în fiecare an de *"Înălţarea Domnului"* se comemorează ZIUA EROILOR la Cimitirul Eroilor Români dela Soultzmatt unde se odihnesc 687 de prizonieri de război români. Cimitirul a fost construit la iniţiativa reginei Maria, căreia pe un monument i-au fost încrustate, mişcătoarele cuvinte: *"Soldaţi români, departe de patria voastră, pentru care v'aţi jertfit, odihniţi-vă în pace, aureolaţi de glorie, în acest pământ care nu vă este străin"*. Cu ocazia inaugurării cimitirului de către Regele Ferdinand şi Regina Maria, la 9 Aprilie 1924, Max Dollfus, cel care a ales locul cimitirului - un bun prieten al Românilor, a declarat ziarului francez *"Timpul"*: *"Nu am fi putut realiza ceea ce s'a făcut fără remarcabila generozitate a comunei Soultzmatt care, fără a ezita, a dăruit în 1919 tot terenul necesar Românilor, fără a limita suprafaţa"*. La 24 Septembrie 1969, ziarul francez *"Alsacia"* scria: *"Prin deliberare, la data de 30 August 1919, Consiliul municipal a decis ca localitatea Soultzmatt să pună la dispoziţia guvernului român un teren pentru înhumarea soldaţilor români decedaţi în timpul captivităţii lor în Alsacia. Soultzmatt face dar, acest teren guvernului român"*. Este un pios omagiu al Franţei, care a dorit ca eroii români să doarmă pe pământul lor.

MONUMENTUL DIN CIMITIRUL ROMÂN DELA SOULTZMATT

În acest an, au luat parte la sărbătoare Români veniţi din Elveţia, Franţa şi Germania. Serviciul religios a fost oficiat împreună de un sobor de şase preoţi români, ortodocşi şi greco-catolici: Mgr. Mihai Frăţilă, Pr. Vasile Molnar, Pr. Sorin Petcu, Mgr. Claudiu Pop, Pr. Dumitru Popa şi Pr. Vasile Urda.

În alocuţiunea sa, Remus Radina, animatorul acestui pelerinaj a amintit celor prezenţi: *"Un mare istoric francez Fustel de Coulanges, în cartea sa din 1864 <La Cité antique> (Cetatea antică) spunea că toată cultura europeană se trage din două instituţii: cultul morţilor şi focul sacru. Noi Românii am avut întotdeauna cultul morţilor, dovadă cei de faţă (...) Focul sacru sunt lumânările. Vă rog să păstraţi tradiţia aceasta. Nu există un sacrificiu mai mare decât jertfa pentru ţară..."* Totdeauna, de Ziua Eroilor, George Mazilu, fost deţinut politic, autorul cărţii *"În ghearele Securităţii"*, care locuieşte la Lausanne, se reculege la mormântul lui Max Dollfus din localitatea Vevey (Elveţia), acest binefăcător al Românilor. În timpul când prizonierii români erau torturaţi şi puşi la munci grele, el, care făcea parte, în timpul Primului Război Mondial, din Agenţia pentru Prizonieri dela Geneva, le-a luat deseori apărarea.

La Paris, în Cimitirul Montmartre, de Ziua Eroilor s'a oficiat, de asemenea, un serviciu religios şi s'a depus o coroană de flori roşii-galbene-albastre la mormântul simbol pe care stă scrisă următoarea inscripţie: *"1944 - 1989. Românilor Căzuţi pentru Dumnezeu şi Democraţie. Exilaţii români"*.

CARTEA DE AUR A EXILULUI

Aşa cum s'a anunţat la "ROMFEST '98", Bucureşti, redacţia ziarului *"Cuvântul Românesc"* intenţionează să publice în anul 2000 *"CARTEA DE AUR A EXILULUI"*.

Materialul necesar pentru întocmirea acestei ample lucrări este greu de obţinut fără ajutorul întregului exil. Pentru acest motiv, rugăm pe toţi Românii din exil să trimită datele lor biografice la redacţie, şi de asemenea, în măsura în care dispun de ele, date biografice şi/sau fotografii ale altor exilaţi trecuţi în veşnicie. Fără această acţiune, mulţi dintre cei care au luptat pentru eliberarea ţării de sub comunism vor rămâne în anonimat, o cruce prăfuită într'un cimitir departe de Ţară, departe de Neam.

Vă rugăm să trimiteţi materialul pe adresa redacţiei, prin fax sau e-mail. Textul trebue concentrat la o pagină dactilografiată.

CUVÂNTUL ROMÂNESC
P.O. Box 78010 Westcliffe Postal Outlet
Hamilton, Ontario, L9C 7N5
Fax: (905)388-4651;
E-mail: mmassoc@lara.on.ca

Dorim să mulţumim celor care deja au răspuns, prin trimitere de date biografice, precum şi prin sugestiile trimise, referitoare la redactarea acestei cărţi.

Comitetul de Redacţie:

George Bălaşu — Sergiu Grossu
Eugen Bârsan — Dumitru Filip
Radu Enescu — Mihaela Moisin
Zahu Pană

MARC BOISSONNEAULT
BARRISTER AND SOLICITOR
Professional services in the following areas:
IMMIGRATION
FAMILY LAW • DIVORCE • CUSTODY OF CHILDREN
ADOPTION • FINANCIAL SUPPORT • CRIMINAL JUSTICE LAW
Pentru informaţii în limba română, contactaţi pe Ms. Rachel, la
TEL: (416) 515 - 1987 ; (416) 515 - 0463
Adresa: 2 St. Clair Avenue West, #801
Toronto, Ontario, M4V 1L5, Canada

ÎN ATENŢIA VETERANILOR ROMÂNI

Asociaţia Naţională a Veteranilor de Război adresează Românilor din străinătate rugămintea de a contribui la realizarea unui ultim volum din colecţia **"VETERANII PE DRUMUL ONOAREI ŞI AL JERTFEI"**.

Contribuţia la respectiva lucrare poate consta din evocări, fotografii, schiţe etc. care să fie trimise până la data de 10 Septembrie 1999, la următoarea adresă:
ASOCIAŢIA NAŢIONALĂ A VETERANILOR DE RĂZBOI
BUCUREŞTI, STR. COBĂLCESCU NR. 28, SECTOR 1,
COD 70768. TELEFON: 011 401 315 75 60

Se adresează rugămintea ca documentele şi/sau materialele respective să fie însoţite de o notă care să cuprindă:

- Numele şi prenumele autorului.
- Gradul militar avut pe timpul participării la evenimente, dar şi cel actual.
- Data şi locul în care s'a desfăşurat evenimentul.
- Marea unitate şi unitatea din care a făcut parte.
- Funcţii mai importante şi titluri ştiinţifice deţinute de autor.

Lucrarea va cuprinde mărturii-document ale foştilor combatanţi din Armata Română, care au luat parte activă la desfăşurarea operaţiunilor din timpul ultimei conflagraţii mondiale.

Această iniţiativă nu poate fi realizată fără sprijinul Românilor veterani care se află răspândiţi în întreaga lume.

ŞTIRI, ŞTIRI, ŞTIRI

A SCĂZUT REZERVA VALUATARĂ ÎN DEVIZE A BĂNCII NAŢIONALE

Din cauza plăţilor mari în contul datoriei externe, rezerva valutară în devize a BNR a ajuns la cel mai scăzut nivel din ultimii doi ani. Rezerva valutară este în scădere cu circa 400 milioane de dolari în luna Mai faţă de luna Aprilie. Rezerva de aur a fost, la 31 Mai, de 852 milioane dolari, respectiv 101,07 tone, care datorită scăderii preţului mediu al aurului pe piaţă (271,05 dolari/uncia), a fost de aproape 1,9 miliarde dolari.

•••

DOLARUL A DEPĂŞIT SUMA DE 15.000 LEI

Cursul de schimb leu/dolar a continuat să crească şi să atingă cel mai ridicat nivel din acest an. La BNR se plăteşte 15,725 lei/dolar. Moneda naţională a pierdut în faţa dolarului american, dela începutul anului curent 43,59%.

•••

UNA DINTRE RESPONSABILITĂŢILE SIE-ULUI

Deputaţii din Comisia de apărare au decis că Serviciul de Informaţii Externe se va ocupa de măsurile privind securitatea informaţiilor secrete de stat la reprezentanţele României în străinătate. Proiectul de lege prevede că informaţiile secrete de stat din activitatea ataşaţilor militari pe lângă organismele internaţionale vor fi protejate prin controlul realizat de MApN. În general, SRI realizează asigurarea securităţii informaţiilor secrete.

•••

GAVRIL DEJEU A DEMISIONAT

Gavril Dejeu a demisionat din funcţia de preşedinte al Organizaţiei Judeţene a PNŢCD Sibiu, principalul motiv fiind conflictele apărute recent în această filială. Dejeu, care conduce această organizaţie de zece ani, continuă să fie membru al PNŢCD Sibiu, datorită calităţi sale de deputat al acestui judeţ. Trei lideri ai filialei judeţene demisionaseră înainte din cauza neînţelegerilor cu preşedintele filialei. Cei care au demisioanat în luna Mai sunt: Deputatul Lia Galic, directorul FPS Sibiu, Nicolae Cirica şi purtătorul de cuvânt al PNŢCD Sibiu, Radu Urdea. Gavril Dejeu a apreciat atunci că gestul demisionarilor nu reprezintă nici un fel de nenorocire, deoarece aceştia nu au avut niciodată idei care puteau fi subiecte de analiză.

•••

PNŢCD A DECIS SĂ-L SUSŢINĂ PE EMIL CONSTANTINESCU

Conducerea PNŢCD a stabilit să susţină candidatura Preşedintelui Emil Constantinescu pentru un nou mandat. Biroul de Conducere, Coordonare şi Control al PNŢCD a dat publicităţii un comunicat în acest sens, menţionând că este necesară continuarea activităţii prezidenţiale ca să poată fi terminat procesul de reformă. În plus, PNŢCD consideră că pentru continuitate şi stabilitate politică este necesară, în primul rând, menţinerea CDR ca bază electorală şi politică a viitoarei guvernări de după viitoarele alegeri.

Preşedintele PNŢCD, Ion Diaconescu, a declarat că s'a consultat cu Preşedintele Emil Constantinescu asupra acestui comunicat, arătând că şeful statului a simţit nevoia ca PNŢCD să-şi afirme categoric unitatea faţă de coaliţie, Guvernanţi şi Preşedinţie. Diaconescu a menţionat că a discutat cu Preşedintele Constantinescu această poziţie a PNŢCD şi pentru a da străinătăţii o imagine de stabilitate. Ion Diaconescu a mai arătat că, în calitate de preşedinte al CDR, poate să facă declaraţii şi în numele alianţei şi că şi-a permis să ia această hotărâre fără a consulta CDR, fiindcă liberalii îl vor susţine şi ei pe Preşedintele Constantinescu la viitoarele alegeri.

•••

PNL SUSŢINE CANDIDATURA LUI E. CONSTANTINESCU PENTRU UN NOU MANDAT

Vicepreşedintele Partidului Naţional Liberal, Paul Păcuraru, a declarat că PNL va susţine pe Emil Constantinescu pentru un nou mandat la preşedinţia României, dacă acesta va fi desemnat drept candidat al CDR.

•••

COALIŢIA A PIERDUT MAJORITATEA ÎN SENAT

În urma demisiei lui Emil Tocaci din PNL, coaliţia majoritară deţine în prezent numai 71 de locuri în Senat. Senatul are 143 de membri, iar pentru o majoritate simplă este nevoie de 72 de senatori. În consecinţă, partidelor coaliţie le va fi destul de greu să-şi promoveze pe viitor proiectele de legi care se dezbat în Senat.

Până acum, din PNL au mai demisionat senatorii Viorel Cataramă, Vasile Ungureanu şi Dumitru Huidu.

•••

FONDURI REDUSE ALOCATE ÎNVĂŢĂMÂNTULUI

Limitările bugetare din învăţământul românesc actual se datorează, între altele, lipsei performanţelor economice şi a resurselor financiare, a spus Preşedintele Emil Constantinescu.

Şeful statului, în alocuţiunea sa rostită cu prilejul prezentării programului *"România Educational"*, a mai spus că lansarea unui program major în domeniul învăţământului reprezintă un eveniment crucial pentru societatea românească actuală, subliniind necesitatea schimbării accentului dinspre resursele materiale spre cele umane înalt educate.

Alianţa Renaşterii României prin Educaţie (ARRE), care a elaborat programul *"România Educational"*, este o structură asociativă nonjuridică formată din organisme şi instituţii publice şi guvernamentale, organizaţii neguvernamentale şi private, precum şi personalităţi ale vieţii politice, sociale, culturale, economice şi financiare româneşti.

•••

OPOZIŢIA ŞI PD-UL LUI ROMAN AU PĂRĂSIT SALA DE ŞEDINŢE

În urma aprobării Comisiei de agricultură a Camerei Deputaţilor a dreptului de proprietate privind terenurile forestiere, la o limită maximă de 30 hectare şi nu 10 hectare cât fusese votată anterior, reprezentanţii opoziţiei şi ai PD au părăsit sala de şedinţe, în semn de protest.

Vicepreşedintele PD, Bogdan Niculescu Duvăz, a declarat că PD va vota împotriva legii referitoare la terenurile agricole şi la păduri, dacă prevederea se va menţine şi în plenul Camerei Deputaţilor, la restituirea a 30 de hectare. Şi preşedintele PD Petre Roman a declarat că partidul său doreşte retrocedarea a numai 10 hectare de pădure.

•••

RĂMĂŞIŢELE PĂMÂNTEŞTI ALE GENERALULUI NICOLAE RĂDESCU

Pentru respectarea istoriei, senatorul Ticu Dumitrescu, a anunţat că va depune la Biroul Permanent al Senatului un proiect de hotărâre prin care să se solicite Guvernului să aducă în ţară rămăşiţele pământeşti ale generalului Nicolae Rădescu, şeful ultimului guvern democrat dinaintea perioadei comuniste.

•••

VICTORIA LA FOTBAL A ROMÂNIEI CONTRA UNGARIEI A PRODUS DEMONSTRAŢII ANTI MAGHIARE

Suporterii români în timpul intonării imnului maghiar la meciul dela Bucureşti, dintre Ungaria şi România, cât şi pe parcursul meciului au huiduit echipa adversă şi au scandat: *"Afară, afară, cu Ungurii din ţară"*. Săptămânaul maghiar *"Vasarnapi Hirek'* ce apare Duminică, a notat că selecţionata de fotbal a Ungariei a jucat într'o atmosferă de iad pe stadionul Steaua.

Suporterii clujeni, care au urmărit partida de fotbal în Piaţa Unirii din centrul oraşului, pe un ecran de 12 metri în diagonală, au scandat lozinci antimaghiare şi au aruncat cu pietre în clădirea Consulatului Maghiar din Cluj. S'au cântat imnuri naţionale şi s'au scandat diferite lozinci, printre care: *"Murim, luptăm, Ardealu-l apărăm"*. Purtătorul de cuvânt al Guvernului ungar nu a făcut caz de comportarea suporterilor români.

•••

VASILE LUPU CREDE CĂ DUPĂ ALEGERI O ALIANŢĂ CU PD NU ESTE NECESARĂ

Vicepreşedintele PNŢCD, Vasile Lupu, deputat de Iaşi, a declarat într'o conferinţă de presă, că nu există o temelie pentru o viitoare alianţă cu PD, după viitoarele alegeri. Ne ajunge colaborarea cu PD din legislaţia actuală, a spus Lupu, care a precizat că vorbeşte în nume personal. Opinia lui Vasile Lupu referitoare la colaborarea cu PD este, într'adevăr, un punct de vedere personal, deoarece BCCC al PNŢCD anunţa, la sfârşitul lunii Mai, printr'un comunicat de presă, că ar putea fi păstrată actuala coaliţie guvernamentală, în ipoteza că rezultatul viitoarelor alegeri parlamentare o va permite.

•••

NU FORŢAŢI ROMÂNIA SĂ LASE SĂ TREACĂ PE TERITORUL EI TRUPELE RUSEŞTI

Într'un articol publicat de Ion Iliescu în ziarul american *"Washington Post"* cu titlul *"Moscova pe Dunăre-veşti rele după Kosovo"*, fostul preşedinte al României, Ion Iliescu, a cerut Statelor Unite să nu dea Rusiei posibilitatea de a-şi reinstaura dominaţia în Sud-Estul Europei. *"Nu forţaţi România sau alte ţări să-şi deschidă graniţele şi autostrăzile pentru trupele şi tancurile ruseşti înaintând spre Kosovo"*.

Articolul publicat a provocat controverse, încât ambasadorul Federaţiei Ruse la Bucureşti, Valerii Keneaikin, a declarat că autorul acestui articol nu poate fi liderul PDSR. După declaraţia ambasadorului rus, Ion Iliescu a precizat, într'o emisiune televizată, că articolul îi aparţine şi că, la elaborarea acestuia s'a consultat cu - apropiaţi. Ziariştii şi analiştii politici cred că textul a fost făcut de altcineva şi semnat, fără a fi citit, de Ion Iliescu.

•••

VICEPREŞEDINTELE PNR, MIHAI BERCA, A DEMISIONAT DIN PARTID

Prim-vicepreşedintele PNR, Mihai Berca, a declarat că a demisionat din partid, deoarece este nemulţumit de modul în care actuala conducere înţelege să facă politică. *"Nu m'am simţit bine când noul preşedeinte al partidului, Viorel Cataramă, s'a folosit de numele meu pentru a impune, la Congresul Naţional al PNR, un statut cu care nu eram de acord"*, a precizat Berca. Până acum au mai demisionat din PNR Mihai Erbaşu, Ioan Alecu şi Emil Dima, care au trecut la ApR. Mihai Berca nu exclude acceptarea unei funcţii în ApR, dacă acest partid îi va face o ofertă care să se potrivească cu credinţele sale.

•••

ION DIACONESCU NU A AUTORIZAT CRITICILE DELA BRAŞOV LA ADRESA LUI REMUS OPRIŞ

Preşedintele PNŢCD Ion Diaconescu a infirmat printr'o declaraţie de presă, că ar fi autorizat declaraţiile făcute de deputaţii Sorin Lepşa şi Ion Gherasim, în numele grupului dela Braşov, când cei doi l-au acuzat pe Remus Opriş că nu-şi face datoria ca purtător de cuvânt al partidului. Cei doi deputaţi, însoţiţi de alţi 13 parlamentari aparţinând grupului dela Braşov, au dezmințit că ar intenţiona să părăsească PNŢCD, fie pentru Uniunea Forţelor de Dreapta, fie pentru Alianţa Naţională Creştin Democrată. Ei l-au criticat pe purtătorul de cuvânt că nu a înfirmat aceste zvonuri, fapt ce a afectat imaginea partidului.

•••

NEGOCIERI ROMÂNO-RUSE

România şi Rusia continuă negocierile pentru găsirea uneri platforme comune de discuţii care să permită reluarea negocierilor pe marginea Tratatului bilateral. Comunicatul MAE arată că, consultările politice, desfăşurate la Moscova, între miniştrii adjuncţi de Externe ai României şi Rusiei, Mihai Răzvan Ungureanu şi respectiv Aleksandr Avdeev, au avut drept subiect stadiul actual şi persepectiva relaţiilor politico-diplomatice şi comercial-economice şi aspecte ale cadrului juridic bilateral. Noua rundă de discuţii va avea loc la Bucureşti în luna Octombrie a.c.

•••

LEGEA ACCESULUI LA DOSARELE SECURITĂŢII

După o perioadă de 16 luni de dezbateri în Senat şi 7 luni de analizare în Comisiile juridice şi de apărare ale Camerei, legea privind accesul la propriul dosar de Securitate şi deconspirarea Securităţii, ca poliţie politică, a intrat în fine în dezbaterile plenului Camerei Deputaţilor. Grupurile parlamentare din Cameră, cu excepţia PRM, s'au pronunţat în favoarea legii privind accesul la dosarele Securităţii.

•••

PARLAMENTUL VA TREBUI SĂ-ŞI EXERCITE CONTROLUL ASUPRA BNR

Incapacitatea BNR de a supraveghea eficient băncile comerciale, care au portofolii enorme de credite neperformante, poate duce la controlul Parlamentului asupra acestei instituţii. Vicepreşedintele PNŢCD Mircea Ciumara a declarat că în condiţiile în care BNR nu se achită suficient de o serie de responsabilităţi, Parlamentul trebue să intervină. Diferenţa de corelare dintre Ministerul Finanţelor şi Banca Naţională a dus la situaţia de astăzi. Celor două instituţii li se cere o colaborare mai eficientă ca să nu aducă nici o perturbare programului guvernamental. Mircea Ciumara a mai spus că BNR trebue să răspundă asupra modului în care au fost folosiţi banii acordaţi, prin bugetul de stat, unor bănci comerciale pentru reabilitare. Este inadmisibil ca greşelile unor bancheri să fie acoperite de sectorul public.

•••

GUVERNUL ESTE RESPONSABIL DE CRIZA ECONOMICĂ

Analiştii economici consideră că Guvernul este singurul responsabil de slaba reformă structurală a economiei, care a făcut să se clatine sistemul bancar, ca urmare a pierderilor preluate dela agenţii economici. Se resping opiniile potrivit cărora din cauza politicii monetare a BNR şi a slabei supravegheri bancare s'a ajuns în criza actuală. Din contră, spun analiştii economici, BNR a fost singurul factor de echilibru. Banca şi-a exercitat atribuţiile de supraveghere, dar nu a luat cele mai severe măsuri, a declarat Gabriela Sendroiu, director de analiză.

•••

UNITATEA ŞI INDIVIZIBILITATEA TERITORIULUI ROMÂN

Preşedintele Emil Constantinescu a declarat în cadrul unei întâlniri cu oamenii de cultură din judeţul Mureş, că a primit informaţii despre existenţa unui nou proiect care vizează rediscutarea autonomiei Transilvaniei şi a Banatului. El a precizat că, personal, nu va accepta niciodată forme de guvernare de tip autonom, care atentează la suveranitatea statului român. Nu putem accepta sub nici o formă un sistem federal de guvernare şi de administrare legislativă de tip regional şi nu acceptăm idei separatiste ce contravin interesului poporului român, a spus Constantinescu. El a declarat că proiectul respectiv circulă în marile oraşe din Transilvania pentru a fi semnat de intelectualii ardeleni.

•••

ADERAREA LA UNIUNEA EUROPEANĂ

Potrivit unui plan elaborat de Centrul pentru Studii Europene din Bruxelles, România şi Bulgaria, state care se află în aşa numitul - valul doi al aderării - la Uniunea Europeană, ar trebui să fie invitate la negocieri în vederea aderării începând cu 1 Ianuarie 2000.

•••

RATA INFLAŢIEI A SCĂZUT

Rata inflaţiei în luna Aprilie a fost de 4,8%, în scădere faţă de luna anterioară, când nivelul acesteia a fost de 6,4%.

Faţă de Decembrie 1998, rata inflaţiei în luna Aprilie a fost de 18,2%, iar faţă de Aprilie 1998 de 38,7%. În luna Aprilie 1999 rata inflaţiei de 4,8% a fost pentru prima dată când s'a situat peste creşterea cursului de schimb leu/dolar.

Potrivit Comisiei Naţionale de Statistică, în Aprilie, cea mai mare creştere de preţuri, de 6,7% a fost înregistrată la servicii. De asemenea, preţurile mărfurilor alimentare s'au majorat cu 5,2%, iar cele ale mărfurilor nealimentare cu 3,7%. În cadrul grupei de servicii, cele mai semnificative creşteri de tarife au fost consemnate în sectorul poştei şi comunicaţiilor - 17,5%, urmat de cel al transportului aerian - 16,9%. Tarifele pentru serviciile de îngrijire medicală s'au majorat cu 6,3%.

În grupa mărfurilor alimentare, creşteri importante de preţuri au fost înregistrate la fructe proaspete - 26,2%, cafea - 14,1%, citrice - 11,4%, margarină - 9,2%, bere - 8,4%, carne de pasăre - 7,4%, zahăr - 5,9%, unt - 5,4%.

Tarifele la energia electrică, gaze şi încălzire centrală au rămas nemodificate.

ŞTIRI DIN ŢARĂ

transmise de Andrei BĂDIN

GREVELE DELA BRAŞOV ŞI IAŞI

Câteva mii de muncitori dela uzinele braşovene Tractorul, Roman, IAR şi Rulmentul s'au îndreptat spre sediul Prefecturii, spunând că nu au încredere în protocolul încheiat cu delegaţia guvernamentală şi conducerea celor două unităţi economice. Cu o zi înainte o delegaţie guvernamentală s'a deplasat la Braşov pentru detensionarea conflictului şi au ajuns la un compromis semnând un protocol în care se prevedea alocarea unor credite pentru plata furnizorilor sau pentru relansarea exporturilor, precum şi înlesniri la plata obligaţiilor bugetare. Prtotestarii braşoveni au cerut Premierului Radu Vasile garanţii scrise privind respectarea acordului încheiat. Purtătorul de cuvânt al Guvernului, Adriana Săftoiu, a declarat că Guvernul şi-a însuşit protocoalele semnate la Braşov, şi acestea vor fi puse în aplicare conform celor convenite.

Conflictul de muncă dela Iaşi a scos în stradă peste 1.500 de angajaţi ai unităţii Tepro, care au încercat să pătrundă cu forţa în sediul Prefecturii. Mitingul fusese autorizat, dar după un schimb de replici între protestatari şi jandarmi, muncitorii au forţat cordonul forţelor de ordine. Câteva persoane au fost rănite în timpul confruntărilor, printre care un ziarist, un poliţist şi o femeie.

GREVA SIDICATELOR DELA METROU ESTE ILEGALĂ

Ministrul Transporturilor, Traian Băsescu, a declarat în cadrul unei conferinţe de presă, că protestul sindicatelor dela metrou nu se justifică şi are caracter ilegal, în condiţiile în care doar 48% din salariaţi au semnat adeziunea de participare la măsura de protest. Greva a fost declanşată pentru a acoperi gravele ilegalităţi din sistemul de închiriere a spaţiilor comerciale şi solicitării unui al treispreceelea salariu, respectiv a primei de Paşte. Acestea nu au fost acceptate, pentrucă acest lucru ar contraveni Legii bugetului de stat, care limitează creşterile de salariu din acest an. Ministrul Transporturilor a înaintat Curţii Supreme de Justiţie cererea de suspendare a conflictului de muncă dela metrou.

•••

GUVERNUL SE CONFRUNTĂ CU ALTE PROTESTE

Favorizarea de către Guvern, sub presiunea sindicatelor, a unor societăţi comerciale de stat în detrimentul multor altor societăţi încurajează un comportament în contradicţie cu principiile economiei de piaţă şi va îndemna şi alte societăţi să parctice un comportament similar, apreciază analiştii economici. Guvernul se confruntă cu ample proteste de stradă din partea sindicatelor unor mari societăţi comerciale de stat. Dacă se continuă în ritmul acesta, cu scutiri de plată sau acorduri de credite, practic şi alţii vor fi încurajaţi să ceară la fel. Este clar că avem o economie în derivă, unde apar şi vor apărea tensiuni, dar ele trebuesc rezolvate înainte de a erupe, a declarat Claudiu Simulescu, director la societatea de brokeraj Capital Securities.

•••

ROMÂNIA A CERUT SPRIJIN PENTRU APLICAREA EMBARGOULUI

România a solicitat Uniunii Europene Occidentale (UEO), sprijinul pentru aplicarea embargoului petrolifer împotriva Iugoslaviei. Solicitarea a fost făcută în cadrul reuniunii Consiliului Ministerial la UEO, în perioada 10-11 Mai, la Bremen.

•••

GUVERNAREA PDSR-PUNR-PRM ESTE RESPONSABILĂ DE SITUAŢIA ACTUALĂ ECONOMICĂ

Preşedintele PD, Petre Roman, a declarat în Parlament, că răspunderea pentru *"mormanul de datorii"* pe care România trebue să le plătească în acest an revine guvernării PDSR-PUNR-PRM. Roman a spus că *"găurile"* dela Bancorex - în valoare de 1,3 miliarde de dolari şi cele dela Banca Agricolă - de 500 de milioane de dolari, au apărut în perioada 1993-1996.

•••

FIRMA RENAULT ŞI SOCIETATEA AUTOMOBILE DACIA

Imlpicarea firmei franceze Renault în privatizarea societăţii Automobile Dacia asigură supravieţuirea şi dezvoltarea pe termen lung a mărcii naţionale Dacia şi, implict, a industriei auto din România, comentează conducerea Automobile Dacia Piteşti. Guvernul a decis să acorde companiei Renault facilităţile de natură fiscală solicitate de partea franceză pentru privatizarea societăţii Automobile Dacia SA. Între facilităţile aprobate de Guvern pentru Renault se numără o mulţime de scutiri de taxe. De asemenea, societatea Dacia va fi scutită, pe o perioadă de cinci ani, dela plata impozitului pe profit.

•••

ROMÂNII AU ÎNCREDERE ÎN NATO

Românii se pronunţă în proporţie de 62,4% pentru întrarea României în NATO. O creştere de 5 % faţă de luna precedentă. 25,2% ar prefera ca România să rămână în afara NATO, iar 12,3% sunt nedecişi.

•••

INVESTOTORII FRANCEZI SUNT DERUTAŢI

Investitorii francezi sunt derutaţi de schimbările repetate în legislaţia românească, a declarat la Iaşi, ambasadorul Franţei la Bucureşti, Pierre Menat. Dificultăţile investitorilor pornesc dela instabilitatea care se manifestă în economia românească. Legislaţia este schimbată des şi sunt prea multe formalităţi, a spus ambasadorul. El a adăugat că, în pofida acestor dificultăţi, Francezii au mari proiecte în România şi a exemplificat cu cele ale Societe Generale, France Telecom, Lafarge şi Renault.

•••

REVENDICĂRILE SINDICALE VOR FI SUSŢINUTE ÎN PARLAMENT

Reprezentanţii partidelor politice din coaliţie şi ai grupurilor parlamentare ale acestora din cele două Camere ale Parlamentului au adoptat o declaraţie prin care grupurile parlamentare ale partidelor din coaliţie se angajează să susţină, în Parlament, rezolvarea revendicărilor sindicale. Reprezentanţii confederaţiilor sindicale CNSLR-Frăţia, Cartel Alfa, BNS, CSDR s'au întâlnit la Palatul Victoria cu Premierul Radu Vasile şi cu reprezentanţii partidelor politice din coaliţia de guvernare, angajându-se să susţină în Parlament legislaţia muncii.

•••

BANCA NAŢIONALĂ ŞI GUVERNUL

Prim-ministrul Radu Vasile a cerut o colaborare mai bună între Banca Naţională şi Guvern. El a afirmat că banca centrală este o instituţie puternică, care, în anumite momente, poate demola un Guvern şi un sistem bancar. El a spus că politica monetară a României trebue modificată, în sensul trecerii ei dela absolutizarea ratei de schimb, reprezentată printr'o masă monetară redusă şi menţinerea unor dobânzi ridicate, la o valoare plăcută exteriorului. Ca să meargă economia, trebue să mergem cât mai mult pe aspectul investiţional, a mai spus Radu Vasile.

•••

S'A CERUT DIN NOU CONDAMNAREA COMUNISMULUI

În plenul Senatului, Senatorul PNŢCD Ioan Moisin a cerut autorităţilor să adopte o serie de măsuri reformatoare în plan statal, cum ar fi decalarea Partidului Comunist Român ca organ antinaţional şi antipopular. El a mai cerut declararea ideologiei comuniste de tip bolşevic ca ideologie criminală.

Senatorul Ioan Mosin s'a pronunţat şi pentru purificarea structurilor de foşti securişti şi colaboratori ai Securităţii în vechile structuri din actualul aparat de stat. Trecerea dela comunism la regim democrat s'a făcut cu menţinerea zdrobitoare în structurile statului a aceloraşi persoane aparţinând aparatului comunist, iar vechea mentalitate a supravieţuit şi schimbării de regim, a mai spus Moisin în plenul Senatului.

•••

CDR RĂMÂNE SINGURA OPŢIUNE POLITICĂ PENTRU PNŢCD ŞI PNL

Premierul Radu Vasile consideră că CDR rămâne singura opţiune politică valabilă pentru PNŢCD şi PNL şi speră ca divergenţele dintre cele două partide să înceteze. Divergenţele dintre PNŢCD şi PNL s'au amplificat după ce liberalii au anunţat că vor propune formaţiunilor din CDR două variante de protocol, una care precizează că PNL va candida separat de Convenţie la alegerile locale, în timp ce a doua arată că toate formaţiunile din CDR vor candida independent, cu stabilirea unui pact de neagresiune electorală. Preşedintele PNŢCD a declarat, referindu-se la variantele propuse de PNL, că partidul său nu va accepta să meargă în alegeri în afara Convenţiei.

•••

ÎNTÂLNIRI PERIODICE ÎNTRE CONSTANTINESCU ŞI RADU VASILE

Preşedintele Emil Constantinescu a anunţat că a convenit cu Premierul Radu Vasile ca, începând cu luna aceasta să aibă întâlniri periodice, în cursul cărora se vor discuta principalele probleme din actualitatea economică şi politică. Şeful statului a precizat că aceste întâlniri vor avea loc în fiecare Vineri, la palatul Cotroceni, a doua zi după şedinţele guvernului. Şeful statului nu a exclus posibilitatea de a participa, la rândul său, la şedinţele de guvern.

•••

LIBERALII EXCLUD RISCUL SCINDĂRII CDR

Vicepreşedintele PNL, Paul Păcuraru, a declrat într'o conferinţă de presă, că nu există riscul scindării CDR, şi că reprezentanţii PNŢCD vor acepta în cele din urmă propunerea liberalilor privind participarea pe liste separate în alegerile locale. Soluţia participării pe liste separate la alegerile locale este avantajoasă pentru formaţiunile politice din Convenţie. El a spus că, în cazul în care PNL şi PNŢCD ar participa cu liste comune la alegeri, CDR ar obţine doar aproximativ 15% din voturi, în timp ce, în situaţia participării cu liste separate, formaţiunile din CDR pot să obţină 30% din voturile electoratului.

•••

SUSŢINEREA GUVERNULUI ESTE ÎN PERICOL

Liderul grupului parlamentar PNL din Senat, Paul Păcuraru, consideră că migraţia parlamentară, în special în cazul coaliţiei guvernamentale, a atins un nivel exterm de ridicat şi este un important generator de instabilitate, deoarece pune sub semnul întrebării susţinerea parlamentară a Guvernului. El a adăugat că actuala coaliţie a trecut dela o majoritate confortabilă de 87 de mandate la un număr de 71 de mandate (fără a scocoti mandatul Premierului Radu Vasile).

•••

REORGANIZAREA CDR CERUTĂ DE PNL ESTE RESPINSĂ DIN NOU

Purtătorul de cuvânt al PNŢCD, Remus Opriş, a declarat că PNŢCD nu consideră necesară instituirea co-preşedinţiei în cadrul Convenţiei Democrate. PNŢCD nu este de acord nici cu introducerea dreptului de veto, propus de Partidul Liberal, pentrucă acest lucru ar putea duce la dictatura unui partid în alianţă. De asemenea ţărăniştii au respins din nou propunerea liberalilor privind participarea pe liste separate la viitoarele alegeri locale.

•••

CONVENŢIA DEMOCRATĂ VA AVEA UN NOU PROTOCOL

Consiliul Naţional al CDR intenţionează să definitiveze protocolul general al alianţei, care să cuprindă reglementarea relaţiilor între toate formaţiunile componente, atât politice, cât şi civice. Liderii ţărănişti Ion Diaconescu şi Remus Opriş au arătat că negocierile protocolului politic sunt în funcţie de modificarea legii electorale. Stabilirea unui nou prag electoral pentru alianţe în legea electorală poate determina reducerea numărului de partide din Convenţie.

Negocierile serioase cu PNL, ale cărui propuneri au tulburat atmosfera în Convenţie, vor începe, de fapt în a doua săptămână a lunii Iunie, când este de aşteptat şi punctul de vedere al celorlalţi parteneri politici şi civici referitor la proiectul de protocol depus deja de PNL. Liberalii au lansat patru propuneri: una prevăzând participarea PNL pe liste separate la alegerile locale în unele judeţe, iar celelalte vizează paritatea PNL cu PNŢCD, principiul co-preşedinţiei CDR şi dreptul de veto la deciziile Convenţiei. Reacţia PNŢCD a mers dela fermitate până la persiflare, ceea ce i-a determinat pe liberali să bată în retragere.

•••

DOSARELE PERSONALULUI DIPLOMATIC

Deputaţii au decis la dezbaterea legii privind accesul la dosarele Securităţii, că nu se vor putea obţine informaţii despre personalul diplomatic şi despre cei care lucrează în serviciile de informaţii în privinţa colaborării cu fosta Securitate. Aceste date fiind considerate secrete.

Astfel, cetăţenii români, reprezentanţii presei, ai partidelor politice, ai organizaţiilor nonguvernamentale şi ai autorităţilor publice nu vor avea dreptul de a se informa în legătură cu calitatea de agent sau colaborator al fostei Securităţi în privinţa persoanelor care au ocupat sau ocupă funcţiile de lucrători ai serviciilor de informaţii interne sau funcţii diplomatice şi consulare.

•••

S'A STABILIT PRAGUL ELECTORAL PENTRU ALIANŢELE POLITICE

Camera Deputaţilor a decis ca pragul electoral pentru alianţele politice să se calculeze ponind dela 5% - prevăzut pentru un partid - la care să se adauge câte trei procente pentru fiecare alt membru al alianţei. Pentru această prevedere au votat PDSR, PNŢCD şi UDMR, iar împotrivă PNL, PD, PUNR, PRM şi ApR. Propunerea ţărăniştilor a fost arobată cu 124 voturi pentru, 85 împotrivă şi două abţineri.

Prin aprobarea acestei prevederi de modificare a legii electorale a crescut, implicit, pragul electoral pentru admiterea unui partid în Parlament dela 3% la 5%.

•••

CAZUL GENERALULUI MIHAI PACEPA

În urma recursului în anulare formulat de către procurorul general al României, Mircea Criste, s'a hotărît ca Curtea Supremă de Justiţie să ia în discuţie pe data de 7 Iunie, rejudecarea lui Mihai Pacepa, fostul şef al Securităţii, condamnat la moarte de către regimul comunist.

În August 1978, Secţia Militară a Tribunalului Suprem l-a condamnat pe Pacepa de trădare prin ajutarea unor puteri străine, transmiterea unor secrete de stat, dezertare şi pentru refuzul de a se întoarce înapoi în ţară. Magistraţii au hotărît atunci condamnarea la moarte a ofiţerului, degradarea militară şi confiscarea tuturor bunurilor acestuia. În anul 1997 i s'a cerut procurorului general de atunci, Sorin Moisescu, promovarea unui recurs în anulare privind reabilitarea fostului şef al Securităţii, stabilit în Statele Unite. Sorin Moisescu a evitat să se pronunţe, între timp el fiind numit preşedintele Curţii Supreme de Justiţie, instanţa care urmează să decidă dacă va fi anulată sau nu sentinţa de condamnare la moarte a lui Pacepa.

•••

SUVERANUL PONTIF PROPUS CA PERSONALITATE MONDIALĂ

Grupul parlamentar al PNŢCD din Camera Deputaţilor intenţionează să strângă semnături pentru adoptarea de către Parlament a unei Hotărîri care să propună nominalizarea Sanctităţii Sale Papa Ioan Paul al II-lea ca *"Personalitate mondială a secolului"*. Această Hotărîre a Parlamentului României urmează să fie trmisă tuturor Parlamentelor lumii, organismelor internaţionale, ambasadelor şi Instituţiilor Biografice de renume mondial. Argumentele în favoarea nominalizării Suveranului Pontif sunt: închisorile comuniste, semnalul dat în lupta împotriva infernului roşu, apostolatul misionar pe care l-a efectuat în toată lumea, precum şi toleranţa şi iertarea pe care Papa Ioan Paul al II-lea le-a exprimat în timpul vieţii.

•••

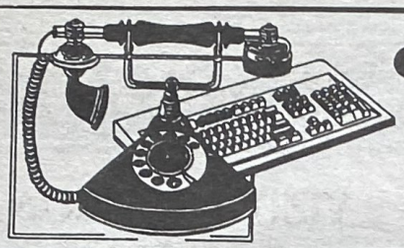

din cele 3 colţuri ale lumii

RUBRICĂ de DAN PĂSTOREL

ÎNCORDAREA RELAŢIILOR AMERICANO-CHINEZE

Relaţiile Statelor Unite cu China au început să se răcească de anul trecut, odată cu o serie de acuzaţii reciproce. Lăsând la o parte vechea dispută în privinţa drepturilor omului de care Washingtonul este în continuare nemulţumit, în ultimele luni au intervenit şi alte motive de fricţiune, ca donaţiile ilegale chineze pentru Partidul Democrat, deficitul comercial al Statelor Unite în comerţul cu China, poziţia diametral opusă în atacul asupra Iugoslaviei, ca şi acuzaţii de spionaj chinez în Statele Unite. Tensiunea a crescut odată cu bombardarea ambasadei chineze dela Belgrad, pe data de 8 Mai.

Încă de anul trecut, China a atacat intenţia Statelor Unite de a crea o umbrelă defensivă de rachete anti-rachetă deasupra Asiei. Extinderea acestui sistem de apărare deasupra Taiwanului este considerată o violare a suveranităţii Chinei.

Suspiciunea Statelor Unite că au fost trimise în China informaţii dela laboratoarele de cercetări nucleare din Los Alamos, New Mexico, au survenit în 1995. Cercetătorii acestor laboratoare care aparţin Departamentului Energiei, analizând ultimele teste nucleare subterane efectuate de Chinezi, au fost surprinşi de similitudinea acestora cu cele efectuate cu cea mai avansată bombă nucleară miniaturală americană, W-88. Această bombă are numai 80 cm lungime şi dezvoltă o putere de 150 kilotone. Prima bombă utilizată la Hiroshima MK 1 (Little boy) avea 3,20 m şi dezvolta 15 kilotone.

Laboratoarele Los Alamos şi Sandia din statul New Mexico erau vizitate din 1994 în mod curent de cercetători străini pentru informare şi schimb de experienţă. Politica era de a ajuta Rusia şi alte naţiuni de a-şi supraveghea şi păzi stocurile nucleare.

În 1996, Departamentul Energiei a hotărît să anunţe CIA şi Casa Albă asupra suspiciunilor de scurgere de informaţii spre China. În acelaşi an, în Iunie, FBI a început investigaţia asupra proiectului W-88, iar în 1997 Departamentul Energiei a informat pe consilierul de securitate naţională al Preşedintelui Clinton, Sandy Berger, de accesul Chinei asupra proiectelor de arme nucleare. Problema spionajului chinez cădea într'un moment când administraţia dorea să întărească relaţiile cu China şi să primească vizita Preşedintelui chinez Jiang Zemin. Ea ar fi putut să submineze *"eforturile administraţiei de a avea un parteneriat strategic cu China"*, după cum a declarat un oficial. Preşedintele Clinton dorea să întărească legăturile comerciale şi strategice cu China după 1997. El uşurase vânzarea de supracomputere şi tehnologie pentru sateliţi şi voia să cimenteze un acord de cooperare nucleară la vizita preşedintelui chinez, care să permită companiilor americane să vândă Chinei reactoare nucleare.

A fost suspectat omul de ştiinţă chinez-american Wen Ho Lee, născut în Taiwan, 59 de ani, care lucra la Los Alamos. Lee a rămas în funcţie la Los Alamos până la începtul lui Martie, anul acesta. El a admis că a avut contacte cu oamenii de ştiinţă chinezi, fără a raporta superiorilor.

Sovieticii au reuşit să pătrundă la secretele din Los Alamos cu ajutorul Evreului-american Julius Rosenberg începând din 1945, încât în 1947 au putut detona prima lor bombă atomică. De reamintit că Moscova a reuşit să pătrundă şi în inima CIA, cu ajutorul lui Aldrich Hazen Ames, care a lucrat aici din 1983 (ca şef al departamentului pentru URSS şi Europa de Est), dar a fost suspectat de abia în 1991 şi arestat în 1994.

În această atmosferă de grave suspiciuni de spionaj chinez, un comitet special al Camerei Reprezentanţilor, condus de republicanul Christopher Cox şi democratul Norm Dicks şi compus din nouă membri, a început investigaţiile la 18 Iunie 1998, alcătuind un raport de 782 pagini, în care s'a ajuns la concluzia că în ultimii 20 de ani, sub administraţie republicană şi democrată, China a furat în mod sistematic secrete nucleare americane. Beijingul a făcut un

Racheta Trident cu W-88

susţinut efort de a obţine tehnologie americană prin mijloace ilegale sau legale. Eforturile de spionaj s'au concentrat asupra laboratoarelor de cercetare din Los Almos şi Sandia din New Mexico şi Lawrence Livermore din California. Acestea au permis Beijingului să accelereze programul de arme nucleare încât să obţină un program de înarmare care o situează la paritate cu Statele Unite în acest domeniu.

Raportul a fost prezentat Congresului. *"Mi s'a ridicat părul măciucă"*, a declarat după ascultarea raportului, republicanul Trent Lott, liderul majorităţii din Senat. În afară de cele şase arme nucleare considerate *"coroana de bijuterii"* a Pentagonului (în frunte cu W-88 amplasată pe racheta Trident lansată de pe submarine şi W-87 de pe racheta intercontinentală Peacekeeper). A fost furat proiectul pentru bomba neutronică şi o tehnică radar. Aceasta poate depista submarine chiar din avioane sau sateliţi, Americanii fiind acum ameninţaţi cu depistarea propriilor lor submarine.

Raportul arată că lipsa de depline măsuri de securitate a companiilor Hughes Electronics Corp. şi Loral Space Communications, au permis Chinezilor să obţină informaţii asupra tehnologiei rachetelor. Hughes a ajutat pe Chinezi să remedieze eşecul unei rachete lansatoare de satelit, dar tehnologia acestora este similară cu cea a rachetelor purtă-

Christopher Cox

toare de capete nucleare.

Au fost arătate o serie de neglijenţe şi lipsă de securitate: ferestre şi uşi lăsate deschise la locuri secrete, oameni de pază găsiţi adormiţi, documente aflate în computere protejate şi transferate în computere obişnuite. Într'un caz de vizită a unui grup de oameni de ştiinţă chinezi, la o secţie nucleară, s'a descoperit că trei dintre aceştia nu făceau parte din grup, iar ghidul i-a găsit cotrobăind prin documente.

În Statele Unite sunt 3.000 de companii ale guvernului chinez, dar agenţiile americane au puţine cunoştinţe asupra existenţei sau activităţii lor.

Aproape 50.000 de studenţi chinezi studiază în prezent în Statele Unite la diverse universităţi şi şcoli, inclusiv fiii liderilor politici proeminenţi. Mulţi din sutele de mii ale celor care au studiat în Statele Unite rămân să lucreze aici.

Raportul Cox a citat numele a trei persoane care au ridicat fonduri pentru Partidul Democrat cu contribuţii venite din partea oficialilor partidului comunist chinez, menite să fie o contribuţie la campania electorală a Preşedintelui Clinton, cu scopul de a obţine favoruri.

În această poveste a spionajului chinez, există o parte neelucidată şi oarecum misterioasă. În 1995, un agent chinez s'a prezentat la biroul CIA din Taiwan, înaintând un document cu evidenţe că Beijingul a obţinut informaţii secrete asupra celor mai importante arme nucleare americane. Care ar putea fi scopul pentru care China anunţă pe Americani că au furat secrete nucleare? Unii cred că este o punere în vedere că Beijingul poate pătrunde sistemele de securitate americane şi în acelaşi timp că a făcut mari progrese în armele nucleare.

Premierul Zhu Rongi

Mulţi congressmeni au criticat nu numai lipsa de vigilenţă a Casei Albe, dar au cerut demisia procurorului general Janet Reno, pentrucă Departamentul de Justiţie a respins cererea FBI de a monitoriza telefonul şi legăturile pe computer ale principalului suspect, Wen Ho Lee.

Istoria construirii de arme nucleare în China a început în anii 1950, când URSS a ajutat pe Chinezi sa contruiască primele instalaţii de producţie. În 1964, după răcirea relaţiilor cu Sovieticii, China explodează prima sa bombă atomică, în 1966 face primul test cu rachete nucleare, iar în 1967 testează prima bombă termonucleară, cu hidrogen. Încă la începutul anilor 1980, China avea rachete intercontinentale capabile să atingă coasta de Vest a Statelor Unite.

Desigur, puterea nucleară a Chinei nu se compară cu cea a Statelor Unite sau a Rusiei, care au mii de capete nucleare, dar doctrina Beijingului a fost de minimă descurajare, în sensul că în caz de atac nuclear major al unui adversar, să poată riposta cu lansarea de una sau două rachete capabile să distrugă un oraş mare. China a considerat că acea cursă de înarmare pe care au avut-o URSS şi Statele Unite a fost o imensă pierdere financiară. În prezent China are 20 de rachete capabile să atingă USA şi aproape 400 capete nucleare.

Bombardarea ambasadei chineze dela Belgrad datorată unei regretabile erori topografice de amplasare a noii clădiri în prezent, a fost exploatată la maximum de liderii comunişti, care au permis acte de violenţă asupra ambasadei americane şi consulatului din Beijing în faţa unor cordoane militare impasibile.

Preşedintele Clinton şi-a exprimat scuzele prin declaraţii televizate, printr'o scrisoare şi chiar printr'o convorbire telefonică (la început respinsă) cu Preşedintele chinez Jiang Zemin. China a respins acuzările de spionaj, relaţiile sunt încordate, dar practic, din punct de vedere economic ambele state au nevoie de legături în acest domeniu.

În vizita sa din Aprilie, Primul ministru Zhu Rongi a anunţat o serie de concesii comerciale cu ridicarea unor serii de de restricţii asupra produselor americane de export şi posibilităţi de investiţii aplaudate de oamenii de afaceri americani. USA încearcă să-şi refacă balanţa deficitară în comerţul cu China care anul trecut a ajuns la 57 miliarde de dolari. China, la rândul ei, e interesată de sprijinul USA pentru a intra în Organizaţia Mondială de Comerţ (WTO) şi a reprimi statutul comercial de naţiunea cea mai favorizată.

CĂDEREA LUI NETANYAHU

Încă înainte cu câteva zile de ţinerea alegerilor israeliene, care au loc concomitent atât pentru primul ministru cât şi pentru locurile din Knesset (parlamentul israelian), sondajele de opinie arătau câteva puncte în plus pentru reprezentantul Partidului Laburist Ehud Barak, în faţa rivalului său, Primul ministru Benjamin Netanyahu, reprezentantul Partidului Likud. Faptul în sine nu părea să spună prea multe fiindcă în alegerile din 1996, sondajele de opinie dădeau favorit atunci pe Primul ministru Shimon Peres în faţa lui Benjamin Netanyahu, ca totuşi acesta să fie preferat de Israelieni cu câteva mii de voturi.

Acum însă, pe data de 17 Mai, victoria lui Barak a întrecut aşteptările, el obţinând 56% din voturi, faţă de numai 44% obţinute de Netanyahu. La alegeri s'au prezentat 80% din votanţi.

Pentru Knesset, coaliţia *"Un Israel"* formată din Partidele Laburist, Meimad şi Gesher au obţinut 27 locuri, iar Partidul Likud numai 19 (dela 32). Partidul ultraortodox Shas a obţinut 17 locuri (dela 10), prin faptul că mulţi au defectat dela Partidul Likud. Partidul Laburist, împreună cu alte partide mai mici aliate, ar putea obţine o majoritate de voturi.

Knessetul este format acum din 15 partide. Apariţia partidelor mici se datorează faptului că sunt necesare numai obţinerea de 1,5% din voturi (aproximativ 55.000) pentru a obţine un loc în parlamentul israelian. Barak are la dispoziţie 45 de zile dela data alegerilor pentru a alcătui un guvern.

Ehud Barak

După victoria lui Barak, zeci de mii de susţinători au sărbătorit evenimentul adunându-se în Piaţa Yitzhak Rabin, locul unde a fost asasinat în 1995 fostul premier de un fanatic ultra-ortodox, strigând *"Rabin, am câştigat"*.

Netanyahu a anunţat că demisionează din funcţia de lider al Partidului Likud şi se retrage din viaţa publică. El a pierdut alegerile din cauza felului rigid în care a condus politica israeliană, făcând ca relaţiile cu vecinii arabi ca şi cu Palestinienii să fie în permanentă tensiune. Preşedintele Clinton a fost frustrat de faptul că Netanyahu a îngheţat procesul de pace israelo-palestinian, deşi a semnat acordul dela Wye. În propaganda sa electorală din ultimele zile, prevăzând înfrângerea, Netanyahu a recurs în disperare la acuzaţii ieftine împotriva lui Barak, susţinând ca acesta este un pion şi un aliat al lui Iasser Arafat. Timp de trei ani, în măsurile care le-a luat a părut că este un captiv al extremiştilor ortodocşi din coaliţia sa.

Presa israeliană, de multe ori acuzată de fostul prim-ministru ca este o cabală organizată ca să-l contracareze, nu l-a menajat după înfrângere. *"Netanyahu nu numai că a fost concediat în mod ruşinos, fără măcar să-şi încheie termenul în oficiu, Netanyahu a fost vomitat din noi, a fost eliminat. Israelul s'a trezit ca dintr'un coşmar, sau dintr'o operaţie de eliminare a unui abces după o nesfârşită amânare şi ezitare. Ce a fost acest lucru care a durat trei ani? Cine a fost străinul, bizarul caracter care a ieşit în faţă şi a păşit clătinându-se în viaţa Israelului, turnându-şi otrava, distrugând cât a putut şi apoi dispărând cum a venit"*, a scris ziarul Ha'Aretz. Chiar fostul prim-ministru şi lider al Partidului Likud, Yitzhak Shamir a avut cuvinte critice la adresa lui Netanyahu, spunând că *"el a distrus Partidul Likud, aproape în totalitate"*.

Palestinienii au salutat victoria lui Barak considerată ca o cheie pentru revitalizarea procesului de pace. De altfel acesta a spus lui Arafat, care i-a telefonat ca să-l felicite, că intenţionează să sfărâme punctul mort în care a ajuns procesul de pace din Orientul Mijlociu. Preşedintele Clinton a declarat, referindu-se la procesul de pace şi la ultimul acord dela Wye îngheţat de Netanyahu: *"Lucrez la acest proces de şase ani şi intenţionez să continui"*.

Ehud Barak a declarat că Palestinienii au dreptul să determine un stat atâta vreme cât vor păstra acordurile de securitate. El favorizează o separare fizică a celor două popoare şi preferă o confederaţie a Palestinienilor cu Iordanienii. În privinţa Siriei, noul prim-ministru vrea să reia convorbirile de pace pentru retragerea depe Înălţimile Golan. El intenţionează să retragă trupele israeliene din Liban, după o înţelegere care să garanteze prevenirea unor atacuri teroriste împotriva Israelului.

Barak este generalul care a obţinut cele mai multe decoraţii. Între 1991 şi 1995 a fost Şeful Marelui Stat Major al Armatei. În acest post, sub Prim-ministrul Rabin a supravegheat primele retrageri ale trupelor israeliene din Jerico şi Gaza şi a avut un rol important în realizarea unui tratat de pace cu Iordania.

Se pare că Barak vrea să formeze un guvern din care să facă parte şi membrii opoziţiei, inclusiv Likud. Guvernul Likud este în funcţie până la formarea noului guvern, iar Palestinienii sunt revoltaţi fiindcă acesta a decis ca o ultimă zvâcnire să autorizeze extinderea aşezămintelor evreieşti la Est de Ierusalim până la Maale Adumim, confiscând suprafaţa a şase sate palestiniene.

Instantanee

TĂLĂLĂIALA

T.B.ŞUŢEANU

Sunt - în plină primavară ploioasă - într'un atelier de tinichigerie şi vopsitorie auto din zona cea mai industrială a sectorului 3, atelier improvizat de nişte ţigani în magaziile unei întreprinderi de stat al cărei nume n'are nici o importanţă. Doar atât dăm ca reper: vizavi, fabrica de sticlă *"Sticlărie"* din zona Vergului-Pantelimon. Ce-i în curtea acestor magazii e de speriat - tubulatură de tablă dintr'un fost sistem de ventilaţie, aruncat peste o cisternă fără roţi, o camionetă stricată şi, chiar două autoturisme abandonate, moloz, cărămizi, fiare, hârtii, sticle aruncate printre bălării - gunoiul unei întreprinderi socialiste aflată în ultimele luni de existenţă. Şi, într'o parte - în magaziile dela poartă - o încăpere e atelier de tinichigerie şi una de vopsitorie auto.

Nelu - un bărbat spre 40 de ani, înalt, brunet, cu mustăcioară şi şapcă americană - e sudor, ceilalalţi trei sunt ajutori sau vopsitori. Şeful lor, Piciu - e plecat după o afacere, Nelu sudează ce sudează, o contraaripă la maşina mea şi se tot opreşte să fumeze. Are în mişcări o lentoare ce-mi încarcă nervii.

Deodată apare un domn-tovarăş spre 50 de ani, grăsuţ, în geacă de piele, cu părul grizonat şi-l solicită la vorbă, oprind lucrul. Se pare că sunt cunoscuţi căci vorba devine poveste lungă, pasionată, apoi simplă tălălăială. Vor să se oprească şi nu mai pot. După ceas au trecut de 45 de minute de vorbire despre nimic.

Hop apare un alt asemenea domn-tovarăş - cineva dintr'o întreprindere de stat, care-şi permite să plece în timpul programului, ca'n timpul lui Ceauşescu şi Iliescu, cu automobilul personal după treburi personale, care-l strigă pe Marcel. Acesta lasă lucrul şi trece la a doua tălălăială de o oră. Ceilalţi fumează în curte şi tălălăie între ei.

Timpul trece, lucrul la maşină pare fară sfârşit, şi în această învârtire a unuia după altul - trece ziua.

Seara la televizor tălălăiala de jos - dintr'un atelier cică particular, cu metode din atelierele întreprinderilor de stat (de unde vin lucrătorii) - devine tălălăială organizată inundând cele mai importante posturi particulare de televiziune. Iată: în emisiunea *"Linia fierbinte"* dela Tele 7 abc soţia unui fost ziarist dela Scînteia tălălăie cu un fost ambasador din vremea lui Ceauşescu despre ***dezastrul iugoslav.*** În emisiunea *"Pro şi contra"* dela PRO-TV Octavian Paler, faţă în faţă cu filosoful Andrei Pleşu (acum Ministru de Externe) unde se străduie din răsputeri să nu i se vadă umoarea de bază - ura faţă de imperialismul anglo-american pe care a trăit-o şi a crezut-o, căindu-i pe Sârbi. Dar cea mai *"de stânga"* opinie dintr'o emisiune *"Marius Tucă Show"* din Antena 1-9, îi face pe tălălăitorii de ieri să tune şi să fulgere azi împotriva celor care *"încalcă o suveranitate naţională"* şi să-i căineze pe cei care-şi scot propriii cetăţeni din case (precum Gheorghiu-Dej care a scos din sate *"chiaburii"* dela graniţa cu Tito şi i-a aruncat în pustiul Bărăganului) şi-i obligă să fugă de acasă cu plapuma şi copiii în braţe. Apoi în *"Ultima ediţie"* a postului de televiziune *"PRIMA"* tânărul Dan Andronic nu-l mai poate struni pe cel mai mare tălălăitor om politic al momentului, pedeseristul Florin Georgescu (fost ministru de finanţe în perioada criptocomunismului) cel care când dă drumul la flaşnetă nu se mai poate opri (ca Iliescu, Paşcu, Mitrea, Văcăroiu) toţi cu acelaşi *"stil literar"* al tălălăiturii delirante.

Pe alt post celebrul *"cerealier comunist"* Triţa Făniţă învârte o altă flaşnetă tălălăitoare într'o *"dispută"* cu ministrul agriculturii aparând, cu o îndârjire de catâr, structurile socialiste din agricultură. Pe deasupra tuturor în *"sprinţara"*, *"îndrăzneaţa"* şi *"şocanta"* emisiune, *"Dintre sute de ziare"* a postului Tele 7 abc apare cel mai mare tălălăitor (ginerele ministrului agriculturii al lui Ceauşescu) - Adrian Năstase - (cel mai prolix om politic de azi, răsturnător dezgustător al oricărui adevăr, cel cu un limbaj *"de specialitate"*, specios, - adică aruncător de neologisme - să pară cult - şi al unui ton împăciuitor, molcom care, prin felul sfătos, aruncă venin şi ură tocmai împotriva celor ce gândesc limpede şi se exprimă direct, precum o fac Românii adevăraţi. El apare pentru prima dată ameţit de posibilitatea de a ajunge la putere (om bolnav de aşa ceva) încurajat de un sondaj de opinie care-i dă partidul şi mentorul (Iliescu), cu procentajul cel mai mare. Tălălăie aparent calm, dar de-o acribie greu de ascuns, făcând guvernarea de azi complet incapabilă, (ca şi când cea a lui ar fi fost capabilă de ceva), guvernare care *"se dă cu Americanii"* şi nu sprijină ultimul regim comunist din zonă, cel patronat de activistul Miloşevici, acuzându-ne (pe noi Românii) că ne-am dezis de *"prietenii noştri de secole"* - Sârbii.

Dacă tălălăila celorlalţi nu mă clinteşte, aceasta, - vicleană, apăsată şi perfidă a lui Adrian Năstase mă duce cu gândul că s'ar putea ca în alţi patru ani, să-i vedem pe foştii activişti făcându-se că fac reformă, secătuind şi mai mult capacităţile individuale, făcând ca alte sute de mii de tineri capabili să ne părăsească ţara.

Doamne, mă doare capul de atâta tălălăială, mai ales că ea a devenit urlet în Europa, unde partidele comuniste s'au revigorat şi atacă democraţia cu violenţa lor verbală şi faptică aduse pe lume acum 151 de ani, când a apărut acea stafie care a umblat prin Europa, numită *"Manifestul partidului comunist"*. Mă uit cu groază la comuniştii francezi şi italieni care n'au înţeles nimic din infernul prin care am trecut noi!

Încercarea de a chema la ordine pe ultimul dictator comunist din Europa le-a dat tălălăitorilor marxişti posibilitatea să vorbească tocmai de ceea ce nu respectă comuniştii - suveranitatea naţională (desfiinţată de internaţionalismul proletar) şi dreptul popoarelor la autodeterminare asupra etniei.

În ţară - deşi foarte anemică.- tălălăiala marxistă a devenit protest împotriva lumii civilizate şi democrate în speranţa că istoria poate fi oprită sau întoarsă înapoi. Cu acest prilej marxiştii s'au demascat, dându-şi violent arama pe faţă.

Mă întreb dacă neamul nostru românesc va reuşi să reziste urletelor de sirenă şi să nu se îndepărteze de intelectualii săi care şi-au pus hamurile grele la carul reformei şi trag curajos să ducă privatizarea până la capăt. Cred că da, fiindcă îmi cunosc profund neamul de proprietari harnici, cu faptă multă şi vorbă puţină.

PS. După patru zile - când m'am dus să-mi iau maşina dela reparat - în momentul când am dat banii lui Nelu, ceilalţi s'au repezit ca leii să-şi ia partea, ciorovăindu-se. În acel moment deja cei din PRM, PUNR şi PDSR se şi gândeau cum se vor repezi să-şi ia partea leului, privatizându-se iar primii, pe sume de nimic, invocând *"prioritatea capitalului autohton"*, când la anul 2000 - cică - vor reveni la putere prin *"voinţa maselor"*. Vom trăi şi-o vom vedea şi p-asta. Dacă le-o lua Dumnezeu iar minţile Românilor.

EFEMERIDE

VIZITA PAPEI ÎN ROMÂNIA

Papa Ioan Paul al II-lea a fost în România. O vizită scoasă cu forcepsul, dar care a readus România din nou în atenţia lumii.

Patriarhul Teoctist s'a opus la început cât a putut acestei vizite. Dragostea dialogului ecumenic nu prea exista nici în rândurile Sfântului Sinod al BOR. Acum câţiva ani chiar, Patriarhul Teoctist a cerut tuturor patriarhilor ortodocşi să rupă orice relaţii cu Vaticanul din cauza conflictului cu Biserica Unită cu Roma, care cerea restituirea *"in integrum"* a bunurilor confiscate sub comunişti. Este adevărat că atunci această atitudine era încurajată şi de *"Iubitorul cugetătorul"* Iliescu şi de Prea Fericitul Patriarh al Moscovei.

Vizita Papei în România i-a nemulţumit şi pe Românii uniţi cu Roma şi pe o parte dintre Romano-Catolicii care n'au avut fericirea să fie vizitaţi în localităţile lor de acest Om Providenţial care conduce Lumea Catolică. Românii Uniţi au suferit până la revoltă şi de târguiala care s'a făcut pe spinarea lor cu locaşurile de rugăciune, pentru ca Papa să viziteze România. Numai marea dragoste faţă de Biserică, respectul şi creştineasca ascultare, i-a făcut pe Uniţi să nu-şi manifeste revolta faţă de această negustorie.

Toate aceste necazuri şi frecuşuri au fost estompate de Marea Vizită şi de felul cum ea a decurs.

Românii sunt însetaţi după dreptate şi adevăr. Minţiţi şi umiliţi de către conducătorii lor, izbucnesc frenetic de fiecare dată când o mare personalitate vine în România, o speranţă că ceva s'a schimbat în bine. Din păcate, după toate vizitele în care şi-au pus speranţele, n'a urmat nici o schimbare.

Românii i-au primit cu entuziasm şi pe generalul de Gaulle, dar mai ales pe Preşedintele Nixon, iar după 1989 pe regele Mihai I, dar asemenea imaginilor care după ce au fost rulate, nu lasă nici o urmă pe ecran, nici în speranţele Românilor nu s'a înregistrat nimic după aceste vizite, decât amintirea că au fost.

Vizita Papei nu face parte din acest gen de vizite. Suveranul Pontif n'are timp de vizite protocolare. Această vizită are o bază spirituală şi marele noroc al Patriarhului Teoctist este acela că ea s'a desfăşurat sub păstorirea sa, a Bisericii Ortodoxe Române.

Ortodoxia a ieşit din chilia izolării, cu o deschidere spre Apusul Latin, de care s'a despărţit acum un mileniu. Meritul Catolicismului este că a căutat această deschidere. Nici o altă Biserică Ortodoxă nu putea să primească mai bine şi mai sincer pe Capul Bisericii Catolice, decât Biserica Ortodoxă Română, de origine latină.

Papa nu a venit să-i convertească pe Români la catolicism şi nici Românii nu vor asta.

Papa a venit să aducă lumii ortodoxe, prin vizita sa în România, mesajul ecumenic al Bisericii lui Hristos, că Mântuitorul este Unul singur pentru noi toţi, iar practicile religioase sunt creaţii ale Sfinţilor Părinţi, care au fost tot oameni.

Patriarhul Teoctist şi Papa Ioan Paul al II-lea s'au îmbrăţişat, şi-au dat sărutul frăţesc şi, ce este mai important, au co-celebrat Sfânta Liturghie împreună, atât în ritul orotodox cât şi în cel catolic, şi s'au împărtăşit din acelaşi potir. Este cea mai elocventă şi înălţătoare predică ce putea fi făcută pentru înfrăţire. Cu primirea Papei Ioan al II-lea în România şi felul cum a decurs această întâlnire între cei doi capi ai Bisericilor, practic, Schisma dela 1054, nu mai are nici o valoare pentru România.

Oportunistă sau de bună credinţă, invitarea Sfântului Părinte la Bucureşti, şi-a atins din plin scopul ecumenic. A fost această vizită rezultatul străduaniilor valorosului ambasador la Vatican, Baconschi, ale guvernului din România, ale Preşedintelui Constantinescu, sau al unei noi perspective ale Patriarhului Teoctist? Cred că toate la un loc au conlucrat armonios, cum nu s'a lucrat până acum în România.

Că această vizită a provocat seisme la Moscova şi Constantinopol, contează mai puţin. Esenţialul este că un fiu al gintei latine, Patriarhul de origine română Athenagoras, a spart primul nefericitul blestem dela 1054, iar România latină, este prima ţară ortodoxă vizitată de un Papă catolic.

Ortodoxismul românesc, autocefal de 100 de ani, nu şi-a spus cuvântul pe plan spiritual, mai ales după lunga trăire în catacombe sub comunism. Dirijat când de Slavi, când de Greci, ortodoxismul românesc nu are şi nu a avut nici pe departe ideile hegemonice ale celor care ne-au dirijat până la sclavie, pentrucă la Români, credinţa este adâncă şi vine din negura vremilor, mai puternică în popor, decât în predicile învăţate pe de rost ale unor clerici puşi pe căpătuială.

Ortodoxia Română tinde să se afirme din nou spre adevărata ei valoare. Ce păcat că revirimentul din ţară este răstălmăcit în sens negativ în afara ţării, de către cei trimişi cu misiune, pentru aplicarea practicilor nefaste ale regimului comunist.

Zahu PANĂ

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE/LA VOIX ROUMAINE

pentru orice schimbare de adresă, anunţaţi redacţia ziarului cu cel 4 săptămâni înainte

ABONAŢI-VĂ LA ZIARUL CUVÂNTUL ROMÂNESC

Abonamentele şi reînnoirea lor, se pot face după cum, urmează:

• Din Canada şi U.S.A., se pot face *"Cec Poştal"* (Money Order) sau *"Cec Personal"*.

Din Europa şi alte continente, prin *"Mandat Poştal" sau "Cec Internaţional"* pe adresa ziarului:

CUVÂNTUL ROMÂNESC
P.O.Box 78010
Westcliffe Postal Outlet
Hamilton, Ontario, Canada L9C 7N5

Second Class Mail Registration Number 4133

REÎNNOIŢI-VĂ ABONAMENTUL

PRECIZĂRI REDACŢIONALE

• Nu garantăm apariţia articolelor mai lungi de 4 pagini dactilografiate la 2 rânduri. Redacţia nu doreşte să intervină cenzurând prin forţa împrejurărilor, textele supradimensionate.

• Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază.

• Reproducerea articolelor este interzisă fără menţionarea sursei.

CRONICA IDEILOR

CULTURA ROMÂNEASCĂ DE AZI

—Ion BOIERU—

Întrerupem pentru o vreme prezentarea cărţii lui Tismăneanu, să lăsăm loc unor subiecte mai actuale şi mai interesante. Vom reveni însă.

Acum, vom căuta să aruncăm o privire asupra culturii româneşti de azi, aşa cum apare ea, după ruptura din 1989. Căci, după toate aparenţele, ea se găseşte în impas. De fapt, în toată perioada de dominaţie comunistă cultura românească a fost în impas şi în pericol de a-şi pierde identitatea, originalitatea şi specificitatea. La o privire generală, vedem că ea şi-a pierdut punctele de sprijin, direcţiile de orientare şi încă nu şi-a reluat contactele cu izvoarele ei originare.

După ruptura din 1989, era normal că nu se mai putea continua cu formele vechi de creaţie şi cu principiile dominante într'un climat de ideologie marxistă. Mai ales în cultură şi politică, două domenii care au rigorile şi sensibilităţile lor particulare, care variază după momentele istorice.

În cultură - pentrucă aceasta este expresia naturală şi inedită a unei concepţii de viaţă a unei comunităţi închegate în cadrul unei existenţe istorice. Ori, poporul român ieşise încă din 1989 din cadrul concepţiei şi viziunii de viaţă marxistă. În politică - pentrucă politica, în sensul ei cel mai bun şi autentic, este o totalitate de principii şi manifestări, depuse în cuprinsul unei societăţi, pentru a crea condiţiile optime de existenţă istorică acelei societăţi. Sprijinul dat *"trăirilor laolaltă a oamenilor"*, să formeze şi să închege o comunitate morală.

Felul în care înţelegeau marxiştii conceptul de politică, cât şi practica politică, era absurd şi înmănunchea o serie de principii şi manifestări care nu erau potrivite pe structura realităţilor româneşti, în contextul istoric. Modalitatea marxistă de a face politică era una care a dovedit cu prisosinţă, că este mai de grabă o modalitate, ***de cum*** nu trebue construită o societate. Nici nu mai vorbim de comunitatea morală, fiindcă marxiştii nu cunoşteau un astfel de formă socială.

Răsturnarea din 1989 a creat schimbarea principiilor şi concepţiilor de viaţă, despre cultură, societate şi politică. Se viza în mod natural la o revenire măcar a unor forme de viaţă care au existat anterior, înainte de epoca neagră a marxismului.

S'a întâmplat însă un fenomen ciudat, care este în realitate greu de explicat în termeni mai precişi. Sub diferite forme de manifestare, făţişe şi oculte, principiile marxismului s'au menţinut *"la putere"* şi au continuat şi, încă, continuă să domine cultura naţională, deşi obiectivele marxismului şi ale marxiştilor de azi au fost să lichideze cultura românească, după cum au vrut să lichideze înseşi fundamentele culturii româneşti, ***neamul*** românesc.

Cum se explică acest fenomen ciudat, cum a fost posibil ca foştii marxisti să-si menţină poziţiile de monitorizare ale culturii româneşti? Este oare vorba de toleranţa şi imbecilitatea sau incapacitatea naţională de a lua măsuri radicale, sau este vorba de impertinenţa acestor marxişti, care nu avut niciodată legi morale?

În mod firesc, trebuia să se facă o *"tabula rasa"*, imediat după schimbarea din 1989, aşa cum au făcut comuniştii, acum 60 de ani în urmă. Şi ceea ce este şi mai interesant şi inimaginabil, aceşti ucigaşi ai culturii naţionale şi prin asociere cu partidul comunist, au fost asasini în sensul curat al cuvântului ai neamului românesc. Ei, însă, au neruşinarea să se erijeze în poziţia de acuzatori ai foştilor lor victime, care au mai avut norocul să scape cu viaţă din infernul comunist. În acelaşi timp, aceşti monitori, foşti şi actuali marxişti, se cred stăpânii pe vecie ai culturii naţionale şi vor să ucidă a doua oară pe acei care au murit, căci le atacă şi memoria lor şi supun unei chirurgii critice operele acestora din trecut, disprețuind orice bun simţ şi lege morală. Nu iartă pe nimeni, în nici un fel, şi terorizează în continuare pe toţi adversarii lor, sau pe cei pe care îi socotesc adversarii lor. În nici una din ţările de după cortina de fier nu s'a întâmplat aşa ceva.

Acesta este unul dintre spectacolele cele mai oribile ale culturii româneşti de astăzi, asasinii de altă dată se menţin la suprafaţă şi întreţin o stare de teroare împotriva celor ce au gândit, creat şi scris cu o viziune curat românească, nu adusă de lumea lumpen proletariatului. Mircea Eliade, Emil Cioran, Constantin Noica, ca şi posteritatea lui Nae Ionescu sunt supuse unor critici fără milă, ca şi când ei ar fi atentat la distrugerea culturii naţionale, cum au făcut, marxiştii între 1945 şi 1990. Cine a îngăduit acestor asasini să judece operele unor nume strălucite ale culturii româneşti şi în numele căror drepturi juridice, morale, tocmai ei, cei care au fost opresori şi străini de substanţa acestei culturi?

Aproape că nu există publicaţie, în care să nu apară atacuri veninoase împotriva celor care au murit, şi prin asta să-şi dea fiecare cititor seama de ideologia celui ce scrie prostiile sale şi recunoaşterea implicită a imposibilităţii lui de a adera şi de a se integra în cultura românească. În orice caz, nu se mai poate continua pe această cale, căci azi nu mai suntem guvernaţi de partidul comunist, şi nici aceşti matadori ai negativismului nu şi-au făcut o mea culpa, ca să cadă sub incidenţa unei iertări, căci nimeni nu a cerut tăierea capetelor lor. Dar, în fapt, trebue să ştie că nu au ce căuta în cultura românească, după ceea ce au făcut în trecut, şi continuă să facă şi astăzi, sfidând sufletele şi buna credinţă a celor morţi, ca şi a celor vii şi chiar a viitorului culturii noastre. Ei nu înţeleg oare că structurile vieţii româneşti s'au schimbat, după 1989, şi vremea stăpânirii lor a dispărut, înghiţită de tenebrele istoriei, care îi va judeca după măsura ei, după criteriile ei. Foştii utecişti, membri activi de partid, instructori de partid, profesori de marxism şi asociaţi în diferite forme acţiunilor criminale ale partidului comunist, ar fi normal să se retragă în bârlogul lor, şi nimeni nu-i va deranja, căci sunt compromişi, şi nu merită nici o atenţie, dacă tac din gură, şi nu mai fac umbră pământului.

Un alt aspect negativ al culturii de azi este calitatea operelor, aşa ziselor opere din toate domeniile, care se publică astăzi. Nu s'a ajuns la un nivel pe care-l avea publicistica de carte altădată, nici romane, nici poezie. Nici opere filosofice. Toate sunt un fel de amalgamuri, din care nu poţi scoate ceva esenţial, care să reţină atenţia. Chiar dacă nu citeşti lucrările în sine, te poţi orienta după lucrările de critică, care se zbat să dea un profil literaturii de azi, şi nu prea reuşesc. Literatura memorialistică prezintă fenomene mai interesante, dar aceiaşi ciocli marxişti de cele mai multe ori păstrează o foarte organizată conspiraţie a tăcerii, pentrucă se vorbeşte despre faptele acestora, şi tare doresc să nu fie aduse la lumină, căci ei doresc să nu li cunoască trecutul, ci să fie rămaşi într'o penumbră. De ce va fi mai târziu, nu le pasă. S'a scris enorm de mult despre închisorile comuniste din ţară, care au fost infernale, în felul în care au fost concepute şi administrate. Erau adevărate uzine ale morţii şi iaduri de tragedii umane care depăşesc orice fabulaţie. S'au scris cele mai frumoase poezii din perioada dictaturii comuniste, care au depăşit prin calitate şi valoare, aproape toată literatura, de sub dominaţie comunistă.

Câţi dintre criticii literari au dat seamă despre această literatură a închisorilor? Cine a subliniat valoarea deosebită şi unicitatea universului liric din Poeziile lui Radu Gyr, Nichifor Crainic, Luca Dumitrescu, Costache Oprişan, Zaharia Pană etc.? Sau marii scriitori din Exil, unde a existat adevărata literatură românească, paralelă cu decadenţa din ţară. Cine îi pomeneşte azi? În timp ce peste tot se ridică în slăvi scriitori fără valoare, ca I. Peltz, Ion Călugăru, Gelu Naum, Benjamin Fundoianu, şi alţii, în timp ce Vintilă Horia, Vasile Posteucă, Horia Stamatu, Octavian Vuia, Ştefan Lupaşcu, Bazil Munteanu, George Uscătescu, sunt trecuţi sub tăcere şi uitare.

Va urma

CUVÂNTUL ROMÂNESC
The Romanian Voice / La Voix Roumaine
ISSN 0705-8365
Redacţia şi Administraţia:
P.O.BOX 78010
WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONTARIO
CANADA
L9C 7N5
TELEFON: (905) 387-1832
FAX: (905) 388-4651

CUPON DE ABONAMENT

COMPLETAŢI CU LITERE DE TIPAR

☐ NOU ☐ REÎNNOIRE

NUMELE DE FAMILIE.....

PRENUMELE.....

STRADA/ Nr. .....

ORAŞUL.....STATUL/PROVINCIA.....

CODUL POŞTAL.....ŢARA.....

PREŢUL ABONAMENTULUI ANUAL:

PESTE $ 50 ABONAMENT DE SUSŢINERE
$ 40 ABONAMENT INSTITUŢIONAL
$ 35 ABONAMENT INDIVIDUAL (TOATE ŢĂRILE)

NOTE ŞI COMENTARII

LEUL ŞI MĂGARUL

In folclorul poporului nostru există o poveste nu lipsită de tâlc, cu *"Leul şi măgarul"*, poveste în care se spune că leul a căzut într'o bună zi bolnav şi s'a retras la umbra unui palmier. Au venit rând pe rând mai toate animalele din junglă să-l vadă. Unele dintre ele râdeau de el, altele îl scuipau, nemaitemându-se de el. În sfârşit, iată, a sosit şi un măgar care după ce şi-a bătut joc de el i-a azvârlit şi o copită în cap, dându-i astfel lovitura de graţie.

Acum când leul românesc *"s'a prăbuşit"*, cum scrie revista *"Universul"* în numărul 385 al său, povestea aceasta devine o realitate. Leul nu mai este *"LEU"* ca mai înainte, deprecierea lui se face zilnic şi la drept vorbind Românul nu ştie ce să facă şi pe unde să-şi scoată cămaşa. *"Am ajuns vremuri grele"*, ne scrie cineva din România.

Dar să redăm pentru Dumneavoastră acest fragment ca să vedem cu toţii unde ne sunt oile:

"Mugur Isărescu, guvernatorul Băncii Naţionale, a dut curs, solicitării senatorilor de a răspunde la o serie de întrebări legate de deprecierea accentuată a leului din ultimele zile. Prezent la lucrările în plen ale Senatului, guvernatorul BNR a declarat că în următoarele zile situaţia de pe piaţa valutară se va calma în condiţiile în care Banca Centrală va interveni pentru stabilizarea leului. Piaţa valutară se va calma, ecartul între cursul la vânzare şi cel dela cumpărare se va apropia şi este posibil să se producă <mişcări inverse de curs>, a spus Mugur Isărescu, guvernatorul Băncii Naţionale.

Isărescu a afirmat că <presiunea> pe cursul valutar are o <componentă> psihologică şi, dacă există această componentă, cursul s'ar putea <mişca şi în direcţie opusă>.

Guvernatorul sfătuieşte populaţia să nu cumpere dolari la <cote ridicate> deşi cei care <mizează> pe deprecierea leului vor <continua să împingă în sus> cursul valutar, până când cineva va striga că <împăratul este gol>.

Isărescu a susţinut că, oricum, nu se fac tranzacţii la cursul de 20.000 lei dolarul. El a afirmat că BNR a intervenit zilnic pe piaţă cu excepţia zilei de Miercuri, când au avut scadenţa titluri de stat emise în valută, în valoare de 60 de milioane de dolari. Mugur Isărescu a arătat că băncile străine care deţineau aceste titluri au primit un ordin de interdicţie dela centralele lor pentru a mai cumpăra aceste titluri."

Îmi scria mai de unâ zi sora mea următoarele rânduri: *"Din ziarele ce-ţi trimit poţi să-ţi dai seama ce se întâmplă la noi. Dolarul a trecut de 15.000 lei şi toate preţurile au sărit în sus. E foarte greu să ne mai descurcăm. Dumnezeu ştie ce ne aşteaptă în viitor"*. Într'o altă scrisoare îmi scria: *"Situaţia din ţară e tot mai proastă şi nici speranţe de mai bine nu se zăresc"*. Iar cotidianul *"România liberă"* scria cu litere de o şchioapă, în numărul 2729 că *"Guvernatorul BNR susţine că deprecierea mai accentuată a leului era necesară"*.

"Guvernatorul BNR, Mugur Isărescu, a declarat Joi, în plenul Senatului, că unul din motivele <strategiei> de depreciere mai rapidă a leului este concurenţa <acerbă> între produsele româneşti de export şi produsele asiatice, ceea ce necesită un curs mai ridicat leu/dolar pentru ca produsele româneşti să facă faţă celor asiatice.

Isărescu a arătat că ţările asiatice exportă, la fel ca şi România, produse siderurgice şi textile.

Guvernatorul BNR a spus că, pentru anul 1999, este prevăzută o balanţă a plăţilor externe cu un deficit sub două miliarde de dolari, iar prin devalorizarea monedei naţionale se urmăreşte descurajarea importurilor".

Asta e situaţia şi nu ştim dacă Domnul Mugur Isărescu spune adevărul sau îi duce pe Români cu vorba. Dar cum domnia sa e - credem - expert în materie să-l credem şi de această dată, ne este însă milă de fraţii şi surorile noastre care trag scurta cum se zice, adică duc greul, fără a avea vreo speranţă de un viitor mai bun.

Depreciere, depreciere, dar până când? Leul nu mai are nici o valoare în schimbul valutar internaţional. Astfel, dolarul american se vinde cu 15.115 lei, marca germană cu 8.509, lira sterlină cu 24.617, francul elveţian cu 10.415, francul francez cu 2.539, dolarul canadian cu 9.945, dolarul australian cu 9.525, şi în fine, noua monedă europeană euro cu 16.642.

Depreciere, şi încă cum!

Nicolae NOVAC